

ΟΛΥΜΠΟΣ

Μ. ΓΑΛΙΑΣ

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΑΙ ΑΠΗ ΠΕΡ' ΑΠ' ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ο γιατρός του φρενοκομείου που με συνόδευε, μου έπερε να πλοιάσω μία μικρή ξανθομάλλη άρρωστη, που κρατούσε ένα μπουκέτο ρόδων και να μιλήσω μαζί της.

— Θάρρασε να με πάρετε, μοδίς εκείνη, ενώνοτας τα δύο της χέρια. Θα με πάρετε, θα με πάρετε άμείως, δεν είν' έτσι; Θα στενωωθήται και θα όποφρη όλομόναχος και πρέπει να τρέξω κοντά του.

— Ποιόν θέλετε, να συναντήσετε; τη γυναίκα.

— Εκείνον, είπε. Το Ροβέρτο Ντανιέλ.

— Θάναί ο άνατημένος σας, ό άρραβωνιστικός σας, Ιωάν.

— Ωί δι, Είνα ό άρραβωνιστικός της Ιωάννας.

— Ο άρραβωνιστικός της Ιωάννας; είπα με κάποια έκπληξη. Και σας περιμένει;

— Ναι, κάθε μέρα, πάνε έξω μήνες τώρα.

— Και πού σας περιμένει; — Νά εκεί που βρίσκεται στο νεκροταφείο; μέσα στον τάφο του. Δεν ξέρετε τον τάφο του, είνε ώριώτος ασπιδάριος, τ' όνομά του, Ροβέρτος Ντανιέλ, είνε χαραγμένο στο σταυρό.

Την κούταξα περίεργος, συγκινημένος.

— Άχι τί κρίμα... είπε, δεν με καταλαβαίνετε κι' εσείς; Νομίζετε πως όλα τελειώνουν, όταν πεθαίνουμε. Δεν είνε άλλη, κύριε. Δεν ξέρετε τα πράγματα. Γιατί ποτέ δεν βάλατε το ατί σας στις χαραμάδες του τάφου ν' ακούσετε τί γίνεται εκεί μέσα. Κι' έγω πριν μου συμψή αυτό που μου συνέβη, δεν τό ήξερα, όπως εσείς, πως οι πεθαμένοι ζούν.

Σταμάτησε μία στιγμή, κι' έξακολούθησε όρνα άφρα:

— Μία φορά είπα πάλι στο νεκροταφείο του Πέρ-Λασαί, όλοούσχη, για να πάω ένα στεφάνι στον τάφο κάποιου φίλου μου μαθητή. Κρίμασα τό στεφάνι στα κάγκελα του τάφου της ξανθομάλης. Ήταν μία μέρα τόσο γλυκεία, τόσο καθαρή και όμορφη, που μ' έκανε χαρούμενη μέσα στο θλιβερό εκείνο μέρος.

«Τότε καθώς περνούσα κοντά σ' έναν τάφο, που άνδίζαν πολλά λουλούδια, θέλησα να κόψω ένα. Δεν θάκανα άμαρτία, δεν είνε έτσι; Άπλωσα τό χέρι μου κι' ύστερα στάθηκε τρομαγμένη, τρέμοντας όλόσωμη. Γιατί κάτω από την πλάκα, κάποιος μίλησε, μίλησε με μία φωνή πολύ γλυκεία.

«Ωί δεν γελιόμουν, άκουσα καλά! Κι' η φωνή έλεγε, σαν να παραπονιόταν και να έλπιζε πάντα: — «Ωί! Ιωάννα! είσ' έσύ επί τέλους! Μίλησε...». Στην άρχή φοβήθηκα πολύ, μα τώρα πιά δεν φοβάμαι. Καθόλου δεν φοβάμαι. Απλήθηκα μόνον πολύ τον πεθαμένο και τον συμπαύσα. Σήκωσα τα μάτια μου και διάβασα τ' όνομα του Ροβέρτου Ντανιέλ στο σταυρό κι' είδα πως είχε πεθάνει πρό είκοσι έτών.

«Τα κατάλαβα όλα τότε. Αυτόν που τον θαρούσαν «εκρό μέσα σ' εκείνο τον τάφο, δεν ήταν νεκρός. Ήταν άρραβωνισμένος με κάποια Ιωάννα, που του είχε άποσχεθή να πηγαίνει να τον βλέπει στο νεκροταφείο, και που δεν πηγαινε.

«Την περίμενε πάντα, και κάθε φορά που άκούγε μέσ' από τό χώμα που βρισκόταν βηματά, νόμιζε πως ήταν εκείνη. Πως δεν είχε ξεχάσει την όποσχησί της και ρωτούσε: «Είσαι σύ;» Μα κανένας δεν τό άπάντησε. Έγώ όμως τό άπάντησα. Θα ένοιώσε τότε άγωνία, εκεί στο σκοτάδι και στο κρύο, μέσα στο φέρετρό!...

«Δεν είχα λοιπόν δικη, που θέλησα να τον παρηγορήσω λίγο; Και τό μίλησα, και τό είπα ψέμματα. «Ναι, τό είπα βάζοντας όσο μπορούσα πιο κοντά τό στόμα μου στην πλάκα: είμ' έγώ, η Ιωάννα σου!»

«Ωί φοβόμουν πολύ. Ήταν καταλαβαίνε την άπάτη από τη φωνή μου και τότε δεν θάβηκε από τό νεκροταφείο έδώ. Και μολοντί είμαι κι' έγώ σαν πεθαμένη, δεν μπορώ να συνομιλήσω πιά με τό Ροβέρτο, γιατί οι τάφοι μας είνε πολύ μακριά ό ένας από τον άλλο...

«Ένας λυγμός την έκανε να σωπάσει. Όταν ξανασηκώσε τό κεφάλι της, χωρίς άλλο, θα είδε πως παινιόταν λυπημένος, και κατάλαβε πως δεν είχα πάει στο Άσουλ, για να την πάρω.

«Τούλάχιστον, μοδ είπε, θα έχετε την καλωσύνη να μου κάνετε μία παραγγελία του θά σας άναθέσω για τό Ροβέρτο; Είνα στο νεκροταφείο του Πέρ-Λασαί, όπως σας είπα. Δεν είνε δύσκολο να βρήτε τον τάφο του.

«Θά χτυπήσετε δύο φορές στην πλάκα, γιατί κοιμάται κάποτε. Είνα τό σήμαμά μας. Θα τό πητε πως η Ιωάννα — καταλαβαίνετε; η Ιωάννα! — πήγε ταξίδι με τη μητέρα της, μα πως θα ξαναγυρίση σε μία βδομάδα ή σε δύο, σε λίγο τέλος... Πως δεν πρέπει να λυπάται και ν' άνησυχή και πως τον άναψά πάντα.

«Θά τό πητε άκόμα πως σας παρακάλεσα να τό πάτε αυτό τό μπουκέτο, που θα τό βάλετε πάνω στην πλάκα του μνημείου.

«Πρά τό μπουκέτο κι' έφυγα. Κι' η ιστορία τέλειωσε. Ό στόσο, μοδ μένει άκόμα κάτι να προσθέσω, με τον κίνδυνο να σας άνο γελώτε.

«Πήγα στο νεκροταφείο κι' έζετέλεσα την παραγγελία της άτυχης τρελλής.

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΤΡΑΙΝΑ - ΡΟΜΠΟΤ

Πώς θα η ολκιμζονονται τα δυστυχήματα

Κάθε τόσο συμβαίνουν σε διάφορα μέρη του κόσμου τραγικά και πολύνεκρα οίδηροδρομικά δυστυχήματα. Απτά διάφορα μέτρα ασφαλείας, που όκιμζοσθηκαν και χρησιμοποιήθηκαν κατ' αϊρούς, κανένα δεν είχε άποδείξει ως σήμερα άποτελεσματικό 100%.

Τώρα όμως με την άναδημιουργία των κατεστραμμένων οίδηροδρομικών γραμμών στις ευρωπαϊκές χώρες, είνε πιθανότατον ότι θα εφαρμοσθούν καινούργιες άμερικανικές έφευρέσεις, που θα αποκλείουν στο έξής κάθε συγκρούσι άμαρτοστοιχίων. Ένα τέτοιο σύστημα δοκιμάσθηκε ήδη στη Γαλλία. Είνα τό λεγόμενον «καμή κόντρολ».

Τό πρώτο και βασικό μέτρον ασφαλείας των οίδηροδρομικών ταξιδιών ήταν πάντα — κι' έξακολουθεί να είνε — ό χωρισμός της γραμμής σε «τομείς» ώρισμένου μήκους. Ένα τρέινο δεν έπιτρέπεται να μπει σ' ένα τομέα, άν δεν έχη βγεί πιά από αυτόν ή προηγούμενη άμαρτοστοιχία. Ο μηχανικός είδοποιείται με ώρισμένα σιγάλα άν έχη έλευθερωθή ό κάθε τομέας της γραμμής.

Άλλοτε, τα σιγάλα αυτά ήσαν μηχανικά. Καθώς όλοαθ περνούσε τό πρώτο τρέινο, οι τροχοί του έσπρηνχαν ένα είδος σφύρου, τό πρώτο καταλλήλως ένα χρωματιστό δίσκο ή φανάρι. Στην έξοδο του τομέα, άλλος σφύρης προκαλούσε την άντίθετη στροφή, που έδειχνε ότι ή γραμμή ήταν πιά έλευθερη. Κατόπιν, εφαρμόσθηκε ό ηλεκτρισμός.

Ένα ηλεκτρικό ρεύμα κυκλοφορούσε στις γραμμές, οι τροχοί του τρέινου έκλειναν τό κυκλώμα σε διάφορα σημεία, και προκαλούσαν έτσι τις άντίστοιχες στροφές των χρωματιστών σιγαλών.

Με τό σύστημα όμως αυτό, ύπρχε ό σοβαρός κίνδυνος να μην έβή ό μηχανικός τό σιγάλο.

Νά γιατί οι είδικοί σκέφθηκαν να προσθέσουν και ακουστικά σιγάλα. Ένα από αυτά είνε ό λεγόμενος «κροκό-δειλος»: Μία μετάλλινη ράβδος, άπομνημένη και στερεωμένη άνωμεσα στις γραμμές, συνδεδεμένη με τό ηλεκτρικό κυκλώμα του τομέα. Έξ άλλου οι άπομνημένες έχουν από κάτω μία μετάλλινη βούρσα, που τρίβεται πάνω στον κροκόδειλο και βάζει εις ένεργείαν μία σφυρίχτρα κινδύνου, άν ή γραμμή δεν είνε έλευθερη.

Όταν όμως κάνει πανωειά, ό κροκό-δειλος σκεπάζεται μ' ένα στρώμα παγωμένου νερού, που έμποδίζει την κανονική λειτουργία του. Παρ' όλο τό τακτικό άλειμμα με πετρέλαιο, δεν μπόρεσε ποτέ να λείψη αυτό τό μειονέκτημα.

Τώρα λοιπόν οι Άμερικανοί επινόησαν τό σύστημα «καμή κόντρολ». Στο έμπρός μέρος της άπομνημένης κρέμεται ένα μηχανήμα «έπανωνης» που συλλαμβάνει τό ηλεκτρικό ρεύμα των γραμμών, χωρίς να έρχεται σ' έπαφή μαζί τους. Τα ρεύματα αυτά μεταφέρουν τό διάφορα σιγάλα. Έτσι, τό σιγάλο εμφανίζονται μόνιμως πάνω σ' ένα πινακά με χρωματιστές λάμπες, έγκατεστημένες στην άπομνηχανή. Ο μηχανικός τά έχει ό σ' οκτώς έμπρός του, κι' όχι για λίγες στιγμές μόνο, συνεπώς δεν ύπρχει φόβος να μην τά έβή. Βλέπει μάλιστα έκ τών προτέρων, όχι μόνο τό πρώτο σιγάλο, αλλά κι' όλα τά έπόμενα. Έτσι, κανονίζει την ταχύτητα του τρέινου κι' άποφεύγει τη σπατάλη καυσίμου ύλης.

Άκόμη πρωτοτυπώτερος είνε μία άλλη άμερικανική επινόηση: τό τρέινο που σταματά αυτομάτως. Άς υποθέσωμε ότι ό μηχανικός δεν προσέει ένα σιγάλο, που δείχνει κατελλπημένη γραμμή, κι' όπ συνεχίζει όλοακάως τό δρόμο του. Ένας αυτόματος μηχανισμός κάθε τότε τον άτμ — ή τό ρεύμα, προκειμένου για ηλεκτροκίνητο οίδηροδρομό — και σφίγγει τά φρένα. Και τό τρέινο σταματά έγκαιρως.

Η έφευρή των δύο αυτών συστημάτων σε διάφορες άμερικανικές γραμμές άπέδειξε ότι έχουν την ίδια περίπου πρακτική άξία. Θα είνε δε άσφαλός πολύτιμο για τό καινούργιο τρέινο που θα πρέπη ν' άναπτύσσων ίλιγγίδεις ταχύτητες, για να σαναγνισθούν στις μεταφορές τά αυτοκίνητα και τά αεροπλάνα.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΟ

ΝΗΣΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

Λίγως να τό αναστάλη και στο ραντεβού πιστή, ύστερ' από τό Καρναβάλι έφτασ' ή Σαρακοστή. Κι' ό καθένας τό πιστεύει πως ό κόσμος γενικώς, χρόνια όλόκληρα νηστεύει. Ταυτόχρονης όμως όλοι, μ' ένα δέος στην ψυχή, στον Πανάγαθο ύψώνουν εύλαβώς μία προσευχή. Κι' έπειδή λεπτομερείας δεν σκοπεύω να σας κρύψω, τί προσεύχεται καθένας θα σας τό άποκαλύψω.

«Η προσευχή του Μαυροαγρίτου»
Έτρελλάθηκαν οι άνθρωποι ώρισμένως κι' ου γάρ οίδασι, Θεέ μου, τί ποιοούν, δηλαδή έκ προμελέτης κι' έσκεμμένως τ' άποφάσεις τα σταθεροποιούν. Κι' άποφάσισαν, Θεέ μου, σοβαρά να με βάλουν, τον καυμένο, σε άργία. Κάνε κάτι για τη μαύρη άγορά και σου τάζω μία σπουδαία λειτουργία!

«Η προσευχή ενός μοτιέρου ιωριτοισ»

Σύ, που έλεος σκορπας χωρίς φειδώ κι' εύσπλαχνία στους ανθρώπους δείχνεις τόση, τους Έγγλέζους πάντα κράτα τους έδώ και άγνόησε αυτά που λέν οι Ρώσοι. Στην καρδιά μου θ' άνοιχτούν βαθιές πληγές κι' ασφαλώς θα κινδυνεύω κι' από την πείνα, ενώ τώρα ξεφουρνίζω κάνα «γίε» και φαντάζομαι πως έγινα λорδία!

«Η προσευχή του Μικροϊδιωτιτού»

Ρίξε πιά τη θεική σου την όργη, Ρίξε πιά τη θεική σου την όργη, κι' υπεράσπισε και τά δικά μας δίκια, κι' όλα κάνουμε άναπροσάρμογη, κι' έξαιρούμε, Παντοδύναμε, τά νοίκια. Μόν' όχτώ φορές τά πήγανε άπάντα, μ' έμισούν λες και τους έβγαλα τά μάτια, όμως τόχω άποφασίσει, πριν πεθάνω, να τό κάψω και να πάη στα κομμάτια!

«Η προσευχή των ματινιδών»

«Αν τυχόν μας άγαπάς αληθινά, που καννίζουμε όλη μέρα σαν φουγάρα, θαυματουργήσε, Χριστούλη μου, ξανά, για να βρουν άμερικανικά ταϊγάρα. Παράλληλως όμως φρόντισε, Χριστέ, — θύμησέ τους πως φρόντισε, Χριστέ, μη τυχόν δεν τά μοιράσουν ποτέ και τά κρύβουν σε άλλη άποθήκη!

«Η προσευχή της Ανθρωπότητας»

Σύ, που θέλεις τό δικό μου τό καλό και που πάντα τάπεινά σε προσκυνούμε, στους Μεγάλους βάλε γνώσι και μυαλό, μπας και πάλι σ' άλλο πόλεμο μπλεχτούμε. Τ' Άγιο Πνεύμα στείλτο πιά στον Ο.Η.Ε. της Ειρήνης να τους πη τη σημασία, έκτός άν τό άποφασίσει, Θεέ, να σημάνης τη Δευτέρα Παρουσία!

δ Συνεργάτης Γ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Διάγγελμα

Γυναίκα παλαβόσοσα, γυναίκα λυσσασμένη και μετ' έμού τό γόητος σφοδρως έρωτευμένοι, τενδώσατε τό ύτα σας κι' άκούσατε καλώς: Τό έλασθον άπόφασιν ν' αλλάξω έντελώς και σας δώλω έπίσημα

ότι σκοπεύω του λοιπού να σας προσφέρω που και που έρωτίζους σαρακοστιανούς και όργια νηστισμού. Μ' έπειτα όσα ήθελε δεινώς περιπελεζάμεν κι' επί έβδομάδας τέτταρας λαμπρές (άποκρεφάμενος

έχω άφρόδωνε κυρσοθή από τό γλενδοκόπημα κι' από την ά- (σωτείαν, πλην ήλθεν ή Σαρακοστή και νύν θα κάω αυστηράν έρωτικήν (νυστείαν.

Μακράν έμού λοιπόν, γυναί, φίλιδονοι κι' ούτιδαναι, την κάθε σας την πρόκλησιν δεν θα (την άνεχθώ κι' ως χριστιανός ορθόδοξος ούδολως (θ' άρτηθώ. Ποιήσατε ύπομνην, γυναίκα και κο- (ράσια, ή της νηστείας έποχή συντόμως θα (περάση, τό Πάσχα θα διέλθτε ως πάντοτε θαυ- (μασία, ήγονν έκαστη μετ' έμού άγρίως θα πα- (οκάση!...

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΧΑΝΗΤΕΣ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

ΖΑΝ ΠΡΟΥΤΙΕΡ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

11ον —Θα μπορούσατε! Τη δύναμή μας θα την αντλήσουμε κι' εγώ και σ'απ' την αγάπη την τρυφερή, τη στοργική αγάπη που νιώθουμε γι' αυτόν...

—Στέλλα... Δεν θα τα καταφέρουμε... —Μην τὸ λές... —Στέλλα, σ' αγαπώ!... —Ακούσε, Γιώργο... Δεν επιτρέπεται νὰ τὸ λές... Δεν επιτρέπεται νὰ τὸ ακούω... —Τι σημασία έχει τὴν ἐπιτρέπεται και τὴν ἀπογορεύει... Νομίζω, μάλιστα, πὼς αὐτὴ ἡ φοβερὴ ἀγάπη ποὺ με φωνίζει, δυνάμειν περισσότερο με τὴ συνιστάει... πὼς εἶν' ἀπαγορευμένη!... Διψῶ, Στέλλα!... Διψῶ τὸν ἔρωτά σου, τὸ φιλό σου, τὸ κορμὶ σου!... Δεν μπορῶ νὰ υποφέρω κοιμῶν ἄλλη γυναῖκα!... Εὐὲ εἶσαι ἡ μοναδική σ' ἄλλο τὸν κόσμο, σ' ἄλλή τὴ γῆ!...

Τὸν κυττάζει, σὰ φοβισμένη ἀπ' τὸ ζεστό του λόγιο, ἀπ' τὸν φλογερὸ τόνό της φωνῆς του, καὶ σὰν κολακευμένη ταυτὶ χρόνα ἀπ' τὸ πάθος ποὺ τοῦχε ἐμπνεύσει...

—Δὲν ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ ἡ Μιράντα... μωρουδιές μες ἀπὸ τὰ δόντια της... —Κι' ἂν ζούσε;... Τὶ θὰ κατέφευγε ἡ καυμένη;... ἔξωπασε αὐτὸς. Τὶ κατὰ φέρει ὡς τώρα, ὅσο ζούσε;... —Ὅταν ἔνα ἀντίπαρο... ὅθι μὰς βοήθησε καὶ τοὺς δύο... —Στέλλα... Μικρὸ μου, λατρετὴ μου, ἀκριβὴ μου!... Νοιώσε με... —Σὲ νιώθω, σὲ συμπενώ, θέλω νὰ σὲ βοηθῶ... Μὰ δὲν ἔβλεπα ποτὲ νὰ μὰς δόξῃ ἡ συνεισότης της ἀτιμῆς... —Ἡ Στέλλα σπινθίσκει. Πῆγε, κοντὰ του, τοῦ καίσε το καλλιά!... Ἐκείνος, καθὼς ἴστανε καθισμένος, τὴς ἀγκάλιασε τὴ μέση... —Ὦχι... Ὦχι!... τοῦ εἶπε, βγάζοντας ἀποφασιστικὰ τὸ χέρι του. Μὴν παρεξηγῆς τὴ συμπόνοιά μου... —Ἡ παρούσα σου εἶνε γιὰ μένα τὸ δυνατότερο διεγερτικόν!... —Τότε, καλλίτερα νὰ φύγω... —Ἐφύγε, πραγματικὰ, μετὰ τὰ βήματά της ποὺ κλονίζοντοσαν, καί, χωρὶς νὰ κυττάξῃ πῶς της, βγῆκε ἀπ' τὴν τραπεζαρία. Ὁ Γιώργος τὴν παρακολούθησε ὥσπου χάθηκε. Κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάξῃ τὴν κλεισμένη πόρτα ποὺ τὴν εἶχε καταπιῇ, μετὰ τὸ βλέμμα του ἀπὸ ἀνύψω, χωρὶς ζωὴ, χωρὶς φλόγα, μὴ καὶ ἡ ζωὴ, ἡ φλόγα — ἡ εἰκόνα της! — εἶχε σβῆσει...

Γιὰ λίγες μέρες, ὁ Γιώργος κάθκε ὁλόκληρο ἀπ' τὸ σπῆτι. Ὁ γέρο-Βερνίδης ἀνυπόμονος σοδάρῃ. Ἡ ἐποχὴ ἴταν ἐπικρατοῦσα, οἱ ἱταλοὶ πᾶναι γιὰ φύλλον, πᾶναι καὶ τοῦφεζαν. Ἐλλήνες, ποὺ ἴταν γυνὸς του, ποὺ γυρίζε; Μήπως τὸν εἶχαν...

Ἡ Στέλλα ἀγωνιόδε σιωπῶν: χωρὶς νὰ ἐξωτερικεύῃ τίποτα. Ἐνοιωθε πὼς ὁ Γιώργος πάλαι ἔνα μετὰ τὸ πάθος του, ποῦ, ὡς φωνάζει φοβερότερο ἀπὸ κάθε φορὰ στὴν καρδίᾳ του...

Στὸ τέλος τῆς βδομάδας, ὁ Γιώργος φάνηκε πάλι ὁ σπῆτι. Ὁ πατέρας τὸν τὸν δέχτηκε μ' ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά του. —Τὶ ἔγινε, βρε παιδί μου!... Μὰς τρέλανες!... Ἐμεῖς νομίζαμε πὼς σὲ πιάσαν οἱ ἱταλοί!...

Ἡ Στέλλα τὸν κυττάζει, μετὰ μεγάλα κατὰ σῆμα μάτια τῆς γεμάτα δάκρυα. Ὁ Γιώργος δὲν κυττάζει οὔτε τὸν πατέρα του, οὔτε τὴ «μικρὴ μαμά» του. Κυττάζει κάτω, κι' ἴστανε τὸ ὄρος τοῦ ἀπρηπνένο. Τὰ μάγουλά του ἴταν ἀέριστα καὶ τὰ παπούτσιά του γεμάτα λῶπες.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅλκωσε τὰ μάτια του καὶ κυττάζει τὸν πατέρα του: —Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω... τοῦπε ἄλλῃ. Ὁ γέρο-Βερνίδης τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸν ἔπιασε μετὰ τὸ γραφειοῦ του. Ἡ Στέλλα τοῦς κυττάζει μ' ἀγωνία, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ πόρτα ἐκλείσει πίσω τους.

Πατέρας καὶ υἱὸς μέιναν γιὰ πολλὰ ὥρα μετὰ τὸ γραφειοῦ, μιλάοντας μετὰ κλεισμένη τὴν πόρτα. Ὑστερὰ, ἡ πόρτα ἀνοίξε. Πρῶτος βγῆκε ὁ Γιώργος μετὰ τὰ μάτια του πὺν πετάγανε οπίσθε, μετὰ δὲ ὀδύριστα κι' ἀδυνάμεινα τὸ μάγουλό κακκίνα ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ φλόγα. Δεύτερος, ὁ Μάρκος, σκυφτός, γεροσμένος σὲ διάστημα τῶς λίγης ὥρας, μετὰ τοὺς ὤμους του κυρτόσε...

Οἱ δύο ἄντρες σταματήσανε μπροστὰ στὴ Στέλλα. Ὁ γέρο-Βερνίδης τὴν κυττάζει μετὰ μιὰ ματὰ φορτωμένη λύπη. Κι' ὁ ὕστερὰ, ἐσπρωξὲ τὸ γυῖο του στὴν ἀγκαλιά της: —Ὀλίπὸς τὸν, Στέλλα... μωρουδιές. Μπορεῖ νὰ μὴν τὸν ἐξαδῆς πετ...

Ἡ Στέλλα κέρωσε. Τὸ αἶμα καὶ τὰ τραχίτικα ἀπόματα ἀπ' τὰ μάγουλά της, ἀφινώντας τὰ χλωμὰ σὰν πεθαμένα. Τὰ κατὰ σῆμα μάτια της κορυφώθηκαν στὰ φλογισμένα μάτια τοῦ Γιώργου, γεμάτα βουδὴ ἱκεσία...

—Μὰς φεύγει πάλι, Στέλλα... συνέχισε ὁ γέρος. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ μεγαλύτερο κίνδυνον ἀπ' τὴν πρῶτὴ — γιὰ οὐδὸν βέβαιον θάνατον!...

—Γιατὶ τὸ λές, πατέρα!... ἔκανε ὁ Γιώργος, μετὰ τὴ ζεστὴ του φωνὴ γεμάτῃ παλμό.

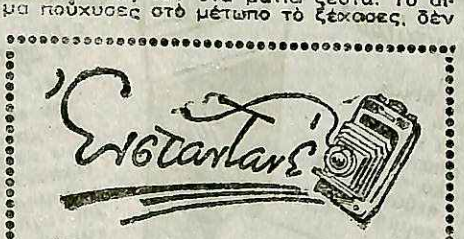
—Γιατὶ ὁ ἱταλὸς κι' ὁ Γερμανὸς μποροῦνε νὰ συγκωρῆσαν τὸ στρατιωτὴ ποὺ τοὺς πολεμᾶν ἀπὸ μέτωπο δὲ συγκωρῆν ὅμως ποτὲ τὸν ἀντάρτη ποὺ τοὺς βερίζει ἀπ' τὰ βουνά!...

—Τὸν ἀντάρτη!... φώναξε ἡ Στέλλα, κι' ἔβαλε τὸ χέρι στὸν ποσὸν τῆς, σὰ νὰ τὴν εἶχε θαμπώσει ἑσπνικὰ ἕνα κεντὸ, θανάσιμον φῶς.

—Ναι, τὸν ἀντάρτη, Στέλλα... Τὸ μεγάλο σου γυῖο, ποὺ παίρνει τὰ βουνά, σὰν ἀντάρτη!...

—Παίρνεις τὰ βουνά!... Ἀλήθεια;... ρώτησε ἡ Στέλλα τὸν Γιώργο μετὰ μιὰ φωνὴ ποῦτρεμε.

—Ὁ Γιώργος ἔγινε «ναί» μετὰ τὸ κεφάλι. Ὁ γέρο-Βερνίδης τὸν ἀγκάλιασε ἀπ' τοὺς ὄμους: —Σὲ καμωρῶν, γυῖ μου! τὸ φώναξε, κυττάζοντάς τὸν στὰ μάτια ζεστά. Τὸ αἶμα ποῦχουσε σὲ μέτωπο τὸ ἔξαλας, δὲν...

Ἡ μεγαλύτερη δύναμις

Ὁ κ. Ὀνούφριος εἶνε δυστυχεμένος ἄνθρωπος. Δὲν περνᾷ ἡμέρα ποὺ νὰ μὴν τὸν γκρινιάσῃ τὸ τρυφερόν ἡμῖοῦ του.

Τρυφερὴ γλῶσσα ἡ κ. Ἀνγέλα. Ὁ τὸν ἀνοίξῃ τὸ στόμα της λισμονεῖ νὰ τὸ ἐξακλείσει.

Ὁ δυστυχεμένος Ὀνούφριος ἀναστενάζει συχνὰ καὶ φθιγρίζει: —Γυναῖκα παντρετικὰ ἐνῷ ἡ τίγρις! —Ἐνα πρῶτὸ κ. Ὀνούφριος βγῆκε ἀπὸ τὴ σπῆτι τοῦ κατοικοφισμένου γιὰ νὰ πᾶν σὲ γραφειοῦ. Ἡ γυναῖκα του ποὺ εἶχε κάνει πρὶν φύγῃ ἕνα τρικυδερτό κοινά.

Στὸ δρόμο συνάντησε τὸ φίλο του Ἱερεμία, τρυφερό λευκὸδον καὶ πολιτικολόγος.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ Ἱερεμίας ἔτρεξε κοντὰ του, καὶ τοῦ ἀόχισε τὴ λῆμα: —Πῶς τὰ βλεπῆς τὴ πράγματι, Ὀνούφριε; Τὶ λές ὅτι θὰ γίνῃ; Ποιὰ εἶνε ἡ μεγαλύτερη δύναμις σήμερὰ ἡ Ἀγγλία ἢ ἡ Ρωσία;

Ὁ Ὀνούφριος τὸν κυττάζει καλὰ καλὰ, ἀναστενάζει καὶ τοῦ ἀπάντησε: —Ποιὰ εἶνε ἡ μεγαλύτερη δύναμις τοῦ κόσμου ρωτᾷ; Ὁ σὺ τὸ πῶ; ἡ γυναῖκα μου!

—Ἡ γυναῖκα μου, Γιώργο, τὸ νιώθει καλὰ πῶς...

τὸ βροσκεῖς ἄρκετό, κι' ἔχεις τώρα τὸ κύμα ῥαγίον νὰ ἐξαναρτῆς θεληματικὰ σπὴ μεγάλη περιπέτεια τοῦ βουνού!...

—Δὲν τὸ βροσκὸ ἀντρίκι νὰ μείνω καὶ νὰ σαπίζω στὴν πόλιν, ἀποκρίθηκε ἀπὸ ὁ Γιώργος, ὁργανὸ ἀνυπεράσπιστο στὰ χέρια τοῦ κατακτητῆ, ποὺ ὅποτε βελήνη, μπορεῖ νὰ με σπῆρῃ στὸν τοῖχο. Ἡ, τὸ ἡγώτερο, νὰ με στείλῃ γιὰ ὑποχρεωτικὴ δουλειὰ στὸ μιστὸ τοῦ τόπου.

—Πῶς ἀντάρτης... μωρουδιές ἡ Στέλλα, σὰ νὰ μὴν τὸ πίστευε.

—Ἐκεῖ πᾶν, συνέχισε πὺν καμπλόφωνα μὰ πὺν ἀποφασιστικὰ ὁ Γιώργος, εἶν' ἕνας κόσμος ὁλόκληρος ἀπὸ ἀδάσους παλλὰς καράδες, ποὺ, ἀψηφώντας τοῦ κατακτητῆ τὴ συντριπτικὴ δύναμι τολμᾷ καὶ σπᾷ νεὶ θάρρετὰ τὸ κεφάλι του καὶ κάνει μετὰ τὸ ντοῦφεκι του ν' ἀντιλαλοῦνε τὰ φάργγια της ναρκωμένης Ἑλλάδος!... Ὁ λοι αὐτοῖ, ποὺ ποῦτρεσαν τὴν ὁλκήν τῆς τῶν βουνῶν ἀπ' τὴ συμβατικὴ ἀσφάλεια καὶ τὴν καλοπέρασι τῆς πολιτείας, φτιάχνουνε σιγὰ-σιγὰ τὴν Ἀντίστασι, τὸν ἐλευθέρου στρατὸ τῆς νίκης!... Ἐκεῖ πᾶν, ἕνας ἄνθρωπος σὰν κι' ἐμεῖς, ἕνας γιαντρός, ἔχει μεγάλην κι' ἱερὴ ὑποχρέωσι: τὰ μέσα σὺν βουνῶ εἶνε λίγα, οἱ τραυματίες δὲν ἔχουνε περιβραλφί, μὴ καὶ τὰ νοσοκομεία τοὺς εἶν' ἀπαγορευμένα μετὰ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου... Ἐνας γιαντρός ἐκεῖ πᾶν εἶνε πὺν χρήσιμος κι' ἀπὸ ἕνα πολεμιστῆ. Θὰ πᾶ!

—Νὰ πᾶς, Γιώργο!... τοῦ ἀποκρίθηκε βουρκωμένος μὰ καμωρῶν σὺς ὁ πατέρας του. Καὶ νὰ γυρίσῃς ζωντανός, περήφανος, τὴ μέρα ποὺ οἱ κομπάνες θὰ χτυπᾶνε καμωρῶν καμωρῶν σὺς τὴν Λευτεριά!... —Κι' ἂν σὲ πιάσουν οἱ ἱταλοὶ ἢ οἱ Γερμανοὶ!... ρώτησε μετὰ ἐξυφισμένη φωνὴ ἡ Στέλλα.

—Ὁ Γιώργος σήκωσε τοὺς ὤμους του: —Θὰ βρεθοῦν ἄνθρωποι νὰ μ' ἐκδικηθοῦν... εἶπε ἄλλῃ.

Ἐνα τρυφερότητα συγκλόνισε τὸ κορμὶ τῆς Στέλλας. Μείνανε κι' οἱ τρεῖς τοὺς σιωπῶντες γιὰ λίγη ὥρα. Ὑστερὰ, ὁ Μάρκος ἔκοψε τὴ σιγὴ:

—Πότε φεύγεις;... ρώτησε τὸ γυῖο του. —Ἀπὸψε τὸ βραδύ!...

—Τότε πρὲπε νὰ φύγω, γιὰ νὰ σοῦ φέρω λεφτά... Περιμένε με... ὅθι γυρίσω γρήγορα...

—Μὴν ἔξαλας τὰ φάρμακα, πατέρα!... Ἐκεῖ πᾶν δὲν ὑπάρχει τίποτα. —Ναι!... Ναι!... μίλησε μετὰ τὴ μικρὴ σου μαμά, κι' ὥσπου νὰ τὰ πῆτε, ἐγὼ ξαναγυρίζω...

Ὁ γέρος ἔφυγε. Τώρα, τὸ καμωρῶν σμένο του κορμὶ εἶχε λιώσει. Τὸ βῆμα του ἴστανε σχεδὸν νεανικόν!...

Ἡ Στέλλα ἔπρεπε σὲ μιὰ πολυθρόνα, σὰ νὰ μὴν τὴν κρατᾶνε πᾶν τὰ πόδια της. Δίπλα της, σὲ μιὰν ἄλλη πολυθρόνα, ἔκατσε κι' ὁ Γιώργος.

—Μὲ ἀλήθει, φεύγεις;... μωρουδιές ἐκεῖν.

—Φεύγω, Στέλλα. —Ἀπόματα, ἔξωπασε μετὰ τὴ φωνὴ ποῦμωσζε λυγρὰ:

—Γυρεύεις τὸ θάνατον;... Τὴν κυττάζει στὰ μάτια, μετὰ μιὰν ἡσυχὴ λύπη:

—Γύρευα ἔσνα... κι' ἀφᾶρ δὲν μπορῶ, δὲν πρὲπε νὰ σὲ βρῶ, καλωσορῶν σμένος νὰν' ὁ θάνατος!...

—Ἀπ' τὰ μάτια της κυλάγαν τὰ δάκρυα ἀκράτητα. Τὶ νὰ τοῦ πῇ;... Τὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ;

—Ἀκούσε, Στέλλα, συνέχισε ὁ Γιώργος μετὰ σθερὴ φωνή. Θάτανε πρῶτον καὶ ψεύτικο νὰ σούλεγο πῶς παίρνω τὰ βουνά μόνο καὶ μόνο γιὰ σένα... Πιστεύω ἀπὸ αὐτὰ πῶς στὴ σημερινὴ ἐποχὴ, ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, πρὲπε νὰ πυκνώσουνε τὴ σιωπῆς φάλαγγες τοῦ στρατοῦ ποὺ θὰ φέρῃ τὴν ἐκδικασί καὶ τὴν Λευτεριά!... Μετὰ ἀπὸ κάθε ὁρομὰκι σκετὶνὸν πολιτείας καὶ χωριῶ, πῶς ἀπὸ κάθε δέντρο τοῦ δάσους, μετὰ ἀπὸ κάθε ρεματιά, πρὲπε νὰ ἐξαπλοτοῦνε σὰν ἀποφασισμένα φοντάσματα οἱ ἄνθρωποι ποὺ, ἀνεξάρτητα ἀπὸ φύλο, ἡλικία καὶ κοινωνικὴ θέσι, θὰ χτυπήσουν ἀλύπητα τὸν βάρβαρο ποὺ βρωμίζει μετὰ τὸ κνῶτο τοῦ τῆς ἐστέρας ἑλληνικῆς ἀτυμοφαιρίας! Δὲν νοιώθω πῶς ἔχω τὸ δικαίωμα καὶ σὺ τὸ μπορῶ νὰ μείνω ἕνος κι' ἀδιόφορος μετὰ σὺν γενικὸ ἐπὶνῆμα ποὺ συντελεῖται ὕστερὰ ἀπὸ τὴ νεκροφάνεια τῆς σκαλαδίας. Καὶ νὰ μὴν εἶχα τὸ λόγο ποὺ ἔβρισε, πάλι θάφηναι... Καταλοβαίνεις τώρα πῶς ἐπιτακτικὴ εἶν' ἡ ἀνάγκη ποὺ τὴν ἐπιβάλλει ἐκτός ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, κι' ἡ δική σου ἡ εὐτυχία... Οἱ δύο μεγάλες μου διακέτες — ἡ πατρίδα κι' ἐγὼ — με στέλνουνε στὰ βουνά. Δὲν ἔχω τὸ κουράγιο νὰ μὴν κάνω τὸ διπλό σὰς κατῆρι!

Τὸν κυττάζει στὰ μάτια, γεμάτῃ θαυμασμὸ ἀνακατωμένο μετὰ φόβο. Ὑστερὰ, καμωρῶν σμένος λυγρὰ:

—Ἡ εὐτυχία μου, Γιώργο, τὸ νιώθει καλὰ πῶς...

καλὰ πῶς δὲν ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ μισερὸ σου... —Μὴ μιὰ φωνὴ ποῦτρεμε, τὴ ρώτησε: —Θὰ σοῦ λεῖψω!...

Τὸν κυττάζει σὰ χαμένη, κι' ὕστερὰ, ἀνέκων νὰ κρατήσῃ, ἐκρύψε τὸ πρόσωπὸ της στὰ δύο τῆς χέρια, κι' ἔκλαψε μετὰ δυνατοῦς λυγμούς, ποὺ τῆς κλονίζανε τὸ κορμὶ. Ἡ ἀπάντησις της ἴστανε τόσο φλῶρα, ποὺ ὁ Γιώργος σπινθίσκει. Τὸ ζῆλος, κι' ἔκανε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Ἀπόματα ὁ μὴς, μιὰ δίκωπη κοπρὴν σέφει τοῦ ὥργου στὴν καρδίᾳ. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἴστανε σὺν πατέρα του. Κι' αὐτὸς ἄνηκε στὴν Ἀντίστασι!...

Ἀπόματα, χωρὶς μιλιὰ μετὰ τὸ κεφάλι του σκυμμένο καὶ τὸ βῆμα του ἀποφασιστικόν, πρῶτῃς γιὰ τὴν πόρτα καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ἀργὰ, τὸ ἀπόγευμα, ὁ γέρο-Βερνίδης φιλοῦσε τὸ γυῖο του μετὰ συγκίνησι: —Πῆγαίνε, λοιπόν, Γιώργο, καὶ κάνε ὅ,τι πρὲπε!... Ὅποτε μπορεῖς, γράψε μὰς δύο λόγια, νὰ μαθαίνουμε πῶς εἶσαι καλὰ... Λεφτά θὰ σοῦ στέλνω ὅσο ἔχω κι' ὅσο μπορῶ νὰ βρῶ μ' ὅποιον ἔρχεται ἀπὸ σένα...

Ὁ Γιώργος φίλησε τὸ χέρι τοῦ πατέρα του μετὰ συγκίνησι. Ὑστερὰ, γύρισε στὴ Στέλλα, ποὺ τὸν κυττάζει μετὰ κατὰ σῆμα τὰ μάτια της, μὰ στεγνά. Ἐκείνῃ τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι, κι' αὐτὸς τῆς τῶσφιζε δυνατὰ. Σ' ἕνα πακέτο, ποὺ κρατοῦσε τυλιγμένο μετὰ παλῆς ἐφημερίδες, βρισκόντουσαν ἐνέσεις, ἀλμοστατικά, ἀντιεπιανεϊκοὶ ὀρροί. Στὴ μέση τῆς τοῦ σακκακιῦ του φουσκώνανε τὰ λεφτά. Ἐνοιωθε τὸν ἑαυτὸ του ἐλαφρό, ἐξουράστο κι' ἀποφασισμένο. Ἡ ἰδέα πῶς μποροῦσε νὰ σκοτωνότανε τοῦδινε μιὰν ἄγρια χαρὰ καὶ τοῦ φουσκῶνε τὸ στήθος μετὰ περηφάνεια. Σὰ νᾶξε ἑσπνικὰ ἀντάρτης κάθε ἄλλο αἰσθημὰ του, κάθε πάθος, μπροστὰ στὸ μεγάλο σῆμα, σὲν μεγάλο πάθος γιὰ τὴν Ἀντίστασι!...

—Νὰ προσέχεις, Γιώργο... μπόρεσε νὰ τοῦ ἀποκριθῇ ἡ Στέλλα. Κι... νὰ γυρίσῃς γρήγορα.

Τὴν κυττάζει κλεφτὰ, κι' ἀποκρίθηκε μετὰ θέρμη: —Ὁ γυρίσω μόνο σὰν οἱ βάρβαροι θὰ κουνε πᾶνι πᾶν νὰ πατᾶνε τῆς πατρίδας μετὰ τὰ χυμάτα!...

—Γύρισε, καὶ βγῆκε. Ἐκλείσει ἡ πρῶτὴ πόρτα, ὕστερὰ ἡ ἑσπνικὰ. Ὁ γέρο-Βερνίδης, καμωρῶν σμένος μετὰ τὴν κεῖλην του ποὺ τρέμανε, σκυφτός ἕνα δάκρυ. Ἡ Στέλλα ἔκανε τὸ σταυρὸ της, μετὰ τὰ μάτια της σπινθίσκειν σὲν κενόν, σ' ὁραμὰ του, ποὺ βουλαῖζε σιγὰ-σιγὰ στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι...

ΙΣΤ'

Ἐνας χρόνος πέρασε. Σιγὰ, μ' ἀγωνία, μετὰ τὸ μὴν —σὰ χρόνος σκαλαδίας, ὁ Γιώργος δὲν εἶχε ἔναφῃ στὴν Ἀθήνα. Στὸ βουνὸ δῆμος, ὁ ἀγῶνας ἔβρισε: Κάθε βουνοπλαγί, κάθε κορυφῶν, κάθε καράδρα, κρύβανε κι' ἀπὸ ἕνα ἀντάρτη, ἀποφασισμένο νὰ πολέμησῃ ὡς τὸ τέλος, νὰ μὴν παραδοθῇ μετὰ κενῶν τρόπων, καὶ, σὺν ἀνάγκῃ, νὰ σπῆξῃ τὰ δόντια του καὶ νὰ πεθάνῃ! Γιὰ τὴν Ἑλλάδα!

Στὴν Ἀθήνα, ὁ γέρο-Βερνίδης κι' ἡ Στέλλα περνοῦσαν τὴ ζοφερὴ ἐποχὴ μ' ὑπομονή. Ἡ μιὰ μέρα ἔφερνε τὴν ἄλλη, σιγὰ ὁμοιομορφία, ἐκνευριστικὰ. Οἱ μῆνες κυλούσαν... Κάποτε, σὲ σπῆτι τοῦ Βερνίδ ἔφτανε... Κάποτε, μετὰ τρόπο μυστηριώδη κάποιον μῆνυμα: Ὁ Γιώργος ἴστανε καλὰ, κάπου, ἐκεῖ, σὺν περιοχῇ τοῦ Παρνασοῦ, κι' ἀπ' τὸ ἐλεύτερον ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ὑπαίθρου, ἔστανε τὸ καμωρῶν σμένος τοῦ οὐτοῦ ἀγαπημένου του, στὴ σκαλαδία Πρωτεύουσα. Ὁ Μάρκος, ἀκούγοντας τὸ νέο, κῶμωσ ὑπερῆνε τὸ κορμὶ του ποὺ τῶς καμωρῶν σμένος ὁ χωρισμός. Στῆς Στέλλας —Πρὲπε νᾶμασε περήφανοι, Στέλλα, γι' αὐτὸν! εἶπε ὁ Βερνίδης.

Ἡ Στέλλα κοῦρσε τὸ κεφάλι της: —Θέ μου... Πῶς πᾶν δὲν τελεῖωσιν ὅλ' αὐτὰ!... μωρουδιές. Πῶς θὰ ἔναφῃ, πῶς θὰ ἐξεντρεμῶνι μετὰ τοὺς δίκους, πῶς θὰ πᾶν νὰ βαρύνῃ ἀπάνω σ' ὅλου τοῦ κόσμου τὸ στήθος ἡ ἀγωνία!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀναγνώστριον τοῦ «Θησαυροῦ» Κ.Κ.—Ὁ κ. Χαῖροπουλὸς διάβασε μ' ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα σὰς καὶ τὸ πεζὸ σὰς. Καὶ σὰς ἀπάντη: Αὐτὸ ποὺ γράφεις, μ' ἕνα ὅρος ρωμαντικὸ καὶ νοσπρὸ, δείχνει προσηλότη, σὰς σὺν ἀπαρχαίμῃ ρουτίνα τοῦ ἀκρατοῦ ἀσθηματισμοῦ ποὺ τῶς ἴστανε ἔχει μετὰ τὴ συγκροτῶν. Ὁ πόλεμος ἐσάρωσε καὶ τὰ τελευτάρια βῆνι τοῦ εἶδους αὐτοῦ τῆς «τέκνης». Πῶς τὰ ἔξωπασε στὰ χειρόγραφα τὰ ἑξῆς σὰς;...

Ἡ ἀλυσταρχία τῆς Βρεττανίας

Στὰ παλὰ, γραφικὰ χωρὶς τῆς Βρεττανίας οἱ γυναῖκες φοδερίζουν τὰτακα παῖδιά τους μετὰ τῆς ἐξῆς ἀπειλῆς: «Ἐκείσε ἴστανε, γιὰτὶ θὰ φωνάξῃ τὸν Μαριόν!». Δὲν πρὲπετὶ δῆμος γιὰ καμμιὰ γρηὴ μάγισσα, ἀλλὰ γιὰ μιὰ νέα κι' ὁμορφὴ λησταρχία τοῦ 18ου αἰῶνος, τὴ Μαριόν Τρομέλ, ποὺ ἐπὶ εἰκοσι χρόνια τρομοκρατοῦσε τὴ Βόρειο Γαλλία μετὰ τῆς ἀναρτήσεως τῆς ληστείας της καὶ τῆς θηριώδους ἀγκλήματῆς της.

Ἀκόμη καὶ σήμερὰ οἱ χωρικοὶ τοῦ ἑσπνέ βλέπουν τὸ φάντασμά της νὰ τριγυρίζῃ σ' ἕνα μεγάλο κτήμα, τριγυρισμένο ἀπὸ μερικὲς βαλκανίδες, γιὰτὶ ἐκεῖ πέρα πιστεύεται ὅτι ἡ Μαριόν Τρομέλ εἶχε κρύψει τὸν θησαυρὸ της. Παρουσιάζεται ἑσπνικὰ τῆς σκοτεινῆς νύχτης μετὰ ἑσπνικὰ ἑσπνικὰ ἐνδύμα καὶ μετὰ ἑσπνικὰ τὰ πυρῶν ἑσπνικὰ, ποὺ φουσκῶνουν μ' ἕνα διαβολικὸν τρόπο καὶ κάνει τοὺς χωρικοὺς νὰ τὸ βᾶνουν στὰ πόδια τρομοκρατημένοι!...

Ἡ περιήγησις αὐτῆς λησταρχίας, ὡς ἀναφέρεται οἱ ιστορικοὶ τῆς ἐποχῆς της, ἴστανε ἑσπνικὰ ὅτῃ χρόνῳ τὸ 1735 «ὁμορφὴ σὺν ἀγγέλῳ, μετὰ ἑσπνικὰ καὶ μεταφῶν πρῶτον καὶ καλλία, ὁμοιομορφία, λυγρὴ, ἴστανε πραγματικὰ μιὰ μοῖρα καλλόν. Ἐπίσης ἴστανε ἐξαιρετικὰ φιλάρεσκῃ, προμὲν καταιγίδῃ, ἔξωτῃ καὶ τολμηρῇ. Μετὰ τὴν συντροφία ἐνὸς μυστηριώδους τυχεροῦ ποὺ τὸν ἔλεγαν Χάδινκεν, γύριζε στὰ πανηγύρια, ἔστανε σέβας μετὰ τοὺς πᾶν ὁμοιομορφίας τοῦ ἀπογεύματος τοὺς ἐμπίρους καὶ ἐγκλήματῆς τῆς σκέψης. Μετὰ σὺν ἴστανε καὶ εἶχε σπινθίσκει μιὰ μεγάλη συμμορία καὶ λεηλοῦσε μ' αὐτὴ τὰ πανδοχεῖα καὶ τὰ ἀντροκλήματα.

Ἡ Μαριόν Τρομέλ, ἑφίππεος πάντα, σὰν μιὰ κομῆν, ὁμοιομορφία ἀπὸ μιὰν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συμμορίας της, ἀμαρτανῶν τῶς εὐγενεῖς ποὺ ταξίδευαν χωρὶς φρουρὰ καὶ ἐπὶ τοῦσθε κατὰ τὴν ὁμοιομορφία λῦτρα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦσθε ἀπογεύματος τοὺς ἐμπίρους καὶ κρεμῶσε στὰ σταυροδρόμια ἐκείνους ποὺ τολμοῦσαν νὰ προσδῶνουν τὰ κρησφύγετά της καὶ νὰ κατασκοπεύουν τῆς κινήσε

ΑΜΕΡΙΚΗ του 1945

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ της 'Αμερικής

Στην 'Αμερική υπάρχουν 800.000 Έλληνες. Έλληνες τίμιοι, που δουλεύουν σκληρά σ' όλους τους κλάδους της κοινωνικής ζωής κι έχουν με το μέρος τους την αγάπη και την εκτίμηση των 'Αμερικανών. Αυτή την προνομιακή θέσι τους τη διατηρούν αγωνιζόμενοι γι' αυτή με πίσμα. Οι 'Αμερικανοί τους αγαπούν. Και τους θαυμάζουν. Γιατί ξεκίνησαν από το λαό κι έφτασαν να διευθύνουν σήμερα μεγάλες επιχειρήσεις και να έχουν γιουλιό γερουσιαστές, πλοίαρχους, δικαστές και ήρωες του πολέμου.

Αυτή η ξεχωριστή θέσις του Έλληνα στην 'Αμερική αποτελεί το πιο σεβαστό κεφάλαιο, που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει κατάλληλα η 'Ελλάς για την σύνομη ανοικοδόμησή της. 'Αλλά η στήλη αυτή δεν κάνει σιλικόνη. Και το σημερινό σιλικόνη έχει σκοπό να σάς αφηγηθεί την πληρωμένη απάντησι, που έδωσε ένας Έλληνας αξιωματικός του 'Αμερικανικού στρατού σ' έναν 'Ιταλό ξενόδοχο του Σικάγου, όπως την άκουσα να την αφηγούνται με δίκαιη υπερφάνεια οι εκεί συμπατριώται μας.

Αντιγράφω τις δυο επιστολές που ανταλλάχθηκαν μεταξύ ξενόδοχου και αξιωματικού. Κάθε σχόλιο θα περιττεύει έντελως.

Η επιστολή του ξενόδοχου:

«Κύριε ύπολοχαγέ,
'Αμα τη άναχωρήσει σας ο θαλαμηπόλος με έπληρωσεν ότι κατά την συνήθη επιθεώρησι του δωματίου σας έλειπαν δύο μάλλινα κλινσκεπάσματα (άξιας 8 δολλαρίων έκαστον).

Θα ήτο δυνατόν να έρωτήσωμεν, με όσον το σεβάσ, εάν κατά το άνοιγμα των άποσκευών σας ευρέθησαν τα άντικείμενα αυτά; Είς την περιπτώσει αυτήν μεριμνήσετε διά την επιστροφήν των. Οι πελάται μας πολλάκις, άναχωρούντες εν βία, παρασέρουν διάφορα άντικείμενα του ξενόδοχείου, τα όποια άργότερον άνευρίσκουν εις τας άποσκευάς των και μάς τα επιστρέφουν πάντοτε, φυσικά.

»Επιτρέψατέ μας να σας διαβεβαιώσωμεν ότι θα είμεθα πολύ εύχρηστοι, να σας φιλοξενηώμεν και πάλιν κλπ.»

Η απάντησις του 'Ελληνο-ύπολοχαγού:

»Αγαπητέ κύριε,
Με έκπληξιν έπληροφορήθη από την πλήρη τάξει επιστολής σας, ότι φιλοξενείτε πελάτας τόσο άφρονιμένους, ώστε άναχωρούντες να παρασέρνουν άντικείμενα (άξιας 8 δολλαρίων έκαστον) και να τ' άναμεινύνουν με τα ύποκάμισα και τας γραβάτας των.

»Κατά την ίδίαν άναλογίαν, φαντάζομαι, ταξιδιόταται σιδηροδρόμων, θα ήθύναντο κατερχόμενοι να παραλαμβάνουν, εξ άπροσεξίας, μίαν άτμομηχανήν ή μερικά βα-

γόνια και σιδηροτροχιάς άκόμη, εις τας άποσκευάς των, ή επισκέπται του ζωολογικού κήπου να ρίψουν κατά λάθος εις τις βαλίτσες των έναν έλέφαντα ή ένα ρινόκερο και να τον πάρουν μαζί των.

»Όσον διά τα κλινσκεπάσματα σας, δύναμαι μόνον να σας πληροφορήσω, ότι έπιβυμών να χρησιμοποιήσουν τον χώρον του έρσιρίου, τον όποιον με τόσην περιέκλειν χορηγεί το ξενοδοχείον σας, τα άνέστυρα, διά να τοποθετήσω μερικά ύποκάμισα μου (άξιας 4 δολλαρίων έκαστον), 'Αργότερα ήλθεν ή καμαριέρα σας και τίς έδωσα τά έν λόγω κλινσκεπάσματα, παρακαλών αυτήν ενγενώς να τ' στείλη στο διάολο, γιά να μην πιάσουν το χώρο. 'Εάν ευαρεστηθήτε να μετρήσετε τα κλινσκεπάσματα σας, συνεπώς θα τα βρήτε σωστά, έκτός αν κάνει άλλος άφρονιμένος πελάτης κλπ.

Διατελώ ύμέτερος
'Υπολοχαγός Κ.

Γ. Γ. 'Εμετρήσατε τελευταίως τα άσπασέρ σας, μήπως κανείς άφρονιμένος...»

Γιά τη σημερινή ψυχιατρική επιστήμη, οι άποτυχίες στον έρωτα είναι συμπτώματα μιας άσθενείας, που δεν διαφέρει από τις συνηθισμένες άσθενείες του οργανισμού μας.

Όλοι μας ξέρουμε γυναίκες που είναι ώριμες, έξυπνες, χαριτωμένες και πού, ωστόσο, η έρωτική τους ζωή είναι μια άτελείωτη σειρά από άποτυχίες. Άλλες διαλύουν διαρκώς τους άρραβώνες τους ή φθάνουν στο κατώφλι του γάμου, χωρίς να κατορθώνουν να το ξεπεράσουν ποτέ ως πού, στο τέλος, παραμένουν γεροντοκόρες. Άλλες πάλι παντρεύονται, αλλά χωρίζουν και δηλητηριάζουν ακατάπαυστα τη ζωή τους, χωρίς να μπορούν να βρουν πουθενά τη χαρά και την εύτυχία.

Στις περιπτώσεις αυτές δεν χωρεί καμμία άμφισβόλια. Οι γυναίκες αυτές είναι άρρωστες. 'Εστο αισθηματικό πεδίο, λέγει ένας γνωστός ψυχίατρος, ο δόκτωρ φερράν, οι άποτυχίες που διαδέχονται ή μία ή άλλη, αποτελούν συμπτώματα μιας άληθινής άσθενείας, που θα ήταν πολύ δύσκολο να την άρνηθούμε. Οι κυριώτερες άφορμές αυτής της άσθενείας είναι ή αλαζονεία από το ένα μέρος και ο μαζοχισμός από το άλλο. Οι περισσότερες γυναίκες βαυκαλίζονται συνήθως από άπραγματικότητα όνειρα και φαντάζονται πως βρίσκονται τόσο ψηλά από τις άλλες, πού, χωρίς να το καταλαβαίνουν, απομακρύνονται όλοένα και περισσότερο από την πραγματικότητα. 'Αλλά ή μοιραία προσηύχισι των είναι άναπόφευκτη μία μέρα. Και, τότε, πέφτουν στην άπελπίσια και την άπογοήτευσι. 'Εχουν χάσει το παιχνίδι της ζωής.

Ο δόκτωρ φερράν άναφέρει την περίπτωση μιας νεάς, που βαυκαλιζόταν διαρκώς από τα πιο τρελά όνειρα και άπερίριπτε τη μία έπειτα από την άλλη τις προτάσεις που της γίνονταν, περιμένοντας πάντα κάποιο παραμυθένιο βασιλόπουλο, πού όμως άργούσε να φανεί. Τέλος, σέ ηλικία 30 ετών, δοκίμασε έναν παράφορο έρωτα γιά έναν άνθρωπο πολύ άνωτερον από αυτήν, έπειδή εκείνος της έδειξε κάποια συμπάθεια στην άρχή, έίδεκε σ' όλο τον κόσμο ότι είχαν άρραβωνισθεί. Τό ψέμμα αυτό δεν μπόρεσε, όμως, να κρατήσει πολύ και τότε βρέθηκε στην ανάγκη να έπινω ένα σωρό άλλα ψέμματα πού με το να τα επαναλαμβάνω διαρκώς, έφθασε

Η άπάντησις δημοσιεύθηκε σ' ένα σωρό άμερικανικές έφημερίδες και περιοδικά. Οι 'Αμερικανοί έσκασαν στα γέλια και την θεωρήσαν άριστο-ρηματική σέ χιούμορ. Στην άφηγούνται μάλιστα με πολύ κέφι και σού λένε:

—Οι 'Ελληνες είναι όλοι δ-κέϊ. 'Ενώ οι 'Ιταλοί... Πραγματικά. Οι 'Ιταλοί κατέχουν τα πρωτεία στο άστυνομικό πάνθεο και στις συμφορές των γκαγκστερς. 'Αν ήταν λιγότεροι θα τους είχαν έξοντώσει. 'Αλλά ύπάρχουν σήμερα στην 'Αμερική πάνω από 4 εκατομμύρια 'Ιταλών. Η Νέα 'Υόρκη θεωρείται ή τρίτη... 'Ιταλική πόλις σέ πληθυσμό μετά το Μιλάνο και τη Ρώμη. Και οι 'Αμερικανοί πολιτικοί πού ύπολογίζουν πάντα στους ψήφους περιπολιότητα σήμερα την 'Ιταλία. Διά λόγους έσωτερικής προπαγάνδας κυρίως!

Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

•••

Τό κάψιμο των μάγων

Στο Μπρένσβικ, οι σωροί λιέ σ'οι μεγαλύτερες δικαστικές ύποθέσεις της Γερμανίας, διαβάζουμε ότι από τις 18 'Ιανουαρίου 1587 ως τις 20 Φεβρουαρίου 1590, έξετελέσθησαν διά μαγείαν σ'ένα πύργο της Τρέβ, 368 άτομα, από τα όποια τα περισσότερα ήταν παιδιά ηλικίας 5 περίπου ετών.

Στο 1589 στο Ούνετλιν-δεργκ έκαψαν σέ μία μόνη ήμέρα 133 μάγους. Στην περιφέρεια του Μπρεσλάου ύπήρχον 8 δήμιοι μόνιμοι, οι όποιοι σέ διάστημα δύο ετών έκαψαν 356 μάγους.

Στο Μπρένσβικ, οι σωροί των έύλων γιά τις φωτιές πού άνάβαν ήταν τόσο πολλοί πού έμοιαζαν με λόφους!

Οι έρωτικές άποτυχίες αποτελούν άσθένεια;

Η άλαζονεία και ο μαζοχισμός

στο σημείο να τα πιστεύη και ή ίδια. 'Αλλ' ο «μνηστήρας» της παντρεύθηκε κάποτε. Αυτή όμως έπινε ότι θα χωρίσει γιά να ξαναγυρίση κοντά της. 'Ετσι πέρασαν δέκα δολόκληρα χρόνια. Σέ ηλικία 40 ετών, ή γυναίκα αυτή έπαψε μία δυνατή κρσί, δημιουργήσε διάφορα θλιβερά επεισόδια εις βάρος του ύποθετικού μνηστήρα της και κατήντησε τελικά στο φρενοκομείο.

Μία πρώτη έρωτική άποτυχία εξ άλλου δημιουργεί όχι σπάνια ένα κακό προηγούμενο και προδιαθέτει τη γυναίκα σέ πολλές άλλες, γιάτι της άφαιρεί το θάρρος και την αυτοπεποίθησι της και την κάνει ευερέθιστη, νευρική, καχύποπτη, έτσι πού άποκρούει τους άνδρες από κοντά της. Άλλες γυναίκες ζουν διαρκώς με την άγωνία αν θα άρέσουν στο φίλο τους και αυτό τις κάνει σχολαστικές, και μεμψιμοιρες, σέ τρόπο πού δεν προκαλούν κανένα ένδιαφέρον.

Μερικές άλλες γυναίκες φαντάζονται ότι είναι καμωμένες γιά να προκαλούν τον θαυμασμό και τον έρωτα. 'Ετσι πιστεύουν ότι όλος ο κόσμος τις λατρεύει. Δεν σ'οφουν όμως γ' αντίληφθουν την πλάνη τους και τότε τα βάζουν με τη μοίρα ή ξεσπούν σέ ύστερικές κρίσεις, γιάτι πέφτουν άμέσως στο αντίθετο άκρο και είναι βέβαιες τώρα ότι όλοι τις έχθρεύονται και τις μισούν.

Όλα αυτά αποτελούν ψυχικές άσθενείες, πού ή διάγνωσις και ή θεραπεία τους μόνον με την ψυχανάλυσι είναι δυνατόν. Γιατί σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις ύπάρχει μία βαθύτερη άφορησι, πού είναι ο φόβος, ή δειλία, ή λυπομανία, ή μυθολαστία και διάφορες άλλες ψυχικές διαταραχές, πού το άτομο τις άγνοεί και γι' αυτό δεν μπορεί ν' αντιδράση σ' αυτές.

Στην 'Αμερική, λειτουργούν σήμερα διάφορα ψυχαναλυτικά ίνστιτούτα γιά τις γυναίκες και τους άνδρες, πού σημειώνουν διαρκώς άποτυχίες στον έρωτα. Παρόμοια ίνστιτούτα άρχισαν επίσης να λειτουργούν και στή Γαλλία.

Τα ίνστιτούτα αυτά δεν περιφέρονται μόνο στή διάγνωσι της βαθύτερης άφορησις πού προκαλεί τις άποτυχίες στον έρωτα, αλλά έφαρμάζουν την ψυχαναλυτική μέθοδο και στή θεραπεία των άσθενών και με πολύ καλά αποτελέσματα.

Πρακτικές συμβουλές

Γιά τις οικοδόσποινες

—'Αν έχουν «καθίσει» τα μαζιλάρια σας, αυτό οφείλεται στην ύγρασία. Βάλτε τα έμπρός στή φωτιά ή στον ήλιο, και θα τα ήδτε γρήγορα να ξαναφουσκώνουν και να ξαναπαίρνουν το άρχικό τους σχήμα.

—Γιά να καθαρίσετε τα χρυσωμένα κάδρα, τα ξεσκονίζετε καλά, τα πλένετε μ' ένα σφουγγάρι και με χλιαρό νερό στο όποιο έχουν βράσει κρεμμύδια, και τέλος τα σκουπίζετε μ' έπιμέλεια.

—Νά ένα ύγρο, πού χρησιμεύει γιά το καθάρισμα των τζαμιών: 1½ όκα ζεστό νερό, 2 κουταλιές της σούπας άμμου, 2 κουταλιές της σούπας ζυδι, 1 κουτάλι της σούπας βόρακα. 'Αντί του βόρακος, μπορείτε να μεταχειριθήτε μισό φλυτζάνι οινόπνευμα. Βουτάτε μέσα ένα μαλακό πανί, πού να μην αφήρη νεουδι. Τό στύβετε καλά, τρίβετε μ' αυτό τα τζάμια και τα σκουπίζετε τέλος μ' έφημερίδα.

—Μη μεταχειρίζεσθε ποτέ άμμο ή πτάσσα στο καθάρισμα των τηγανιών σας, γιάτι άλλως θα κολλήη και θα καίγεται ό,τι τηγανίζετε. Πλένετά τα καλά με ζεστή σαπουνάδα, σκουπίζετε τα με χαρτί και τρίβετε τα έπειτα μ' ένα κομμάτι λαρδί, γιά να μη σκουριάζουν.

—Τά σκεύη από άλουμίνιο γυαλίζουν θαυμάσια, αν τα βράσετε μέσα σέ νερό με ζυδι. Τό ζυδι μπορεί ν' αντικατασταθή με φλούδες λεμονιού ή φρούτων. Κατόπιν τα τρίβετε εσωτερικώς και έξωτερικώς με το σύρμα πού ύπάρχει γι' αυτή τη δουλεία, και τα γυαλίζετε με μία κατάλληλη άλοιφή.

—Τά ζεστά ποδόλουτρα χοντραίνουν τα πόδια γιά μαζεύουν το αίμα προς τα κάτω. 'Εάν έχετε λοιπόν καινούργια παπούτσια μην τα φοράτε ποτέ μετά το λούτρο.

—Γιά να βράζουν καλά τα φακόλια, ρίχνετε μέσα μόλις όποτε κοκλάζουν, ένα κάρδουνο άναμμένο.

—Τό γρήγορα μεγάλωμα των νυχιών θεωρείται ως άποδείξις ύγείας.

—Θέλετε να χέετε όλη μέρα όρεξι; Πίνετε κάθε πρωί ένα ποτήρι νερό.

—Νά κοιμησάτε στο σκοτεινά, γιάτι ή έπιστημη παραδέχεται ότι το μυαλό ξεκουράζεται καλά μόνον στο σκοτάδι.

ΤΙ ΞΕΡΕΤΕ γιά τα μάτια σας;

Δεκατέσσερες βασικές έρωτήσεις

Όλοι σχεδόν οι άνθρωποι γεννιούνται με κανονική όρασι. Κι' όμως κατόπιν χαλούν τα μάτια τους, γιάτι δεν έξερουν πώς να τα μεταχειρισθουν. 'Αστόσο σήμερα, χωρίς στις πρώτους της έθελαιμολογίας, έχει κάθε άνθρωπος μεγαλύτερες πιθανότητες από άλλους να διατηρήση την όρασι του σέ καλή κατάσταση σ' όλη του τη ζωή. 'Αρκεί μόνο να έξη μερικούς βασικούς κανόνες και να τους εφαρμόζη γιά την προφύλαξη των ματιών του, των άνεκτιμωτων αυτών όργάνων του. Γιά να βεβαιωθήτε αν είναι σωστά όσα έξερετε περί ματιών, διαβάστε τις ακόλουθες έρωτήσεις, άπαντήστε σέ κάθε μία και εξακριβώστε κατόπιν αν οι άπαντήσεις σας συμφωνούν με τις άπαντήσεις πού ακολουθούν.

1) Τό πιο βλαβερό γιά τα μάτια κατά το διάβασμα είναι ο άνεπαρκής φωτισμός;

—Όχι. Η έκβαμωτική λάμψις είναι ο μεγαλύτερος έχθρος των ματιών. Προέχεται από τους λαμπρούς τοίχους, το σπιλιτό χαρτί, το φως πού χτυπάει άπ' ευθείας σ'α μάτια. Κουράζει την όρασι περισσότερο άπ' τον άνεπαρκή φωτισμό.

2) 'Αν έχετε κανονική όρασι, τα μάτια σας κουράζονται λιγότερο άπ' τα μυωπικά ή τα πρεσβυωπικά;

—Όχι. Η ικανότης να χρησιμοποιήτε τα μάτια σας δίχως να τα κουράζετε, εξαρτάται από πολλούς παράγοντες. Πολλά άτομα με φαινομενικώς κανονική όρασι νιώθουν να κουράζονται γρήγορα τα μάτια τους όταν π. χ. διαβάζουν ή κεντούν, ενώ άπαντίας άλλα με μάτια έλαττωματικά μπορούν να τα χρησιμοποιήσουν επί μακρότερο χρονικό διάστημα χωρίς να τα κουράσουν.

3) 'Απαγορεύεται να φορούν ματωγάτια τα παιδιά κάτω των 3 ετών;

—Όχι. Οι γατροί δίνουν κάποτε ματωγάτια σέ παιδιά 10 μηνών, τα όποια βλέπουν τόσο καλλίτερα μ' αυτά, ώστε κλαίει αν δεν τους τα φορέση ή μητέρα τους. Με τον τρόπο αυτό θεραπεία κυρίως ο άλλοιθωρισμός και προλαμβάνεται ή τύφλωση στο ένοσ ματιού.

4) Η Ιατρική εξέτασις των ματιών σας μπορεί ν' άποκαλύψη χαλασμένα δόντια;

—Ναι. Τα μάτια παθαίνουν κάποτε άπό μόλυνσι της κόγχης, πού μεταδίδεται από ένα χαλασμένο δόντι. Η αίσια αυτή μπορεί να προκαλέση ακόμη και τύφλωση.

5) Οι άνθρωποι πού ζουν στο ύπαιθρο και πού χρησιμοποιούν τα μάτια τους γιά κοινές εργασίες, γίνονται σπάνια μύωπες;

—Όχι. Έχουν μικρότερη τάσι προς τη μυωπία. 'Υπάρχουν όμως κι' άλλες αίτίες μυωπίας, έκτός της κλητικής εργασίας. Πολλοί 'Αραβες π. χ., πού ζουν στην έρημο και πού δεν κάνουν τέτοιου είδους έργασία, γίνονται έν τούτοις μύωπες.

ΣΥΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάθε έπαφή άνδρος και γυναίκας είναι άρεσμη όταν δεν θεωρείται από έρωτα. Κάθε ήδονή είναι σερμη κάτω από τις φτερούγες του έρωτος.

Ο έρωας άρχίζει με μία άμφισβόλια και τελειώνει με πολλές ΝΑΙΣΟΛΕΩΝ

Η εύτυχία και ή όρετή συνδέονται μεταξύ τους με άλυσιόδεσ από σίδερα και από διαμάντια.

ΠΛΑΤΩΝ

Δεν έξρω πότε ευχαριστείται περισσότερο μία γυναίκα, όταν βλέπη έναν ώριον άνδρα ή όταν βλέπη μία άσχημη γυναίκα. ΑΛ. ΔΟΥΜΑΣ (υιός)

Μία γυναίκα πού κάνει την όμορφιά της μπορεί να είναι τόσο έγνοση γιά τον έρωτα της, όσο ένας άνδρας πού κάνει την περιουσία του είναι έγνοση γιά την έρωμένη του.

Η καλλονή πού άνδρως είναι το πνεύμα του. Τό πνεύμα της γυναίκας είναι ή καλλονή της.

ROMPER NTE ΕΛΕΡ

είδους έργασία, γίνονται έν τούτοις μύωπες.

6) Πολλοί άνθρωποι μεταχειρίζονται τό ένα μάτι περισσότερο άπ' τ' άλλο; Ναι. Χρησιμοποιούν συνήθως έκείνο πού βλέπει καλλίτερα. Κι' αν όμως βλέπουν και τα δυά εξ ίσου καλά, ύπάρχει μία τάσις να επέαρεύεται το ένα με την περισσότερη έργασία: συνήθως το δεξιό, ειδικώς όμως γιά τους άριστερόχειρες το άριστερό.

7) Μπορεί να πάθετε διαταραχές της όρασεως, χωρίς να έχουν τα μάτια σας καμμία όργανική πάθησι;

Ναι. Μπορεί να κουράζονται εύκολα τα μάτια σας και να μη έπουν καθαρά, εξ αίτίας υπερκοπώσεως είτε γενικής άδυναμίας του όργανισμού ή των νεύρων. Μία συνηθισμένη αίτια είναι ή κακή διατροφή.

8) Οι άνθρωποι πού δεν φορούν γυαλιά, έχουν όλοι κανονικά μάτια;

—Όχι. Τα τέλεια μάτια είναι σπάνια. Πολλοί όμως άνθρωποι έχουν μικρά έλαττώματα της όρασεως και δεν χρειάζονται γυαλιά. Άλλοι πάλι τα χρειάζονται, κι' όμως δεν τα φορούν.

9) Πολλές περιπτώσεις τυφλώσεως μπορούν να προληφθούν;

Ναι. Η τυφλώσις από καταράκτη κι' από άλλες άσθενείες μπορεί να προληφθή. Σταλάζοντας λίγο νιτρικό άργυρο μέσα στα μάτια των νεογενήτων, οι γατροί προλαμβάνουν την τυφλώσι από άφροβίαση νοσημάτων. Οι σουλφαμίδες γιάτρευνον το τράχημα, πού καταστρέφει τα μάτια τόσοσ ανθρώπων.

10) 'Απ' την εξέτασι των ματιών μπορεί ν' άνακαλυφθούν ώρισμένες άρρώστειες του έγκεφάλου;

Ναι. Τα μάτια βρίσκονται στην άκρη νεύρων πού άποτελούν μία προέκτασι του έγκεφάλου. Με την εξέτασι τους, οι όφθαλμίατροι άνακαλύπτουν κάποτε τα πρώτα συμπτώματα έγκεφαλικών όγκων και άλλων παθήσεων.

11) Ένα χτύπημα στο κεφάλι, πού δεν έθισε τα μάτια, μπορεί να προκαλέση τυφλώσι;

Ναι. Μπορεί να προκαλέση άποκόλληση του άμφιβλαστριδίου, δηλαδή της έσωτερικής μεμβράνης του ματιού, πάνω στην όποια άποτυπώνονται οι διάφορες εικόνες. Αν ή άποκόλλησι αυτή καταπολεμηθή έγκαιρως, μπορεί να προληφθή ή τυφλώσις.

12) Άνθρωποι πού δεν βλέπουν τη νύχτα, πάσχουν από άδαιμονισμό;

Ναι. Έχουν έλλειψι βιταμινών Α, και μπορούν να γιάτρευσθουν ταχύτατα — κάποτε σέ λίγες ώρες μόνον — αν πιούν πολύ μωρουνόλαδο.

13) 5% των ανθρώπων έχουν μάτια έλαττωματικά, από άτυχησία πού έπαθαν στην παιδική τους ηλικία;

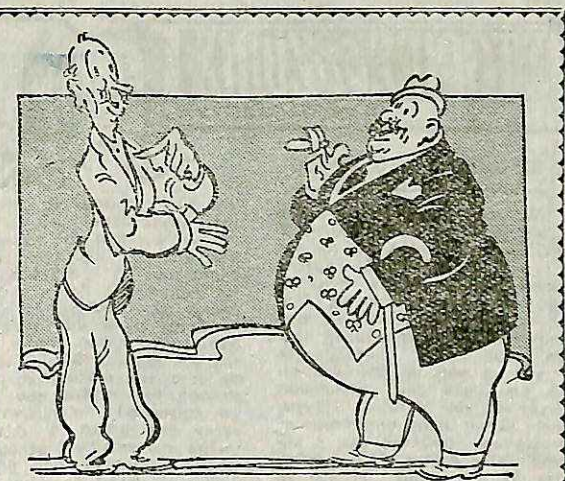
Ναι. Πάρα πολλοί γονείς αφήνουν τα παιδιά τους να παίζουν με μωτερα ή κοφερτά άντικείμενα, πού πληγώνουν συχνά τα μάτια τους. 'Επισήμια μία γροθιά σ' ένα παιδικό κανυά ή ένα ξένο σώμα πού δεν βγαίνει άμέσως άπ' το μάτι, μπορεί να προκαλέση μόνιμες βλάβες.

14) Το ένα τέταρτον της ένεργείας του σώματος χρησιμοποιείται γιά την όρασι;

Ναι. Η προσοχή πού άπαιτεί ή όρασις, καταναλώνει πολλή ένεργεια. Γι' αυτό άλλωστε ή κατάσταση των ματιών μπορεί να έπηρέση την ύγεια.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Σ.Π.Κ., Καλάμας. Δεν ύπάρχει δυστυχώς, διαθέσιμος χώρος. Τ. Παπαδόπουλος. 'Ενταύθα. Στείλτε μας κάτι καλύτερο. Σ.τομασάπουλος. 'Αριστο. Νέαν 'Ιωνίαν. Δεν γνωρίζω τ' όνομα και τη διεύθυνσι. 'Αδυνατούμε να εκπληρώσωμε την έπιθυμία σας. Μ. Καρσάλλαν, 'Ενταύθα. Προς το παρόν δεν διαθέτουμε έπαρκή χώρο. Διόσ. Ο. Γ. α λ α τ η, 'Ενταύθα. Ευχαριστούμε. Δε πάρη τη σειρά του. Σ.πύρον Δάγγλαν, 'Ενταύθα. Η έλλειψι χώρου δεν μας επιτρέπει τη δημοσίευσιν συνεργασίας. Ι. Μελλίε, 'Ενταύθα. Τά σταυρολέσθ σας ένεκρίθη. Χρυσόυλαν. Λέφα. 'Ενταύθα. Σας εύχαριστούμε γιά τα καλά σας λόγια. Κάποιο λάθος θα κάνατε. Δεν ύπάρχει κανένα σενάριο. Τά σενάρια άναγνωστών μας. Τά σενάρια. 'Ενταύθα. Με μία μικρή προσέθεσις θα φτιάξετε καλλίτερα. Κώστα ν. 'Εφταλόφιν. Τό χειρόγραφο της μελέτης σας γιά το Δαίδαλο βρίσκεται στή διάθεσι σας. (Λευκό στίγ). 'Ενταύθα. Η διεύθυνσις της Γκρήν Κάρσον είναι ή έξης: Miss Green Carson, Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, California, U. S. A.

ΝΗΣΤΕΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
— Σκέπτομαι από Δευτέρα ν' άρχίσω να νηστεύω...
— Έγώ έχω άρχισει από τό 41!

'Αθηναϊκά επίκαιρα

Οι έκλογές

Τελευταίως σ' ήσυχία μία στιγμή δεν μάς αφήνουν, άλλοι λένε πως θα γίνουν κι' άλλοι λέν πως δεν θα γίνουν (γίνουν)

και άκούεται ακόμη πού και πού μία τρίτη γνώμη.

Ίσχυρίζονται καμσοοί πως θα διενεργηθούν μ' αντιθέτως άλλοι τόσοι λένε πως θ' άναβληθούν.

Κι' ή παράταξι ή μία κι' ή παράταξι ή άλλη σκίζει τα ματιά της κι' έχει γίνει καυγάτζου και ο κόσμος θα προσφύγη με άπόνγισι μεγάλη γιά να μάρη αν θα γίνουν σέ καμμία... καφετζού!

Τά οπασμένα

Τόν στριμύξανε τόν όρνανκο και τόν σκυλοδρίζουν πλείστοι, τόν καθήσανε στον πάγκο και του άλλαξαν την πίστι.

Μέσ' τα μούτρα ή Γαλλία τουκέισε τα Πυρηνάια, όλοι πιά του έχουν σπείσι μία πολεμική γενναία και ο όρνανκο ψιθυρίζει μ' ύφος έξουθενωμένο: — Μώρ, έγώ θα τόν πληρώσω έναν 'Αζονα σπασμένο;

Υποψωφίες

Πλέω σέ χαράς πελάγη από τη στιγμή έκείνη πού άνήγγειλε ή Ούγγρα στο κοινόν τό 'Ελληνικό πως ύποτροφίες δίνει γιά τό 'Εξωτερικό.

Κάτι τέτοιες άποφάσεις δεν τις θεωρώ σοφές και με λυπη μου κρυφά βλέπω πως μάς ελαττώνει κάθε μήνα τις... τροφές και τό στόμα μάς βουλώνει με καμμία ύποτροφία!

Ο κ. Πέππερ

Τ'όνομα λοιπόν του Πέππερ θρύλος πλέον έχει γίνει κι' όλοι κι' όλες του εκφράζουν μία βαθεία έννομη (μωούν)

μία και τόχει άποδείξει ότι θα μάς προστατεύη και θα μάς ύποστηρίξη. Κόπους, λέει, θα καταβάλη και φροντίδα ούκ' όλίγη, σάν ήλέλλην θα δουλέψη, δίχως όφελος κανένα κι' έτσι ο Πέππερ θα ξεφύγη από τα... Πεππερ-σμένα!

Μεταστροφή

Άιρα μου, έχεις αλλάξει και δεν είσαι πλέον ίδια και προσοψικός έμένα, Άιρα μου, μ' έχεις ταραξει έπειδή πού δίναν θέμα τα τρελλά σου τα παιχνίδια.

Ένώ πριν, όπως θυμάσι, με τα κάτω και τα πάνω τόν επρέλαινες τόν κόσμο και τόν έπιανον τρο- (μάρες) και μ' ένέννεες κι' έμένα και, χωρίς καιρό να χάσω, έγραφα γιά σέν' άμέσως τις φρικτές μου σαχλαμά- (ρες).

Φυσικά δεν με πειράζει πούχεις πάψει νάσαι ίδια και πού έχεις σταματήσει να μάς βάεις σέ μπε- (λάδες) Προτιμώτερο να λείψουν τα δικά σου τα παιχνίδια και οι έμμετρες δικές μου παγωμένες έξυπνάδες!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένα άπιστευτο δράμα

Μουχουν συμβή πολλά παράξενα πράγματα στην πολυτάραχη ζωή μου, αλλά αυτό που θα σας εξομολογηθώ σήμερα, σκάει ρεκόρ. Λοιπόν, ήταν άπογευμα, έκει κατά τις έξη, μίνας Μάρτης. Περνούσα από έναν ήσυχο και αξιοπρεπή δρόμο — παρόδοιο Γ΄ Σεπτεμβρίου — νιά να πάω να βρω ένα αίμα μου, που δεν κατώρθωσα ποτέ να τον πετύχω. Πάντα, όταν έλεγα στην υπρέτρια τ' όνομά μου, μούλεγε πως ε' κύριος μόλις βγήκε. Άλλα αυτό ε'ναι άλλη ιστορία. Η τωρινή ιστορία ε'ιναι πως περνούσα απ' αυτό τον ήσυχο και αξιοπρεπή δρόμο, που είχε όλο διάφορα σπιτία. Και ξαφνικά, από τ' άνοιχτο παράθυρο ενός δεύτερου πατώματος, βλέπω να βγαίνει και να κατεβαίνει μια άσπρη κόλλα χαρτί. Έκανε μερικά βόλ· πλάνε στον αέρα κι ήρθα και κάθισα ακριβώς μπροστά στα πόδια μου. Βρή τι να ε'ιν' αυτό το χαρτί; Λέω μέσα μου. Και σκύδω και το παίρνω. Και διαβάζω αυτά τα καταληκτικά κι' άπιστευτα για τον αιώνα που ζούμε:

«Δεν υπάρχει στον κόσμο πιο δυστυχισμένη γυναίκα από μένα. Κλεισμένη μέσα σε τέσσερις τοίχους δυο δώδεκα χρόνια, δεν βλέπω άνθρωπο. Έχω χάσει κάθε έπαφή με τον κόσμο. Μα τι έπαφίκα; Θεά μου, για να βασανίζομαι έτσι; Από την ημέρα που με παντρεύτηκε, το κτήνος, μ' έχει καταδικάσει σ' αυτή τη φυλακή. Δεν μ' αφήνει ούτε τους συγγενείς μου να ιδω. Δεν μ' αφήνει να βγω ούτε στο παράθυρο. Και κάθε τόσο μου κάνει φοβερές σκηνές! Μαρτυρία! Πολλές φορές σηκώνει το χέρι του και με χτυπάει — το κτήνος! Όταν με βλέπει συλλογισμένη, άγριεiert και μου φωνάζει: «Κάποιον σκέπτεσαι! Μα ποιον και αν σκέπτεσαι, έξερε το πως δεν θα τον χορής!» Προχτες πήγε να μ' πνίξη άπάνω στη λύσσα του. Τι να κάνω; Πού να τώ. Έξερ, η δυστυχισμένη, πριν τον παντρευτώ, τι κτήνος ε'ίνε. Και πως να φύγω, που μου λέει πως όπου κι' αν πάω, θα με βρή και θα με σκοτώσει; Κόικα στην άφορη μου, που πάει χαμένη σ' αυτή τη φυλακή. Άχι! Θεά μου! Ποιος θα με σώσει από αυτή τη φρικτή καταδίκη; Ποιος θα με γλυτώσει από τα χέρια αυτού του δημίου;»

Αυτό ήταν το γράμμα που μου έστειλε η Θεά Παρόνια; για το περαιτέρω. Γραμμένο μ' ένα λεπτό, καλλιγραφικό χροσκήρα, που φανέρωνε λεπτή ψυχή. Καμιά όπονησάρι.

— Έδώ συμβαίνει δράμα! λέω μέσα μου.

Το πράμα ε'ιναι φανερό. Μιλάει μόνο του. Ένας βάρετος άντρας, ένα κτήνος, όπως πολύ σωστά τον λέει, παντρεύτηκε μια κοπέλα και τη φυλάκισε σ' αυτό το δεύτερο πάτωμα. Όπως ε'ιναι φυλακισμένη η Στέλλα Βιολάντη ο πατέρας της, στη σοφίτα. Και τη βασανίζει. Και της κάνει τη ζωή μαρτυρική. Και τη δένει. Και την απειλεί πως θα τη σκοτώσει. Και ε'ιναι κι' άπορη! Πρό παντός αυτό! Είμαι γεμάτος συγκίνηση και αγωνία. Στέκομαι στην παρακάτω γωνία μια δώδεκαρη ώρα κι' έγω τα μάτια μου καρφωμένα στο παράθυρο. Κάποια στιγμή βλέπω τη φάτσα ενός ηλικιωμένου με γυαλιά που βγαίνει για λίγο κι' ύστερα χάνεται! Ε'ιναι, λοιπόν, και γάρος! Έτσι έξηγείται το πράμα.

Δεν άφίνω να χάνεται πολύτιμος χρόνος. Το άλλο άπογευμα κι' άλλες, παίρνω ένα στυλέτο και τραβάω για το Γλαβίτ. Χτυπάω το κουδούνι, η πόρτα άνοίγει αυτόματα, άνεδαίνο άπάνω.

Μια μικρή όπνέτρια.
— Η κυρία ε'ινε μέσα; λέω.
— Δεν υπάρχει κυρία έδω! λέει η όπνέτρια.

Μα δεν περνάω σε μένα αύτα. Άνιω μια σπρωξιά στην όπνέτρια και μπαίνω μέσα. Μα ο κύριος! Όπως τον είχα ιδω και κατά χειρότερα: «Ήλιωμένος, άσχημος, νευρικός. — Τι θέλετε; μου λέει.

— Τραβώ το στυλέτο, πριν τραβήξει αυτός περιστροφά: — Άπαίσιε! Οσέλλιε — λέω — θέλω τη γυναίκα που έχεις φυλακισμένη έδω μέσα.

— Ποιά γυναίκα; Έδώ δεν υπάρχει καμιά γυναίκα, εκτός από την όπνέτρια!

— Άς τα τα παραμύθια! Έχεις παντρευτή ποιος έξερει με τι εκδυσιατικά μέσα, μια νέα κοπέλλα και την έχεις φυλακισμένη έδω μέσα! Της έχεις κάνει τη ζωή μαρτυρική! Τη βρίζεις, τη δένεις, απειλείς να τη σκοτώσεις. «Ήρωα να την άπελευθερώσω. Είμαι άνοσησόμενος να σε καρφώσω μ' αυτό το στυλέτο, αν δοκιμάσης να έφωρε την παραμικρή αντίσταση. Λοιπόν, δδήγησέ με κοντά της, αν άγασας την άχρηστη ζωή σου!

— Δεν υπάρχει καμιά γυναίκα, χροστιανέ μου...
— Δεν υπάρχει; Χά, χά, χά! Και τότε αυτό τι ε'ιναι;

Βγάδω το γράμμα και του το δίνω. Μα την πρώτη ματιά που το ρίχνει ο έξηγτάρας «Οσέλλιε, βάξτε τα γέλια και κρατείτε την κοιλία του.

— Έλάτε; Βάρβαροι!

Μα ε'ιναι να μη γελάσω; Αυτό παιδί μου, ε'ιναι μια σελίδα από το νέο μυθιστόρημα, που γράφω «Σκλαβωμένη Άγάπη». Νά, δεν βλέπετε κι' αυτό τον αριθμό 34 που έχει έδω, άπάνω — άπάνω;

Πραγματικά, έχει ένα 34. Πώς δεν το είχα προσέξει;

— Λοιπόν;

— Ε'ιναι η σελίδα 34, που μου την πήρε, φαίνεται, ο άέρας, άπάνω από το γραφείο. Κι' έγω φάει τον κόσμο από γτες και να τη βρω. Νά, ύστερα και οι άλλες σελίδες. Βλέπετε; Έδώ ε'ιναι η 33. Έδώ ε'ιναι η 35, η συνέχεια δηλαδή. Η 34 λείπει. Σ' ευχαριστώ, νεαρέ μου ίππότη, που μου την έφερες! Έγώ είμαι ο Ρόλλης Μελάνης, ο γνωστός μυθιστοριογράφος. Τώρα, βάλε το στυλέτο στην τσέπη σου και κάτσε να πουλίμε ένα καφεδάκι... Χά, χά, χά!

Και ζανπονίει την κοιλιά του, από τα γέλια... Πέφτω βαρύς κι' άπονητευμένος σε μια πολυθρόνα. «Όστε αυτό ήταν...» Και δακρύζω. Κλαίω το χαμένο μου έρωτα, το μεγάλο έρωτα της ζωής μου. Νοιώθω την καρδιά μου να έκρηγάζεται. Άντιο για πάντα πεντάμορφη μου σκιά!... Νόξερές πόσο πολύ σ' άγάπησα μέσα σε μια νύχτα... Άι ναί... αν ήξερες... Άν ήξερες, θα πήγαινες μόνη σου να σκλαβωθείς, για έρωτα να σ' άπελευθερώσω. Τώρα; Τώρα τα δεινέ μου γίνονται συντρίμια...

★

Καθώς φεύγω με δσηγεί η όπνέτρια στη σκάλα.

— Άχι! κύριε, μου λέει! Σάστε με απ' αυτή την κόλαση! Αυτός ε'ιναι τ'όρανος, δεν ε'ιναι άφαντικό! Δεν μ' αφήνει να βγω ούτε μια μέρα έξω. Και χτες με τάρωσε στο έθλο, έπειδή, λέει, είχα άφήσει άνοιχτό το παράθυρο και πήρε ο άέρας ένα από τα παλτόχαρτα που μουτλούσανε! Γλυτώστε με, κύριε! Δεν θέλετε σεις καμιά όπνέτρια;

— Άς στο διάβολο, κορίτσι μου!

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ο βασιλεύς του στιγματισμού

Ένα απ' τα αξιοπερίερα θέαματα του περιφημού τσίρκου Μάρνινγκυμ ήταν ο Έλλην Γεώργιος Κωνσταντίνου, που είχε το πιο στιγματισμένο σώμα του κόσμου. Έξη είδικοί είχαν έργο επί 3 μηνες, για να στολίσουν το σώμα του με 388 σχέδια, τόσο κοντά βαλμένα το ένα με το άλλο, ώστε δεν έμεινε έλευθερός ούτε ένας τετραγωνικός πόντος του δέρματός του. Έπ'ήρχαν στιγματισμοί ακόμη και στις άσφοριδες του και στο έσωτερικό των αυτιών του!

Φίλμ για τα χωριά

Μια κινηματογραφική εταιρεία του Χάλλυγουντ, πρόκειται να άποτυπώσει όλα τα έργα της παραγωγής της σε στενά φίλμ των 16 χιλιοστών, που θα μπορούν να παίζονται σε χωριά, όπου δεν υπάρχουν συνιστάτες να στηρίξουν μεγάλη όθον για την προβολή των κινηματογράφων φίλμ των 35 χιλιοστών. Οι ταινίες αυτές θα κοστίζουν κατά 65% λιγώτερο, και τα μηχανήματα της προβολής θα ε'ιναι 75% πιο φθηνά. Δεν θα χρειάζονται τέλος μέτρα άσφαλείας κατά της πυρκαϊάς, γιατί τα στενά αυτά φίλμ ε'ιναι καυμένα από ύλικό που δεν πάίνει φωτιά.

Ο μαυροπίναξ των πελατών

Τα 15.800 ξενοδοχεία των Ήνωμ. Πολιτειών κάνουν κάθε βδομάδα είδη ρουχισμού, σερβίτσια, στακτοθήκες και ηλεκτρικές λάμπες, συνολικής αξίας 200.000 δολαρίων κατά μέσον όρον. Όλα αυτά κλέβονται από τους πελάτες! Για την περιστολή του κακού, πολλά ξενοδοχεία διατηρούν ένα κατάλογο των άουνειδώντων πελατών και των άντικειμένων που έκλεψαν στις προηγούμενες επισκέψεις των. Και δεν παραχωρούν πια δωμάτιο σ' όσους το έχουν παρακάνει...

Χίλιες αϊρέσεις

Άν' το 1900 έως σήμερα, ξεφύτρωσαν στις Ήνωμένες Πολιτείες περί τις 1.000 θρησκευτικές αϊρέσεις, με 20 εκατομμύρια άποδούς. Οι περισσότερες άπέτυχαν και διελύθησαν. Άρκετές όμως έπληγαν καλά, γιατί ύποσχέθηκαν στους άναξιοπαθούντας ύγεια, εύμωρία και άσφάλεια. Έννοείται ότι οι μόνι κερδισμένοι ύπνρζον... οι ίδρυται των αϊρέσεων αυτών, που άχημάτιαν σεδαστές περιουσίες!

Τα πουλιά και το ράνταρ

Κατά τις πρώτες χρησιμοποίησεις του ράνταρ στον πόλεμο, οι τεχνικοί συνήντησαν έπανειλημμένως δυσκολίες με την άντανάκλωση των ηλεκτρικών κυμάτων από τα πουλιά. Πρό πάντων οι μεγάλοι γλάροι, που πετούσαν μόνον κοντά στην έπιφάνεια της θάλασσας, έπνρζον το μηχανήμα, ακριβώς όπως ένα πλοίο που θα βρισκόταν σε μεγαλύτερη άπόσταση. Κάποτε μάλιστα, τα πουλιά αυτά έγιναν ατίνα να δοθ χωρίς λόγο σύνθημα συναγερμού!

Το άσφαλέστερο θησαυροφυλάκιο

Το μεγαλύτερο θησαυροφυλάκιο του κόσμου ε'ιναι της Τραπεζής της Ιαπωνίας, στο Τόκιο. Κατασκευάθηκε και τοποθετήθηκε το 1931 από μια άμερικανική έταιρεία. Έχει μήκος 66 μέτρα, πλάτος 45 και βάρος 7.000 τόννων, κοστίζει 1.500.000 δολάρια. Για να μην κάνει στα διάφορα διαμερίσματά του, πρέπει να περάσει από 6 έξωτερους, πύλες και 11 έσωτερικές. Όλες αυτές ε'ιναι έξωδιασμένες με κλειδαριές που άνοίχουν με μυθικούς συνδυασμούς, καθώς και με άλλες υρολογιακές. Έχει είδική κατασκευή, ώστε να μη φοβάται τους σεισμούς. Ό λωποδύτης που θα προσάθησε να κόψει τις κλειδαριές του με φλόγα όξυγόνου, κινδυνεύει να πεθάνει από άσφυξία, γιατί το άτοάλι του περιέχει μια μυθική ουσία, η όποια, με την έπιόρση ίσχυρης θερμότητας, εκλύει ένα δηλητηριώδες άέριο, που εισχωρεί σε κάθε άντισφύγιονική προσώπια.

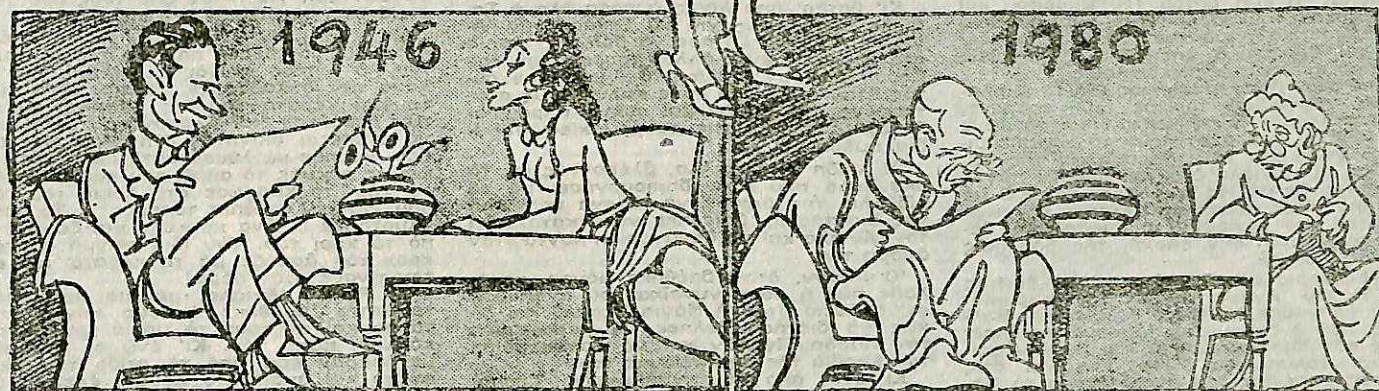
Τελεωθεραπείες
ΤΟΥ Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΥΞΗΣΗ
Ηλεκτροπληξία!

Σ ο υ σ ο ύ: Δέχομαι να πληρωθώ μόνον εις χρυσάς λίρας Άγγλίας!
Ο τ α μ ί α ς: Μα έχετε να λάβετε μόνο τρεις χιλιάδες δραχμές, κυρία...
Σ ο υ σ ο ύ: Άσκέτως! Αυτό που σας λέω, βλάξ!

— Άντωνάκη, πότε θα μοιράσουν εκείνα τα ύφασματα;
— Λένε αυτές τις μέρες.

— Άντωνάκη, πότε θα μοιράσουν εκείνα τα ύφασματα;
— Λένε αυτές τις μέρες.

ΦΡΑΝΚΟ: «Μοναξιά, φτάνεις κάποτε μοι... ραία...»

— Ρε φίλε! Απαγορεύεται το γράψιμο στους τοίχους!...

Η ρομαντική μονομαχία ΤΟΥ ΡΑΜΟΝ ΑΓΙΑΛΑ

Ένας από τους δημοφιλείς και τους πιο δοξασιμένους ταυρομάχους της Σεβίλλης ήταν, πριν από τον πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο, ο αγαπημένος των γυναικών Ραμόν Αγιάλα. Η ζωή αυτού του ώμορου και ατρόμητου (ματσό) είναι ένα αληθινό συναρπαστικό ρομάντο, γεμάτο παράξενα και δραματικά επεισόδια, περιπέθειες έρωτες και ακλόνητες εκδηλώσεις.

Ο Ραμόν ήταν περισσότερο για τη εκπληκτική «παγινιδια» του με τους ταύρους, τα επίκινδυνα «αντόρνος», όπως τα λένε οι Ισπανοί που αποτελούν το χαρακτηριστικό γνώρισμα των ταυρομάχων της Σεβίλλης. Ο Αγιάλα έτοιμο ένοχουσίαζε πάντα τους θεατές με τις «τρέλλες» του και με μια από αυτές ακριβώς κατέκτησε την καρδιά της πιο ωμορφής γυναίκας της Σεβίλλης, εκείνη την εποχή, της θρυλικής Μάγιας Γκαμέθ.

Η ιστορία αυτού του μεγάλου έρωτα του Ραμόν Αγιάλα άρχισε ένα κυριακάτικο απόγευμα γράφει ο Γουλιέλμο Βαλντές, που ο ξεκούστης ταυρομάχος ξεπέρασε τον ίδιο τον εαυτό του με την απίστευτη τόλμη του. Είχε διακρίνει στις πρώτες κερκίδες του αμφιθεάτρου τη Μάγια Γκαμέθ, που την πολιορκούσε από ημέρες με τις έρωτικές εξομολογήσεις του και θέλησε να αποσπάσει τον θαυμασμό της και να κερδίσει την καρδιά της με μια από τις ωραιότερες «τρέλλες» του.

Ο Ραμόν Αγιάλα λοιπόν αφού πρώτα έφερε τον ταύρο προς το μέρος της Μάγιας με κομψές και επιδέξιες «θερώνικες», δηλαδή με παιγνιδιάρικα περάσματα της κόκκινης κάπας του μπροστά από τα μάτια του ταύρου, στάθηκε ακίνητος απέναντί του, παρουσιάζοντας απροστάτευτο το στήθος του, στα τρομερά κέρατά του.

Επειτα, καθώς ο ταύρος καταπληκτικός ξεφύσους με λύσσα, συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις του για μιάν άγρια επίθεση, ο Ραμόν Αγιάλα με τη μεγαλύτερη απόδειξη γονάτισε μπροστά του, άπλωσε το χέρι του κι άγγιξε χαμογελώντας το αφοσιωμένο στόμα του. Κι ύστερα, βλέποντας ότι ο ταύρος εξακολουθούσε να μένει ακίνητος, ο Ραμόν τύλιξε στο δεξί του χέρι την κόκκινη κάπα του, σαν είδος προσκέφαλο και σιγά-σιγά ξαπλώθηκε κάτω από τα ρουθούνια του ζώου, που δεν μπορούσε να ερμηνέψει τι συνέβαινε και διότι σιγά-σιγά δεν έμοιαζε με άνθρωπο και πού ίσως του δέν έμοιαζε με άνθρωπο και πού ίσως του δέν έμοιαζε με άνθρωπο...

Τέλος, τη στιγμή που ο ταύρος χαμήλωνε τα κέρατά του για να επιτεθεί, ο Αγιάλα γλυτώσε προς τα πόδια του, αναγκάζοντας το τυφλωμένο ζώο από τη μανία του να περάσει από πάνω του, χωρίς να τον άγγιξει...

Ο θρίαμβος του ταυρομάχου εκείνο το απόγευμα ήταν κάτι το απείρηστο. Η ωμορφιά Μάγια Γκαμέθ τον πήρε με το αμάξι της, πέρασε μαζί του από τους κεντρικούς δρόμους της Σεβίλλης, λαμπροκοπώντας δίπλα του από υπερήφανα και το ίδιο βράδυ έγειρε στην άγκαλιά του και του πρόσφερε και χείλι της.

Ραμόν, άγαπμ μου, του είπε τρέμοντας από τη συγκίνηση του πάθους της, σου άξιζει η ωραιότερη γυναίκα του κόσμου! Σου κάνω όρκo πως θα σου είμαι πιστός και αφοσιωμένος όλη μου τη ζωή...

Κι έπειτα, με μια παραδενή λάμψη στα μάτια, έπρόσθεσε:

«Αλλοίμονο σ' εκείνη που θα θελήσει

να μου κλέψει την αγάπη μου! Θα της ξεσκίσω την καρδιά με τα ίδια μου τα δόντια!»

Το καλοκαίρι πέρασε με άξεχαστες διασκεδάσεις για τη Μάγια και τον Ραμόν, αναφέρει ο Ιστορικός των ταυρομάχων Βαλντές. Στις αρχές όμως του φθινοπώρου ο Αγιάλα γνώρισε μια βαθύπλουτη Άγγλιδα αριστοκράτισσα, τη λαίδη Άραμπέλλα Ουίλλιαμς, σύζυγο του πρώτου γραμματέως της Άγγλικής Πρεσβείας της Μαδρίτης. Η «ζένη» με τα γαλάνα μάτια της και τα φαινα χρυσοξανθά μαλλιά της αναστράφηκε τη ζωή του Ραμόν. Ξέχασε άμεσα τις φλογερές και μελαγχολικές Μάγια και αφοσιώθηκε στην καινούργια του κατόικη.

Μα η Μάγια Γκαμέθ δεν ήταν από τις γυναίκες που υποχωρούν μπροστά σε μια αντίζηλο, δίχως να διεκδικούν την αγάπη τους. Μία νύχτα παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά στο Ραμόν και στην Άραμπέλλα κι' εξαίχθη από το πάθος της ζήτησε από την Άγγλιδα να φύγει από τη Σεβίλλη και να 'αφήσει πικρού τον ταυρομάχο, αλλιώς θα το μετανοούσε πικρά... Κι' όταν η γονιμική λαίδη Ουίλλιαμς γέλασε με περιφρόνηση για τις φοβερές της, η Μάγια ώρμησε άουγκράτητη να της κορφώσει στο λευκό στήθος ένα μικρό μαχαίρι που είχε κρυμμένο στο μακρύ γάντι της.

«Ο Αγιάλα τότε άπλωσε γρήγορα το χέρι του για να προστατεύσει την Άγγλιδα και δέχθηκε τη μαχαίρα στο νευρώδες μπράτσο του. Η Μάγια, με μια σπαρακτική κρουνη πόνου, σαν να είχε τραυματισθεί η ίδια, έφυγε σαν τρελή, φωνάζοντας στον αγαπημένο της:

«Αντίος, Ραμόν! Αντίο για πάντα!»

Κι' ύστερα από λίγες ημέρες όλη η Σεβίλλη έμυθε πως για να ξεχάσει τον Αγιάλα, η Μάγια ζήτησε να βρη παρηγοριά στην αγκαλιά ενός άλλου ταυρομάχου, του Χουάν Λάρρα-Γκλάν. «Ματσόδορ» αυτός ήταν ένας από τους καλύτερους συντρόφους του Ραμόν και συχνά παρουσιάζονταν μαζί του στις ταυρομαχίες την ίδια ημέρα.

Η λαίδη Άραμπέλλα, βλέποντας ότι το σκάνδαλο που είχε δημιουργήσει με το είδύλλιο της άρχισε να παίρνει επικίνδυνες διαστάσεις, βιάσθηκε να εγκαταλείψει τον Αγιάλα και να ξαναγυρίσει κοντά στον άνδρα της.

Ο Ραμόν, όταν βρέθηκε μόνος, κατάλαβε πως η μόνη γυναίκα που αγαπούσε στ' αλήθεια ήταν η Μάγια Γκαμέθ και διχως να διατάξει θέλησε να παραμερίσει τον Λάρρα-Γκλάν και να ξανακερδίσει την καρδιά της αγαπημένης του.

Κι' έτσι, από τη στιγμή εκείνη, ξέσπασε μια άγρια αντίζηλια μεταξύ των δύο ταυρομάχων, που κατέληξε σε μια παράξενη μονομαχία που έμεινε Ιστορική για το ρομαντικό χαρακτήρα της.

«Εκείνη ακριβώς την εποχή, σημειώνει ο Βαλντές, ένας γιγαντιαίος ταύρος, που τον έλεγαν «νέγκρο», γιατί ήταν κατάμαυρος, είχε τρομοκρατήσει τους ταυρομάχους της Σεβίλλης με τις θηριώδεις επιθέσεις του και την αφάνταστη άνησχη του. Τρεις φορές τον είχαν βγάλει στο στίβο και τις τρεις φορές είχε ξαναγυρίσει στους σταύλους ζωντανός, ξεσκίζοντας με τα κέρατά του τους «ματσόδορες».

Ο Ραμόν Αγιάλα λοιπόν πρότεινε στον αντίζηλό του αυτή την πρωτότυπη μονο-

μαχία: να αντιμετωπίσουν κι' οι δυο το «νέγκρο» κι' όποιος τον σκότωνε, αυτός θα κέρδιζε τη Μάγια. Ποιος όμως θ' άρχιζε πρώτος;

«Τη λύση σ' αυτό το ζήτημα την έδωσε η ίδια η Μάγια Γκαμέθ. Κάρφωσε στα μαλλιά της δυο κόκκινα γαρύφαλα κι' είπε στους ταυρομάχους που διεκδικούσαν την καρδιά της:

«Το ένα από αυτά τα δυο γαρύφαλλα έχει πιο κοντό κοτσάνι από το άλλο. Οποιος το πάρει αυτό, θ' άρχισα πρώτος... Έμπρός, Ραμόν! Έμπρός, Χουάν! Τραβήξτε τα λουλούδια από τα μαλλιά μου!...

Οι ταυρομάχοι με μία γρήγορη κίνηση πήραν τα γαρύφαλλα. Το μακρύ κοτσάνι έπεσε στο Ραμόν. Ο πρώτος λοιπόν που θα δοκίμαζε την τύχη του, ήταν ο Χουάν.

Οι Σεβιλιάνοι, άνδρες και γυναίκες, είχαν αναστατώσει κυριολεκτικά από αυτή την αλλόκοτη έρωτική μονομαχία και την Κυριακή το απόγευμα πλημμύρισαν την «πλάσα ντε τόρος» για να ίδουν ποιος ήταν ο νικητής. Ποτέ άλλοτε δεν πέρασαν μεγαλύτερες στιγμές αγωνίας και ποτέ άλλοτε δεν συγκλονίσθηκαν τόσο από τις διάφορες δραματικές φάσεις αυτής της Ιστορικής ταυρομαχίας...»

Όταν ο Χουάν Λάρρα-Γκλάν μπήκε στο στίβο, οι θεατές τον αποθέωσαν. Την ίδια υποδοχή έκαναν και στον Ραμόν. Η γιάλα, που ακολουθούσε τον αντίζηλό του και που αποταρβήθηκε παράμερα, άφησε το στίβο ελεύθερο για τον Χουάν.

Η Μάγια Γκαμέθ, που καθόταν στην πρώτη σειρά του αμφιθεάτρου, ήταν κλυμμή, με μια θανάσιμη αγωνία στην καρδιά. Μα κανείς δεν ήξερε και δεν μπορούσε να μαντέψει για ποιόν από τους δυο ταυρομάχους ανησυχούσε περισσότερο...

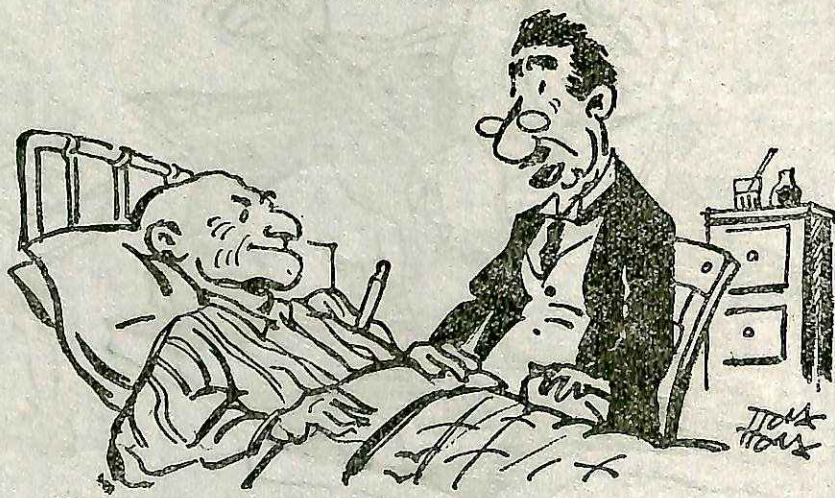
Σε λίγο, όταν ο «νέγκρο» ώρμησε μέσα στο στίβο, ο κόσμος πάγωσε από τη φρίκη του. Ο άγριος ταύρος ξεκολιόταν δυο λόγια των «πικαδόρες», ξεσκίσε με τα ματωμένα κέρατά του τις κόκκινες κάπες των «πενόες» και βλέποντας τον Χουάν να στέκεται ακίνητος στη μέση του στίβου, χύμηξε με λύσσα κατά πάνω του. «Εκείνος σήκωσε το σπαθί του και με σταθερό χέρι το κάρφωσε στο λαϊμό του ταύρου. Μα δεν στάθηκε τυχερός... Το σπαθί γλύστρησε σ' ένα κόκκαλο και ξέφυγε από το χέρι του. Την ίδια στιγμή ο «νέγκρο» τον άρπαξε με τα κέρατά του και τον τινάζει στον αέρα!

Ο Ραμόν Αγιάλα, με μία άστραπιαία ταχύτητα, βρέθηκε αμέσως κοντά στον ταύρο και σήκωσε τα μάτια του με την κόκκινη κάπα του. Κι' ενώ οι «πενόες» μετέφεραν έξω από το στίβο τον αιμόφυρτο και ανίσταστο Χουάν, εκείνος άρχισε τα «παγινιδια του θανάτου» με το «νέγκρο».

Ποτέ άλλοτε δεν ήταν πιο ευκίνητος, πιο τολμηρός, πιο αξιοθαύματος. Κι' όταν κατάφερε να κουράσει λίγο τον ταύρο και σήκωσε τα μάτια του με την κόκκινη κάπα του. Κι' ενώ οι «πενόες» μετέφεραν έξω από το στίβο τον αιμόφυρτο και ανίσταστο Χουάν, εκείνος άρχισε τα «παγινιδια του θανάτου» με το «νέγκρο».

Ο «νέγκρο» με ένα άγριο μούγκρισμα γονάτισε στο στίβο και σωριάσθηκε νεκρός. Ο νικητής αυτής της τραγικής μονομαχίας ήταν πειά ο Ραμόν Αγιάλα. Κι' έτσι κέρδισε για πάντα την καρδιά της φλογερής Μάγιας Γκαμέθ.

ΜΟΡΙΣ ΓΚΡΑΝΙΕ

Ο γιατρός: Δεν μου λένε όταν σάς πιάνη ρίγος κτυπάνε τα δόντια σας;

Ο άσθενής: Γιατρέ δεν μπορώ να ξέρω. Το λαβομένο που τα βάζω το βράδυ είναι μακριά απ' το κρεβάτι μου.

(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

ΟΙ ΙΔΕΩΔΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ

Ένας διαγνωστικός πίναξ

Γιατί τα γλυπτικά άριστουργήματα της αρχαίας ελληνικής τέχνης μας παρουσιάζουν τις γυναίκες με γραμμές μάλλον νέων αθλητών; Γιατί, απλούστατα, τον καιρό εκείνο, που δεν είχαν οι γυναίκες δικαίωμα να λαμβάνουν μέρος στους ολυμπιακούς αγώνες, δεν τους επέτρεπε επίσης να ποζάρουν γυμνές έμπρος σε γλυπτή. Έτσι, οι καλλιτέχνες έφθνησαν στα γυναικεία αγάλματά τους την αισθητική του τελείου ανδρικού σώματος, συμπληρώνοντας την με μερικές λεπτομέρειες... από μνήμη! Γι' αυτό άλλωστε παρατηρείται συχνά στα έργα τους ότι το στήθος δεν βρίσκεται στη θέση του. Άπεκτανό, ο Μισαίου μας άριος εικόνες γυναικών με πλούσια στήθη και γοφούς, με προεξέχουσα κοιλιά, με όλα τα χαρακτηριστικά του φύλου των, που βρισκόταν τότε στις δόξες του.

Σήμερα προτιμούμε τον αρμονικό τύπο της αρχαίας ελληνικής ομορφιάς, γιατί ταιριάζει στις συνθήκες της ζωής μας. Οι γυναίκες δεν ζουν τώρα στα πουπουλά. Εργάζονται, τρέχουν, κουράζονται, μεταφέρουν βάρος, ανεβασκαίνουν σκάλες, κάνουν σπόρ. Με τη δραστηριότητα αυτή, αντιστοιχούνται οι μύς τους και λυγιστούν οι καμπύλες τους.

Ποιές πρέπει να είναι οι σωματικές διαστάσεις τις μοντέρνας γυναίκες; Σας τις δίνει ο παρακάτω πίναξ, αναλόγως του άνωσθήματος:

Άνωσθιο	Βάρος σε κιλ	Γύρος στήθους	Γύρος μέσης	Γοφοί	Γλουτοί	Μηροί	Μπράτσο	Λαγός και ύψος
150	51	80	61	83	69	45	24	31,2
152	51,5	81	62	84	90	46	24,2	31,6
154	52,5	82	63	85	91	47	24,5	32
156	53,5	83	64	86	92	48	24,8	32,6
158	54,5	84	65	87	93	49	25	33
160	56	85	66	88,5	94	50	25,3	33,4
162	57,5	86	67	89,5	95	51	25,6	33,6
164	59	87	68	90,5	96	51,5	25,8	34,2
166	60,5	88	69	91,5	97	52	26,2	34,8
168	62	89	70	93	98	52,5	26,6	35
170	64,5	90	71	94	99	53	27	35,5

Αν όσότης οι δικές σας διαμέτρους κατά μερικούς πόντους, δεν υπάρχει λόγος να απελπισθήτε. Δεν κινδυνεύει βέβαια γι' αυτό η ομορφιά σας...

Πάντως δεν είναι κακό να μετράτε κάθε τόσο μία κυρία ή μία δεσποινίς τις διαστάσεις διαφόρων μερών του σώματός της. Με τη συχνή αυτή παρακολούθηση μπορεί μία γυναίκα να κάνει θαύματα, αν έσβαριάζει συνεχώς και σχετικές ασκήσεις ή κάποια δίαιτα, όχι πάντως έξω πάσης λογικής και επίκτητη για την υγεία. Όλα είναι εύκολα και η αποκρίσις εθνορραμίας και λυγρότητας ακόμη, αρκεί να το θέλη μία γυναίκα.

Οι διαστάσεις και το βάρος του πινυος άντιστοιχούν σε ηλικία 25 ετών. Μία κοπέλα 18 ετών δεν έχει οθόσει ακόμη σ' όλη την άσπυξή της, ενώ μία γυναίκα 30 ετών, που έγινε μητέρα, έχει βεβαίως αποκτήση πλατύτερους γοφούς. Αν έλθετε μικρότερη από 25 ετών, πρέπει να άφαιρέσετε 1-3 πόντους απ' το γύρο των νεφρών, της μέσης και του στήθους που γράφει ο πίναξ, και 1-3 κιλ από το βάρος. Αν έχετε παρσεί τα 25, πρέπει να προσθέσετε στους τους πόντους και τα κιλ.

Κανονικά, εινε σωστό να παρακολουθήτε το βάρος σας κάθε 2-3 έβδομάδες. Όσο για τις διαστάσεις σας, αν περνάτε ζωή κανονική, ούτε πολύ κουραστική ούτε υπερβολικά καθιστική, εινε αρκετό να τις μετράτε κάθε 2-3 μήνες.

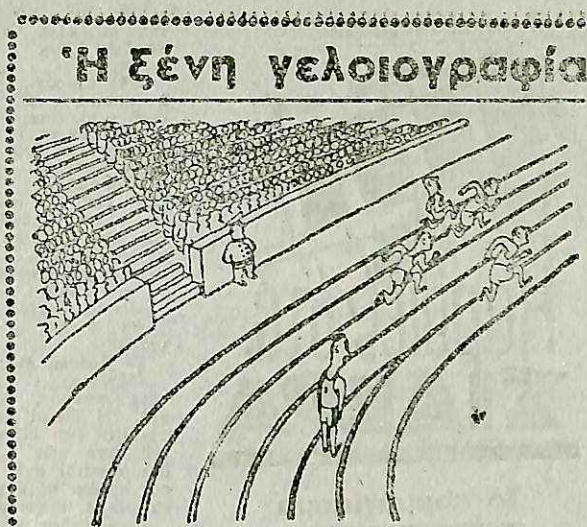
Αφού περσάτε τα 90, παρακολουθήτε ιδιαίτερας το γύρο των γοφών και της μέσης, γιατί απ' την ηλικία αυτή εμφανίζεται σε πολλές γυναίκες μια τάσις τοπικού πάχους. Η κατάλληλη διατροφή, η καθημερινή γυμναστική, το μασάζ, τα σπόρ (πεζοπορία και κολύμπι εινε τα πιο εύκολα) θα σας έπιδρουν να διατηρήσετε απ' άπειρον τις διαστάσεις του νεανικού σώματος.

Αλλά και στα 18 χρόνια χρειάζεται μία παρακολούθηση των σωματικών διαστάσεων, γιατί στην ηλικία αυτή διαπλάσσεται το γυναικείο σώμα. Περνάτε ζωή πολύ καθιστική; Μετράτε συχνά το γύρο των μηρών σας; Αν παρατηρήσετε ότι άρχίζει να αυξάνη κι' αν δεν ελαττωθή με μία δίαιτα 2-3 ημερών, πρόκειται ίσως για ένα σύμπτωμα της εκφυλιστικής, της εαρώστικας για την οποία γράψαμε άλλοτε και η οποία πρέπει να καταπολεμηθ έγκαιρος.

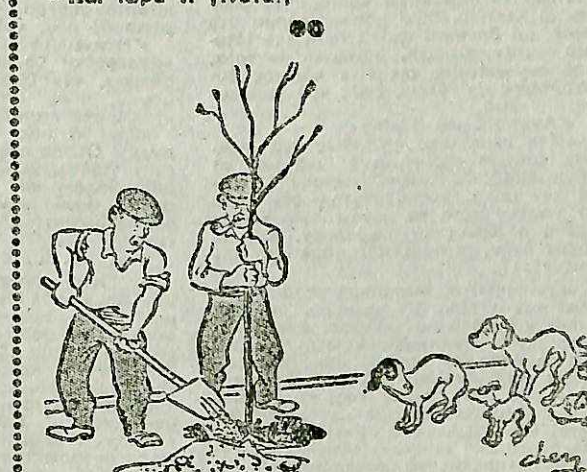
Πώς θα μετρήσετε τις διαστάσεις σας; Μ' ένα μέτρο σαν αυτό που χρησιμοποιούν οι μοδίστρες. Πρέπει να το εφαρμόσετε ακριβώς στο μέρος που μετράτε, χωρίς να το σφίγγετε ή να το τραβάτε. Δεν ώφείλει σε τίποτε να ελαττωσεί τον εαυτό σας... Μετράτε το στήθος κάτω απ' τη μασχάλη, εκεί που άρχίζει η καμπύλη των μαστών, τη μέση στο λεπτότερο μέρος της, πάνω απ' τα όσά της λεκάνης, τους γοφούς κάτω στο Ιλακόν όσπών που προεξέχει βεζιά κι' άριστερά απ' το ύπογάστριον, τους μπρούς στην αρχή τους όπου έχουν το περισσότερο πάχος, την κνήμη και το μπράτσο στο παχύτερο σημείο τους.

Θέλετε τώρα να μάθετε τις σωματικές διαστάσεις δυο περιφημών κινηματογραφικών δόστρων;

Γκρέτα Γκάρμπο: Άνάστημα 1,66 (ψηλή θεωρείται η γυναίκα πάνω απ' τα 1,65). Βάρος 60 κιλ. Γύρος στήθους 89 (τόν άπέκτησε με συστηματικές άσπινευτικές ασκήσεις). Γύρος μέσης 66. Γλουτοί 96. Μπράτσα

-Και τώρα τί γίνεται;

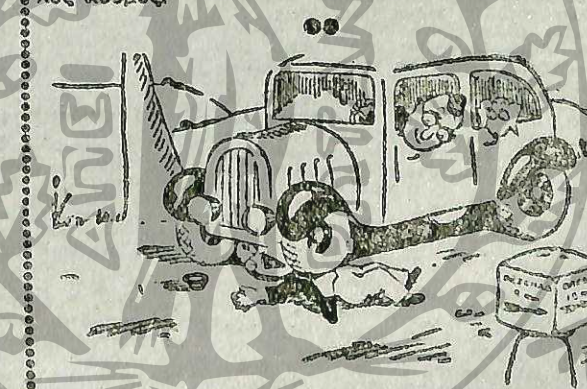

Αρνούν πολύ να το φουτέφουν!

-Κι' εγώ δεν κρατιέμαι πιά!...

Ο υπάλληλος: Εινε ο νέος τύπος κουρτίνας, κύριοι μου, που μεταχειρίζεται σήμερα όλος ο κόσμος.

Μία κι' είσαστε από κάτω, δεν ρβνετε μία ματιά στη μηχανή;

ΚΑΡΟΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΙΔΕΡΑ

Τό κομμάτισμα

Ήρθε το παρακάτω γράμμα. Απορρό-
νω το λεκτικό, δίνω κάποια φόρμα στο
όσο, μιά διατηρώ αναλλοίωτη την ιστο-
ρία — μιά αληθινή, ποικιλή ιστορία, που
συγγράφει της είνε κάποιος δυ-
ωτέρωτος απ' όλους εμάς που γράφου-
με: "Η ζωή.

«Αγαπητέ μου Βέρθερε,
Στη σειρά σου «Καρδιάς στα σιδε-
ρα», ίσως η περίτωση η δική μου να
συγκρίνει τους αναγνώστες σου. «Ακου-
σε την καλά, χωρίς τεχνική — δεν ξέρω
να γράφω μόνο να πονάω... — κι αν
άδωσ' ο' σους τη διαδίδουν, άσε με
έμμεσα στην ανάμνηση και πάρε έσύ την
έπιτογιά!...

«Εννήθηκα σ' ένα μικρό νησάκι. Πα-
τέρα και μητέρα δεν γνώρισα. Μ' άνα-
σπεσε μιά γρηή συγγένισσα, άγαθή και
στοργική, που μοδίδισε στην καρδιά
της τη θέσι του παιδιού, που δεν άπο-
χίτησε ποτέ. Δούλευε σκληρά, νύχτα και
μέρα, με μόνο σκοπό της να μη μού
λείψει έμένα τίποτε. Σά μεγάλας άρα-
κές, μ' έστειλε στο σχολείο. Την πο-
δίτσα μου άπό το ακριβέστερο σάπεν, την
έχασε πληρώσει τα κακόμοιρα τ' α-
καταμένα γένηκα χέρια της, όπως και
τα παπούτσιά μου, και το ξεχωριστό
φαί μου, κι' όλα...

«Ένα βράδυ, — ήμουν πιά δεκαπέντε
χρονών — χρειάστηκε κάτι στο σπίτι.
Δεν την άφαισε τη κυριότητα μου να πω,
κουρασμένη καθώς ήταν άπό τη δου-
λειά όλόκληρης της μέρας, να πετά-
χτηκα έγώ, Μέσ' στο παραγάδι που υπή-
κα, για να ψωνίσω, ξαφνικά ένοιωσα
ένα δυνατό καρδιακόχτυπο και μια γλυ-
κειά ζέση: Δού κατακίμαρα άντραίκα μά-
τια ήσαν κοφωμένα στα δικά μου,
και με κυτούσαν άπληστα... «Άγροσα
αυτό που χρειάζομαι, πληρώσε, και
βγήκα τρέχοντας. Ένας άστεύς προ-
δίστατος φόδος μου στέφανε τα πόδια,
άνώ η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά με
λαχτάρα. «Ακουσα τα βήματά του βια-
στικά να μ' ακολουθούσε. Λίγο πριν να
μωό στο σπίτι μου, μ' έφτασε και με
προσέφερε. Με κούταζε πάλι κάτω άπ'
το φεγγάρι — τι ζέστα που κυτούσε! —
και χόσχη μ' έστειλε στη νύχτα... Άπό το
βράδυ εκείνο, πόν είδα συχνά να περι-
διαβάξω έξω άπ' το σπίτι μου.
Ποτέ δεν τόλμησα όμως να μωό μιληση.
Μόνον τα μάτια του, τα κατάμαυρα ζε-
στά μάτια του, φλυαρούσαν διασηλά
γύλιες φέλλες, γύλιες όποσότητες...

«Τόν άλλο χρόνο, ήμουν πιά νυνά-
σιο. Αότος φοιτούσε στο Λύκειο, που
στεγαζότανε στο ίδιο κτίριο. Στά δια-
στήματα τον έβλεπα κάθε μέρα, Γνω-
σινά, οι καρδιές μας ένωθόσανε σφι-
γιά. Ένοιωσα πώς τον άναποδάρ τρα-
χούνα τα παιδιά στο πρώτο σκίτημα...
Κι' έκείνος μ' άναποδάρ σαν πρελλάς...
Μιά μέρα, στο διάλειμμα, μωδτε σινά:
— Μαρτίτα, θέλω να σε δώ...
— Δε με βλέπεις;... τον ρώτησα.
— Μοναχί σου, χωρίς μάρτυρες, μω-
— Καλά... Πού;...
— Στο μάλο... Άπόψε...
«Πήγα. Ήτανε μιά μαγική φεγγαρό-
δα, που γεμίζε άνοιχτά άσημια η θά-
λασσα, ως μακριά. 'Ο Κοσμάς μ' έφο-
ξε κοντά του, και πρεβήσαμε άγκαλι-
σμένοι μ' έσύ στη νύχτα. Τόν φίλησα κι'
έγώ, μ' έσύ αυτό με τρέμει, κι'
έφυγα... Τόν ξανάωσα. Μ' άστράφει-
νά η με φεγγάρι, πότε στο μάλο, πώ-
σε μέρα σε μιά μικρή κάτασχη βαρ-

κούλα, που αυτός τραβούσε τα κουπί-
α της κι' έγώ κρατούσα το τιμόνι, οι
καρδιές μας χτυπούσαν γεμάτες έ-
ρωτα...

«Με τόν καιρό όμως, η περιορισμένη,
ή αρκετά άπολίτιστη κοινωνία του νη-
σιού μας, άρχισε να μιλάει.

— Άκουσε, Μαρτίτα...», μωδτε μιά
μέρα η «μητέρα» με μιά θλιμμένη άπο-
φασιστικότητα. «Θά φύγες...».

«Τρόμαξα.

— Πού θά πάω, μητέρα;...»

— Στην Άθήνα... Στους συγγενείς
του πατέρα σου... Συνηθώθηκα και
σε περιμένουν... Έδώ, κινδυνεύεις να
μείνης άπροστάτευτη και μόνη, αν τώ-
χη και κλείσω έγώ τα μάτια μου...».

— Μ' άμπερα...».

— Μ' έκοψε, μ' ένα θλιμμένο χαμό-
γελο:

— Πρέπει, Μαρτίτα...».

«Έπρεπε... Τόνοιωσα. 'Ο Κοσμάς ή-
τανε φτωχός, έγώ άκόμα πιά φτω-
χιά. Ή ένωσι μας άότανε διδύμη δυ-
στυχία. Τόν είδα στο ίδιο βράδυ, και
τόν είπα πώς θά φύγω. Έκλαψε σά
μικρό παιδί στην άγκαλιά μου. Ύστε-
ρα, λιγάκι πριν χωρίσουμε, μωδίδισε έ-
να μικρό πακέτακι:

— Τό είχα πάρει για να στο χαρί-
σω στη γιορτή σου...», μωό έξήγησε.

«Άπρτο σήμερα, σά δώρο του άποχαί-
ρετισμού μου, για να με θυμάσαι...».

«Ήτανε μιά μικρή πουντιερίστα, με
καθρεφτάκι. Τη φίλησα πολύ-πολύ, με
δάκρυα, την ίδια νύχτα στο κρεβάτι
μου... Καί, ύστερ' άπό δυό μέρες,
μήκη στο καράβι για τόν Πειραιά...

«Δεν θά σάς κουράσω με λεπτομέ-
ρειες: Οι συγγενείς του πατέρα μου,
στην Άθήνα, με δεχθήκανε σαν ένα μοι-
ραίο βάρος, που έπρεπε να το ξεφορ-
τωθών άρτια και γρήγορα. Και με ξε-
φορτώθηκαν: Σ' ένα χρόνο παντρεύ-
τηκα!

«... Καί, προχτές, έν άσημαντο περι-
γιά, δημιουργήσανε παρελθόν στη ζωή
μου... Έπαφα πιά άμαί κορίτσι ά-
δύνατο, με πόδις που άπό σάπεν, κι' ό-
νειρα που άρμενίζανε στις φεγγαρόδα-
στες νύχτες π' άπό τα κυματάκια
της θάλασσας... Ήμουν πιά μιά μι-
κροσστή, παντρεμένη χωρίς ανάγκη έ-
σπερική, μ' έναν άνδρα που δεν
μωδύεγε τίποτε, ούτε στην μυχί, ούτε
στις αισθήσεις, ούτε πουνάει...

«... Καί, προχτές, έν άσημαντο περι-
στατικό ήρθε να κομμάτισε την κοι-
νιά μου. Σας το διηγούμαι άπλά, ό-
μια μου. «Ο άντρας μου βάλει, κι'
τανε. Δε βρήκε πουντέρα του Κοσμά,
άνοιξε τη μικρή πουντιέρα του Κοσμά,
που βρισκόταν άπάνω στο μαρμαρι-
τουαλέττα. Χωρίς να το θέλ' άφαισε
την πουντιέρα να πέση στο πάτωμα!
Τό καθρεφτάκι έγινε κομμάτια, τό σκέ-
πασμά της ξεκόλλησε, η πουντέρα χύ-
θηκε...

«Μάζεμα με δάκρυα τα κομμάτια
της... 'Ο άντρας μου με κούταζε έκ-
πληκτος. Πού νόερε πώς κούταζε της
καρδιάς μου τα κομμάτια... Κι' ύστε-
ρα, όταν έκείνος έφυγε άνοιξε τό είκο-
νοστάκι και τάβαλα μέσα, τυλιγμένα
σ' ένα τσιγαρόχαρτο. Άς με συγχωρή-
η Παναγία, άς με συγχωρέσουν οι ά-
γιοι... Άίλια τους, μαζί τους, έγω,
νομίζω, δικαίωμα να βάλω και τό κομ-
ματισμένο μου παρελθόν και σε κάθε
προσυχή μου, να στέλνω την καρδιά
μου με κατανύει μακριά, στο νησάκι
μου, στις φεγγαρόδες του, στον Κο-
σμά... Καί να κλαίω, μόνη μου, χω-
ρίς έλπίδα...»

» Με άγάπη

XXX»

Γιά την άντιγραφή

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΟΙ κλειδαριές με τα έπτά κλειδιά

Στά μεγάλα ξενοδοχεία, οι πόρ-
τες των δωμάτων έχουν κλειδαριές
πολύπλοκες, που λειτουργούν με
έπτά διάφορα κλειδιά. Τα πέντε
άπ' αυτά είναι τα κλειδιά του ένοι-
κα, του καμπαριέρ, του έπόπτη
κάθε πατώματος, του αρχικαμπαρι-
έρ και του διευθυντού. Ύπάρχει έ-
πίσης ένα ειδικό κλειδί που δίδε-
ται στον ένοικο ό όποιος δεν θέλει
να μωό στο δωμάτιό του κανείς άπ'
το υπηρετικό προσωπικό, κι' ένα άλ-
λο για να κλειδώνεται έξω άπ' το
δωμάτιό ο πελάτης που δεν έχει
πληρώσει τό λογαριασμό του. Μόνον
τό γενικό κλειδί του διευθυντού ά-
νοίγει όλες ανεξαιρέτως τις πόρτες,
κι' αν άκόμη είναι κλειδωμένες μ'
αυτά τα δύο τελευταία κλειδιά.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οι άσθενείς και η ψυχουσύνθεσις

Ή προδιάθεσις στέν καρνίνο και την τρέλλα

Οι άσθενείς έχουν τις προτιμήσεις τους και μπο-
ρούμε να πουμε ότι δύο άτομα που ζουν μέσα στο
ίδιο περιβάλλον, δεν προσβάλλονται ποτέ ή πολύ
σπάνια άπό τα ίδια νοσήματα.

Αυτό συμβαίνει γιατί τό καθένα έχει την ιδιαι-
τερη ιδιοσυγκρασία του, που τό κάνει εύκολη λεία
σε ώριωμένες άσθενείες.

Έκείνο, όμως, που είναι πολύ δύσκολο να φαν-
τασθούμε είναι ότι, εκτός άπό τη φυσολογική ιδιο-
συγκρασία, στα ζήτηματα των άσθενών παίζει ένα
σοβαρότατο ρόλο και η ψυχική ιδιοσυγκρασία του
κάθε ατόμου.

Και όμως η ψυχολογική παθολογία, ένας καινούρ-
γιος κλάδος της Ιατρικής έπιστήμης, μάς διδάσκει
σήμερα ότι ώριωμένες ψυχικές καταστάσεις προδια-
θέτουν σε αντίστοιχες άσθενείες, άπαράλλαχτο ό-
πως ένας έξυποθενημένος οργανισμός προδιαθέτει
στη φυματίωση, πορέκει διηλαδή στον βακίλλο του
Κώχ τό κατάλληλο έδαφος που χρειάζεται για να
αναπτυχθή και να δημιουργηθεί μιά νοσηρή έστία.

Αν άρχίσουμε άπό τους ρευματισμούς, θά ίδουμε
ότι θά τους συναντήσουμε άποικιστικά σκεδόν
στούς άνθρώπους που συνδυάζουν τό ελάττωμα της
νυθρόπνοιας με τη λαμαργία.

Η φυματίωση είναι ή άσθένεια των «κλειστών»
και ένωσιτικών τύπων, που δεν έχουν ικανότητα να
έκδηλωθών και να βρεθούν σε μιά κατάσταση άλ-
ληλεγγύης και άλληλεξαρτήσεως με τό περιβάλλον
τους. Γι' αυτό πυρπολούνται αδιάκοπα άπό τα έσω-
τερικά συναισθήματα και τους στοχασιμούς των, που
έξαντλούν και φέρουν τον οργανισμό τους.

Κατά την έποχή του ρωμαντισμού, ή φυματίωση
είχε μιά τρομακτική εξέλιξη, ίδιως μεταξύ των
γυναικών, που ζούσαν σ' έναν κόσμο όνειρου, κλει-
σμένες μέσα σε μιά άπομνηκτική άπομόρφωση,
που ήταν γεμάτη άπό φαντασιοποιήματα και παραλο-
γιμούς. Κι' όπως δεν μπορούσαν να έκδηλώσουν τό
έσωτερικό τους κόσμο, ζούσαν σαν φυλακισμένες
μέσα σ' αυτόν και, χωρίς να τό καταλαβαίνουν,
καλλιεργούσαν μόνες τους τό κατάλληλο έδαφος
για την ανάπτυξη των βακίλλων του Κώχ.

Οι γυναίκες με τόν κλειστόν χαρακτήρα έχουν
έπίσης όδυνηρούς τοκετούς. Οι περισσότεροι θάνα-
τοι κατά τους τοκετούς — είτε της μητέρας είτε
του νεογνού — παρατηρούνται στις γυναίκες αυτού
του τύπου.

Τά άφροδίσια νοσήματα είναι συνθεότερα στους
άνθρώπους, άνδρες ή γυναίκες, με τόν ζωώδη αλ-
σθησιισμό. Έχει παρατηρηθή ότι, άπό δύο άνδρες
που έξετεθόσαν στον ίδιο κίνδυνο μόλυνσε-
σεως, έκείνος που προσβάλλεται εύκολότερα και
σχεδόν αναπόφευκτα είναι ό φιλήδονος τύπος, που
δεν βάζει κανένα φράγμα στο πάθος του και που
όλο του τό είναι δονείται άπό τόν πόθο της άπολαύ-
σεως.

Ο καρκίνος τιμωρεί τους μεμφίμοιρους και τους
μικρόφυκους, που γκρινιάζουν διαρκώς και που ή
ψυχική ήρεμία τους είναι άγνωστη.

Έχει παρατηρηθή επίσης ότι οι φιλόγυροι και
οι άνθρωποι που σπαταλούν τις δυνάμεις τους σε
μιά αδιάκοπη προσπάθεια για την κατάκτηση του
πούτου προσβάλλονται πολύ συχνά από καρκίνο.
Γενικότερα, ό καρκίνος είναι μιά άσθένεια που
διαλέγει τα θύματά του στους στενωκάρδους και
τους άποισιοδόδους.

Η τρέλλα είναι ή άσθένεια των ανθρώπων που ά-
ναμοσούν άκατάπαντα τις σκέψεις τους και που
σφιστικοκλειδώνονται μέσα σ' έναν περιωρισμένο δια-
νοητικό κύκλο. Τό μαυλό τους δεν μπορεί να βρή
άπ' αυτόν, παρά μόνον αν μετατοπισθή, αν διαση-
λευθή έπ' αληθινή π' άνω στις κανονικές βάσεις του.

Οι θαυματουργοί που θεραπεύουν με τό μανητι-
σμό δεν κάνουν τίποτε άλλο άπό τό να υποκαθι-
στέν τη δική τους προσωπικότητα στην έξυποθενη-
μένη ψυχουσύνθεσις του άσθενούς των. Γι' αυτό έπι-
τυγχάνουν κάποτε μερικά άξιόλογα άποτελέσματα,
που μάς φαίνονται έκπληκτικά, ενώ κάθε άλλο είναι
παρά τέτοια στην πραγματικότητα.

Ο ψυχικός παράνομος είχε δάκτυλα παραμυθη-
ώς τα τελευταία αυτά χρόνια. Άλλ' η έπιστήμη έ-
ναυαγίζει σήμερα στο παλαιότατο άφορισμό που ή-
ποκράτους: πρώτου να περιπονήσουμε τόν άσθενή,
πρέπει να μάθουμε την ιδιοσυγκρασία του. Όχι θέ-
βαια την φυσολογική μόνο, αλλά και την ψυχολο-
γική.

Τό συμπέρασμα που βγαίνει άπό όλα αυτά είναι
ότι ό καλύτερος τρόπος για να διατηρήσουμε την
υγεία μας είναι να είμαστε χαρούμενοι, αισιόδοχοι
και δραστήριοι. Ένας στρατηγός ή ένας πολιτικός
δεν άρρωσταίνει ποτέ κατά την περίοδο της με-
γάλης του δράσεως. Δεν έχει, άλλωστε, τόν καιρό
γι' αυτό. Και κάτι άλλο άκούει: η νύμφη που έκομε
για τόν έαυτό μας πρέπει να είναι τέτοια, που να
μάς κάνει να αυτοεκπληθώμεθα. Γι' αυτό οι άνδρες
που έχουν αυτοεκπαίδισή είναι συνθεότερα γεροί.
Αντίθετα, έκείνοι που άμφιβάλλουν διαρκώς για τόν
έαυτό τους και την άξία τους, πέφτουν σινά-σινά
σ' ένα μαρμαριμό, που τους προδιαθέτει στις χειρό-
τερες άσθενείες.

Μοιραίες γυναίκες

Οι γυναίκες δεν πρέπει
ποτέ να έσχνουν ότι ό άνδρας
που άγαπά έπιθυμεί διαρκώς,
μ' όλη τη δύναμη της ψυχής
του και μ' όλο τό πάθος της
καρδιάς του, μ' άγαπή, να
βρή την ίδια τρυφερότητα,
την ίδια άφοσίωση, τα ίδια
φλογερά αισθήματα.

«Δεν ύπάρχει τίποτε πιά ά-
νόητο, πιά θλιβερό και πιά
άνώφελο, έλεγες ό περιφρο-
νής για τους έρωτές του άωξέν,
άπό τό να άγαπά κανείς γω-
ρίς ν' άναμπεταί!...»

Όταν λοιπόν νιώθεται την
καρδιά σας να φλογίζεται
άπό τόν έρωτα, προσπαθήτε
να διακρίνετε άν τό αισθήμα-
τος θά βρή μιάν άκατάπαυ-
τη, άν σας άγαπά κι' όλος
ή θά σας άγαπήσει ή γυναι-
κα ποτέ άναμπεταί.

Ο ποιητής Μαλέρια είχε
χίλιες φορές δειχό τελειώμα-
τος ένα γράμμα του στο φί-
λο του Ρουά μ' αυτά τα
λόγια:

«Και τώρα άκούη, που
βρίσκομαι στη δύση της έρω-
τικής ζωής μου, δεν β' άγα-
πούσα διόλου την άρτία. Ε-
λένη, αν έβλεπα ότι δεν θά
πρόσεχε την άγάπη σου και
δεν θά μ' άγαπούσε κι' έ-
κείνη...».

Αυτός είναι ό καλύτερος
τρόπος για να βρούμε την
έρωτική εύτυχία. Μά, δυστυ-
χώς, ό έρωας της περισσότερας
φορές είναι ένα άνεξήγηστο
μυστήριο....

Κι' άποδείξεις είναι ότι με-
ρικές γυναίκες έξασκούν σε
μερικούς άνδρες μιά άκατα-
γίγητη νοσηλία, που τίποτε
δεν την δικαιολογεί. Συνήθι-
ζομε να λέμε πώς ένα τέτοιο
αίσθημα έχει κάτι τό μ. ο. ι.
ραίο... Είναι μιά μυστη-
ριώδης δύναμη που δεν μπο-
ρούμε να την καταλάβουμε
κι' ούτε ν' άντισταθούμε σ'
αυτήν.

Σε μιά τέτοια περίπτωση
δεν ζή πιά κανείς τη ζωή του,
άλλά τη ζωή του άλλου προ-
σώπου. Η γυναίκα που σ' ός
έμπνεί ένα τέτοιο μοιραίο
αίσθημα σ' άπαιρεί ή ψυ-
χή κι' έγκαθίσταται στη θέ-
σι της μιά δεσποτικής βασι-
λειας!

Ένας ειδικός στα ζήτη-
ματα του έρωτος, ό καθηγη-
τής Βαυτίε, μάς περιγράφει
ως έξης αυτό τό «μοιραίο»
αίσθημα:

«Η γυναίκα που άγαπάτε
γίνεται ό τράντας σας. Προ-
σπάει διαρκώς κι' έσείς ό-
πακούετε. Όταν βρίσκεται
μακριά σας, βασανίζεται ά-
πό τις πιο τορμερές άνησυ-
χίες. Κι' όταν άκούετε τη φω-
νή της κι' άναμπεταί τό έ-
ρωμά της, όταν την νιώθετε
κοντά σας και χαδεύετε με
συγκίνησι τα μαλλιά της,
δοκιμάζετε μιά άνέκφραστη
γαλήνη, μιά άπεριγραπτή εύ-
τυχία, ακριβώς όπως ένας
άφροστος που πήρε ένα κα-
ταπραγνικό για τούς τόνους
του ή ένας τοξικομανής που
έκανε μ' ένοσι μορφίνης...»

«Η γυναίκα που προκαλεί
ένα τέτοιο μοιραίο αίσθημα
κυριαρχεί στη ζωή σας, εί-
νε μιά βασιλεύσα! Προτιμά
τον θάνατο, παρά το χω-
ρισμό της, την έλευσή της.
Πιστεύετε πώς είναι καλλιτε-
ρα για σας να πεθάνετε πα-
ρά να τη χάσετε...».

Πώς συμβαίνει τώρα αυτό;
Και γιατί; Ποιά είναι αυτή
ή μυστηριώδης δύναμη της
«μοιραίας» γυναίκας;
Τό ερώτημα δεν είναι και
τόσο δύσκολο: Η «μοιραία»
γυναίκα δεν δίνει ποτέ την
καρδιά της!

οράνε την αληθινή της προ-
σωπικότητα;

Ποτέ! Μή ζητήσετε να δο-
τε σ' αυτήν μιά μόνο γυναι-
κα, ένα χαρακτήρα, μιά καρ-
διά.

«Η «μοιραία» γυναίκα είναι
πολύμορφη. Έχει ένα «μοι-
ραίο» άπό αισθήματα. Είναι
ένας πολύπλοκος χαρακτή-
ρας, δεν έχει καρδιά!

Η έρωτική της τύχη τά-
ρα είναι ότι μιά τέτοια γυ-
ναίκα βασανίζει συνήθως έ-
ναν έξυπαγέτητο και εύγενικό
άνδρα.

Όταν όμως καταλάβη ό-
τι τό «έρωμα» της δεν την ά-
γαπά άρκετά, ότι δεν έχει
έξυπνηθεί μαζί της, ότι δεν
ύποχρεεί πρόθυμα στις άπαί-
τησεις της, τότε έγκαταλεί-
πει γρήγορα αυτόν τόν άν-
δρα, όπως κανείς σπεύδει ν'
άποφύγει έναν κινούμενο.

Γιά να πετυχαίνε πάντα τό
σκοπό της και να διατηρή-
την ύπεροχή της, έχει ένα
άλλανταστο μέσον: ύποδαυλι-
ζει διαρκώς τις άνηυχίες,
τη ζήλεια, τούς φόδους έκεί-
νου που την άγαπά. Προσπα-
θεί να τόν έστρελλοποιή κορι-
αλκτικά με τη σκληροπείρα
της, την άδιαφορία της, τα
ψεύτικα αισθήματά της.

Προσπατείται ότι τό δίνει
τά χείλη της και την ίδια
στιγμή του τ' άνοίγει. Τόν
έφηνη να έλπίση, να κόνη
όνειρα και ξαφνικά τόν πι-
κραίνει τόν άπογοητευτή, τόν
διώχνει πολλές φορές άπό
κοντά της, βέβαιη ότι τό
«έρωμα» της θά ξαναγυρίση.
Έτοιμη πάλι για τις μεγάλες
τέρες θυσίες.

Τό πιο τραγικό μαρτύριο
για έναν άνδρα είναι ό έρω-
ς του για μιά «μοιραία» γυ-
ναίκα.

Ποτέ δεν είναι βέβαιος άν
τόν άγαπά. Άλλοτε είναι λί-
γο τρυφερό μαζί του κι' άλ-
λοτε ή άδιαφορία της τόν έ-
πελίζει. Πότε λοιπόν λείει
αλήθεια και πότε ψέμα;

Πότε δαίχνη τα πραγματικά
αισθήματά της; Πότε φανε-
ρά?

Τά άνθη έπηρεάζονται άπό τη
μουσική; Με άλλα λόγια συγκινούν-
ται άπό ώριωμένους μουσικούς ή-
χους, ενώ παρμένουν αδιάφορα σε
άλλους;

Ένας σοφός βοτανολόγος, ό δό-
κτωρ Έριβέκ, θέλησε να τό έξασκώση αυτό και
κατέλεξε σε μερικά καταπληκτικά συμπεράσματα.
Συμφώνια με τις παρατηρήσεις του, τό κυκλά-
μινα και τα γαρύφαλλα εύχαριστούνται μόνο στη
τζάζ. Άνοίγουν τότε τα πέταλά τους και φαί-
νονται σαν να άπολαμβάνουν την περιεργία αυτή
μουσική, με τις άποτομες μεταπτώσεις και τό
άπροσδόκητο «έμφέ».

Όσοι φορές ό δόκτωρ Έριβέκ προσπάθησε να
τους παίξη άλλη μουσική, συνάντησε άπόλυτη
άδιαφορία εκ μέρους των και κάποτε μάλιστα
άποφάνερη δυσάρεσκεια, όπως έμπρός στην κα-
λούμενη κλασική μουσική.

Τά κυκλάμινα και τα γαρύφαλλα έκδηλώνουν
την δυσάρεσκεία τους, σφίγγοντας τα πέταλά
την, σαν να ήθελαν να έμποδίσουν τούς ήχους
της μουσικής που δεν τους άρέσει να εισχωρήση
μέσα στον κάλυκά τους.

Ο δόκτωρ Έριβέκ έκανε επίσης διάφορα πει-
ράματα σε τριαντάφυλλα. Δεν παρουσιάζαν καμ-
μιά αντίδραση «άκούγοντας» διακούς με μουσική
Μόζαρτ. Έδειξαν έπίσης άπόλυτη άδιαφορία
έμπρός σε μουσική Μπάχ.

Όταν όμως «άκουσαν» τούς πρώτους ήχους
άπό την παθιαστική συμφωνία του Μπετόβεν, έγει-
ραν έμεσως πρὸς τό μέρος άπό όπου έρχόταν ή
μουσική, άνοίξαν τα πέταλά τους και φαίνονταν
πολύ εύχαριστιμένα.

Τό πείραμα αυτό, λέγει ό δόκτωρ Έριβέκ,
μπορεί να τό κάμη κανείς και με ένα άπλό μπου-
κέτο με τριαντάφυλλα. Τό περίεργο στην περι-
πτωση αυτή είναι ότι τά τριαντάφυλλα που βρίσκον-
ται πρὸς τό μέρος άπό όπου έρχονται οι ήχοι
της μουσικής παρουσιάζουν τις αντίδράσεις που
σμενίσωμεθα, ενώ έκείνα που βρίσκονται στο άν-
τίθετο μέρος παρμένουν ολόετα άδιάφορα.

Επίσης, όσο άπομακρύνουμε τό μπουκέτο με
τά λουλούδια άπό τό γραμμόφωνο, τόσο άσθενέ-
στερες γίνονται οι αντίδράσεις που παρουσιάζου-
ν. Σε μιά ώριωμένη άπόσταση, τέλος, οι άν-
τιδράσεις αυτές σ' αματύνουν εντελώς.

Είναι φανερό ότι, στην άπόσταση αυτή, ό ήχος
«μοιραίας» γυναίκας;

Γιά να γελάτε

Πάντοτε και ποτέ

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άγάπη μου, είμαι κατεστρα-
μένος. Έχασα όλη την περιουσία μου στο
Χρηματιστήριο.

ΕΚΕΙΝΗ: Μπα! Και τί έπίδρασι μπορεί
να έχη αυτό στην ελπίδα άγάπη μας; Θά
σε άναψω πάντα, παρ' όλο που δεν θά σε
ξαναδώ πιά.

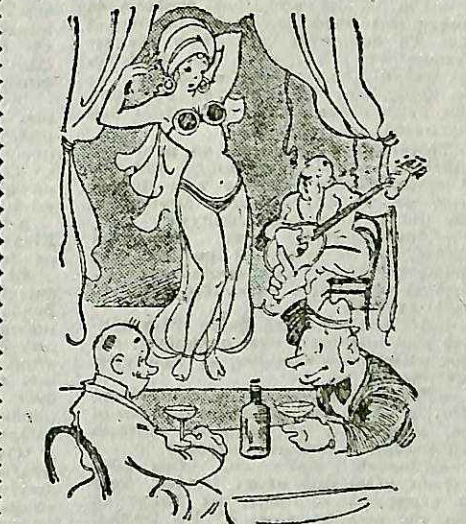
Σχετικέται;

Δυό κατάδοκοι συζητούν:
— Ή πιά εύτυχιώμενη ήμέρα της ζωής
μου ήταν ή ήμέρα τού γάμου μου.

— Έμμεσα ή πιά εύτυχιώμενη ήμέρα μου
ήταν όταν καταδικάσθηκα σε ισόβια δε-
σιά.

— Τι λές! Και γιατί;

— Γιατί περίμενα να καταδικασθώ σε θά-
νατο!...

— Κι' έγώ είχα την έντύπωσι πώς τόν
χορό της κοιλάδας τόν χορεύουν μό-
νο οι υπάλληλοι!...

(Σκίτσο Μ. Γάλλιο)

Τά άνθη, ή μουσική και οι άοιδοί

Μερικές έκπληκτικές άλληλεπιδράσεις

δεν έχει πιά καμιά έπίδρασι στο μπουκέτο με
τά τριαντάφυλλα.
Έκείνο που θά φανή, όμως, περισσότερο παρ-
αζένο είναι ότι και τό άνθη έπίσης άσκούν μιάν
άναμφισβήτητη έπίδρασι στη φωνή των μουσικών,
όπως άπέδειξε ό καθηγητής Λαγιέ, τόν πανεπι-
στημίου του Μπροντά.

Ο σοφός αυτός έπιστήμων έκανε μιά μεγάλη
έρευνα μεταξύ των διασημότερων άοιδών, άν-
δρων και γυναικών, διαφόρων καθηγητών του
άσματος, ήθοισμών κλπ.

Άπό την έρευνα αυτή συνέπερσε ότι και αυτά
όκνην τά άνθη με τό άσθενέστερο άρωμα, όπως
είνε ή βιολέττα, ή μινιά, ή άκινθός κτλ. έπι-
δρούν στη φωνή των καλλιτεχνών και την ενι-
σχύουν ή την εξασθενίζουν και την παραμορφώ-
νουν.

ΤΟ ΧΕΡΙ της μούμιας

Διήγημα φέινει

Γυρίζοντας από ένα ταξίδι του στην Αίγυπτο, ο φίλος μου Ρομπούλ Γκωρέν, ο γνωστός περιηγητής, ήρθε να μ' επισκεφθεί στο σπίτι μου.

— Σου φέρνω ένα δώρο απ' τη μυστηριώδη χώρα των Φαραώ, του αινιγματικού. Κάτι μοναδικό!...
— Άνοιξε την τσάντα του, έβγαλε από μέσα ένα μακρόστενο πακέτο και πρόσθεσε:

— Στοιχηματίζω ότι δεν μπορείς να μαντέψεις τι περιέχει αυτό το δέμα... Πές μου όμως πρώτα— πρώτα, πιστεύεις στην υπερφυσική αντίδραση μερικών αντικειμένων;

— Γιατί αυτή η ερώτηση;

— Για να σε κάμω να ομολογήσεις ακόμη μια φορά τον παράλογο ολισμό σου, τη δυσπιστία σου. Έστω δεν πιστεύεις στο Θεό, ούτε στο διάβολο, κι' ακόμη λιγότερο στα πνεύματα. Έχω όμως εδώ κάτι που θα σε πείσει πως έχεις δίκιο. Κόψε το κεφάλι μου γι' αυτό!...

Ξεδίπλωσε με προσοχή το μεταξωτό χαρτί κι' έβγαλε ένα μαύρο πράγμα. Άνευρσία ένα κομμένο χέρι ανθρώπου, με τα δάχτυλα του λυγμένα, σαν μία μεγάλη νεκρή άρραχη.

— Αριστούργημα! είπα. Αútες οι φλέβες, οι τένοντες, οι ρυτίδες στις αρθρώσεις έχουν τόση φυσικότητα!... Από τι όλκο είναι φτιαγμένο αυτό το καλλιτέχνημα;

— Δεν είναι γλυπτικό έργο. Είναι αληθινό χέρι μούμιας. Έχει σκληρύνει, απ' τους αιώνες που πέρασαν, κι' έχει γίνει σαν μπρούτζινο.

— Μα... δεν βλέπω πως αυτό το χέρι, μ' αλή την παράξενη προέλευσή του, μπορεί να με κάμει να πιστέψω στα πνεύματα και στη μαγεία!

— Υπομονή, φίλε μου. Ένα μόνο πράγμα θέλω από σένα: Άπόψε, όταν θα πέσει να κοιμηθείς, να βάλεις το χέρι της μούμιας πάνω σ' ένα έπιπλο, στην κρεβάτοκάμαρά σου, έτσι ώστε να φαίνεται απ' το κρεβάτι σου. Αύριο θα τα ξαναπούμε...

— Τι άνοστη ιδέα! — συλλογίζομαι, μία ώρα αργότερα, ενώ άφωνα το χέρι πάνω στο κομμοδινό μου. Πάντα ίδιος θα μένει αυτός ο Γκωρέν...
— Έπειτα στο κρεβάτι μου, έθεσα το φέρι και μουρμούρισα ερωτικά:

— Καληνύκτα, λείψανο του μεγάλου τών Φαραώ, που άνηκες ίσως σε κάποια άρραχη έταίρι! Κοιμήσου ήσυχα. Και σ' εφοκίζω στο όνομα του μεγάλου Θεού Όσιρι να μη ταράξεις τον ύπνο μου.

— Έκλεισα τα μάτια μου και δεν άργησα ν' αποκοιμηθώ.
Πόση ώρα κοιμήθηκα; Δεν ξέρω... Σαφινικά έσηπια κι' ένοιωσα κάτι να βαρύνει το σώμα μου, σαν ναχε καθίσει πάνω στο στήθος μου μία μεγάλη γάτα. Θέλησα να κάμω μία κίνηση, αλλά τα μέλη μου είχαν παρалуσει. Τα χείλη μου σάλεψαν, χωρίς να βγί κανείς ήχος απ' το λαρύγγι μου. Αίσθανόμουν τη σάρκα μου σαν νεκρή.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Ποιος σε ρωτάει για ρόμπα και λές πέντε κουδάρια φτάνουν;

— Ποιος σε ρωτάει ποιος είσαι και λές από την Πόλη;

— Πάρε νύφη από τζάκι και σκύλο από κοπάδι.

— Ο λύκος γάλα δεν έφερε, στο μανδρί τι γύρευε;

— Νόσοι καλά τόν Άδγουστο με δουλιά βελαντιές.

— Πούλες φείδι το κεμώνα, να σέ φάη το καλοκαίρι.

— Ο βρεγμένος βροχή δέ φοβάται.

— Όταν άρεση στο νοικοκύρη, αδιάφορο στο μουσούρη.

— Στο ξένο το φαγι μη βάζεις αλάτι.

— Ο θάμνος είν' άγιασμός.

— Έδώ δεν τόν μπάζουν στο χωριό, ρωτάει και για του παπα το σπίτι.

Ένας άπεσταγμένος άρμος πυρίσσει σιγά-σιγά το μυαλό μου — ο τρόμος των έτοιμοθανάτων, που βρίσκονται στο κατάφλοι του άγνώστου...

Μόνο τα μάτια μου μπορούσαν να κινήθουν. Τα χαμηλωσα λοιπόν προς το στήθος μου, για να ιδώ τι με βάραινε...

— Η πέννα τρέμα στα δάχτυλά μου, τώρα που γράφω αυτές τις γραμμές. Μία ανατριχίλα με παγώνει σύγκορπο... Κι' όμως λέω την αλήθεια! Τ' άρκίζομαι!... Να με κάψη ο ούρανός, αν λέω ψέματα!...

Είδα λοιπόν το χέρι της μούμιας, όρθιο πάνω στο στήθος μου!... το είδα να περπατάει με τα πέντε του δάχτυλα, βαρύν, δυσκίνητα, σαν κα-δορί!...

Προχωρούσε προς το κεφάλι μου, με διατακτικά βήματα, όμοια με μωρό που δεν καλοστέκεται ακόμη στα πόδια του. Κάθε τόσο σταματούσε, σαν γιά ν' άκούση. Όταν άκούγονταν κάποιος θόρυβος, ένα τρίξιμο έπιπλο, ένα θρόισμα του άνεμου στις φυλλοειδείς των δέντρων του κήπου, ο κομμένος καρπός του χειριό άσσηκωνόταν σαν την ούρα του σκορπιού και το φορικό ζωο — πώς άλλοιώς να τ' άνομοσω; — φαίνονταν πως έτοιμαζόταν να έπιτεθώ!...

Άνέδωκε σιγά-σιγά απ' το στήθος μου στο λαϊμό μου κι' έπεσε, μ' ένα μαλακό κρότο, πάνω στην καρωτίδα μου. Τα τέσσερα δάχτυλα φαγουλέψαν το δεξί μέρος του λαϊμού μου, όμοια με πλοκάμια χταποδιού. Ο άντικειν χείρις, έσφιξε το άριστερό μέρος...

Κατάλαβα τότε τι ήθελε το χέρι... Είχε άνεθί ως το λαϊμό μου για να με στραγγαλίση!

Με μία υπεράνθρωπη προσπάθεια, έπιχειρήσα να ούρλιαζω, να ζητήσω βοήθεια. Άλλά τα σκληρά δάχτυλα μουσούφιγγαν κι' όλες το λαϊμό. Ο άέρας δεν έμπαινε πιά στο λαρύγγι μου, παρά μ' ένα έλαφρό σφύριγμα, θλιμένο σαν το χειμαλιώτικο άνεμο στις έλέες ενός νεκροταφείου. Και το κορμί μου μούδιαζε λίγο-λίγο, πάγωμα, σαν πτώμα...

Όταν πιά θάσθηνε κι' η τελευταία αναλαμπή της ζωής μου, έκαμα μία βιαστική προσπάθεια για ν' αντίδρασω, να συγκρατηθώ, να μη κληθώ στη σκοτεινή άβυσσος. Τότε άκριβώς, μία φωνή χαμηλή και θαλάσσι άπήχησε κοντά σ' αυτό μου. Μιλούσε μία γλώσσα που μου ήταν καινούργια, κι' όμως την καταλάβαινα!

— Δόξα στο μεγάλο Όσιρι, τόν άκτιστόόλο σύλγο της βασιλείας της νύχτας! Αποδόθηκε δικαιοσύνη!

Άκουσα καθαρά το λόγο αυτό. Έπειτα ένοιωσα ότι πέθαινα...

Ένας διαπεραστικός ήχος — όχι η φωνή των σαλπίνγων της δεύτερας Παρουσίας, αλλά ένα κούδυνμα στην έξώπορτα του σπιτιού μου — με ξανάφερε στη ζωή. Ο ήλιος χρώσωνε τους τοίχους της κάμαράς μου. Το χέρι της μούμιας βρισκόταν πάντα πάνω στο κομμοδινό, μαύρο και νυαλιστερό.

Το κούδυνο έξακολουθούσε να γυπαίη. Πήγα ν' άνοίξω την πόρτα κι' άντίκρυσα το φίλο μου Γκωρέν.

— Κοιμήθηκες καλά; με ρώτησε.

— Πολύ καλά! άπάντησα, με βέλοντας να μολογήσω την αλήθεια.

Και, βέλοντας ότι κώταξά το χέρι, πρόσθεσα:

— Θα μουκανες μεγάλη χάρι να το πάρης πίσω. Δεν ταίριαζε καθόλου με το μοντέρνο στυλ της έπιπλώσεώς μου.

— Το παίρνω, αφού δεν το θέλεις! άπάντησε ο φίλος μου, βάζοντας το μέσο στην τσάντα του. Έχεις δίκιο όμως. Είνε ένα σπάνιο κειμήλιο της εποχής των Φαραώ... Είναι το χέρι του Ουτάμερις, του δημίου του Ραμσή Β'. Τα μάστρα κι' άδύνατα δάχτυλά του σφραγίσαν άλλοτε περισσότερα από τρεις χιλιάδες θύματα!...

ΜΙΣΕΛ ΝΤΑΝ

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

●●

Η μυστική όργάνωσις ΤΩΝ ΟΝΕΪΝΤΑ

Καιν. κτημασύνη σε όλα

Η πιο περίεργη από τις όργάνωσεις που υπάρχουν στην Αμερική είναι εκείνη που ίδρυσαν πριν από πολλά χρόνια στο Όνέιντα Κρή, κοντά στη Νέα Υόρκη, ο Τζών Χούμφρεν Νογιές και που έγινε γνωστή ως όργάνωσις των Όνέιντα, από το όνομα μιας φυλής Έρυθροδέρμων, που άπετέλεσαν τα πρώτα μέλη της.

Μία μέρα του 1908, ο Τζών Χούμφρεν Νογιές συγκέντρωσε στο Όνέιντα Κρή 243 άμερικανούς πολιτες άνδρες και γυναίκες — οι 220 άπ' αυτούς ήταν Έρυθροδέρμοι και οι άλλοι 23 Λευκοί — και τους πάντρεψε όλους μαζί με μία τελετή της έμπνευσεώς του.

Στον όμαδικό αυτό γάμο δεν ύπήρχαν άνδρα-γυνα. Όλοι οι άνδρες ήταν κοινοί σύζυγοι των γυναικών και αντίστροφα.

Άνδρες και γυναίκες ζούσαν χωριστά σε μικρά ξύλινα σπιτάκια. Στο μέσον του συντοκισμού ύπήρχε ένα μεγάλο οικοδόμημα, που έχρησιμευε σαν ναός και σαν τόπος διασκεδάσεων. Η περιουσία όλων αυτών των ανθρώπων ήταν κοινή και καθέναν τους ήταν υποχρεωμένος να προσφέρει μία ώριμμένη εργασία. Έτσι οι φιλονεικίες ήταν άγνωστες μεταξύ τους και σκεδόν άνυπαρκτες.

Άλλά πώς κανονίζονταν οι συζυγικές σχέσεις; Μ' έναν τρόπο άπόλυτα συντροφικό. Κάθε άνδρας δεν μπορούσε να κρατήσει κοντά του μία γυναίκα περισσότερο από είκοσι τέσσερες ώρες, έκτός αν δεν ύπήρχε κανείς διεκδικητής για την έπόμενη ημέρα.

Η άρνησις μίας γυναίκας να δεχθί έναν άνδρα έπρεπε να είναι δικαιολογημένη π. χ. σε περίπτωση άσθενείας, έγκυμοσύνης, έξαρτητικής κοπώσεως κ. τ. λ.

Για όλες αυτές τις διαφορές αποφάσιζε ένα συμβούλιο από τρεις άνδρες και τρεις γυναίκες.

Ο ίδρυτής της όργάνωσεως, για να προλάβη κάθε άσχημη παρεξήγησιν και αντίθεσιν, είχε θεσπίσει ένα σοφό μέτρο. Είχαν άπαγορεύσει τα όωρα μεταξύ των μελών της όργάνωσεως. Η άπαγορεύσις έφαρμόζόταν και γι' αυτούς ακόμη τους καρπούς, τα όνθη κ.τ.λ.

Το μέτρο αυτό άπορούσε περισσότερο τους άνδρες. Ένας άνδρας δείκνυει την προτίμησή του σε μία γυναίκα, κάνοντάς της ένα δώρο, είτε μικρό είτε μεγάλο. Αυτό όμως είναι έπιικινδυνο, σκέφθηκε ο Νογιές. Γιατί καθιερώνει τη διακρίσι και κάνει τη γυναίκα εύαίσθητη στις βουίες ενός άνδρος. Από το σημείο αυτό ως το σημείο να άπαιτηρη έπιπλο αυτή τη διακρίσι και να υπερφαναίνεται γι' αυτήν άπέναντι των άλλων γυναικών ή άπόστροφος είναι πολύ μικρή. Έτσι άρχίζει η διαίρεσις, ο δις-ομός, τα μισα, οι έρωτικές άντεκδικήσεις και όλα τα κακά που παρατηρούνται στις σύγχρονες κοινωνίες.

Τα παιδιά της Όνέιντα ήταν κοινά. Όχι μόνο για τόν πατέρα τους δεν γινόταν λόγος, άλλά ούτε και για τη μητέρα τους.

Κάθε μητέρα είχε το δικαίωμα και ήταν υποχρεωμένη να κρατήσει κοντά της το παιδί της ένα χρόνο. Έπειτα, το παιδί άνθηκε στην κοινότητα και ζούσε μαζί με τα άλλα παιδιά της ηλικίας του, χωρίς να ενδιαφέρεται ποτέ να μάθη ποιος ήταν ο πατέρας ή η μητέρα του.

Οι Όνέιντα έξαπλώθηκαν πολύ γρήγορα σ' όλη την Αμερική και ίδρυσαν άνεξάρτητες κοινότητες σε διάφορες πολιτείες.

Η σημαντικώτερη απ' αυτές ήταν της Νέας Υόρκης, που άριθμούσε περί τα 15000 μέλη. Άνδρες και γυναίκες, από όλες τις κοινωνικές τάξεις, προ-άρχοντο με φανατισμό στους κόλπους της νέας όργάνωσεως, που οι άρχηγοί της υπερφαναεύονταν ότι η άνθρωπότητα δεν είχε θέσι μέσο σ' αυτήν.

Τότε όμως ξέσπασε ένας άληθινός διωγμός εναντίον των Όνέιντα, που τους έδιωξαν από τις περισσότερες πολιτείες και άπαγόρευσε την συγκέντρωσιν τους.

Οι διωγμοί όμως δεν έξαφάνισαν την όργάνωσι που άριθμεί πάντοτε δεκάδες χιλιάδων άποδών.

Σύμφωνα με μία έρευνα που έκαμε ο άμερικανός δημοσιογράφος Τουρζον, στη Νέα Υόρκη, στη Βοστώνη, στο Λος Άντζελες και σε άλλες 32 μεγα-λουπόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών λειτουργούν με άπόλυτη μυστικότητα όργάνωσεις Όνέιντα.

Το κέντρον της όργάνωσεως βρίσκεται σήμερα σε μία περιοχή των Μεγάλων Λιμνών, όπου ζουν τρεις χιλιάδες περίπου Όνέιντα, χωρισμένοι σε δώδεκα όμάδες, από 200-300 μέλη η καθεμία.

Έτσι τους είναι εύκολο να κοιμωφάρουν τόν περιεργο τόπο της ζωής των και να μην προκαλούν την προσοχή των άρχων.

Ο άμερικανός δημοσιογράφος γράφει ότι η ζωή τους κυλάει άνάμεσα σε καρές και διασκεδάσεις και ότι πισπε δεν διαπαράσει τις σχέσεις τους.

Τα παιδιά των Όνέιντα μετέχουν στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της κοινής συζυγικής ζωής από την ηλικία των δεκάτης έτών τα άγόρια και των δεκαεσσάρων τα κορίτσια. Κατά τα τρία πρώτα χρόνια, όμως, βρισκονται υπό την κηδεμονία του συμβουλίου της όργάνωσεως, που κανονίζει τις σχέσεις τους και τα καθόδνη.

Το έπιπλο της όργάνωσεως, που κανονίζει τις σχέσεις τους και τα καθόδνη.

Το έπιπλο της όργάνωσεως, που κανονίζει τις σχέσεις τους και τα καθόδνη.

Το έπιπλο της όργάνωσεως, που κανονίζει τις σχέσεις τους και τα καθόδνη.

Το έπιπλο της όργάνωσεως, που κανονίζει τις σχέσεις τους και τα καθόδνη.

Το έπιπλο της όργάνωσεως, που κανονίζει τις σχέσεις τους και τα καθόδνη.

Το έπιπλο της όργάνωσεως, που κανονίζει τις σχέσεις τους και τα καθόδνη.

Το έπιπλο της όργάνωσεως, που κανονίζει τις σχέσεις τους και τα καθόδνη.

Το έπιπλο της όργάνωσεως, που κανονίζει τις σχέσεις τους και τα καθόδνη.

Το έπιπλο της όργάνωσεως, που κανονίζει τις σχέσεις τους και τα καθόδνη.

Το έπιπλο της όργάνωσεως, που κανονίζει τις σχέσεις τους και τα καθόδνη.

Το έπιπλο της όργάνωσεως, που κανονίζει τις σχέσεις τους και τα καθόδνη.

Το έπιπλο της όργάνωσεως, που κανονίζει τις σχέσεις τους και τα καθόδνη.

Το έπιπλο της όργάνωσεως, που κανονίζει τις σχέσεις τους και τα καθόδνη.

Το έπιπλο της όργάνωσεως, που κανονίζει τις σχέσεις τους και τα καθόδνη.

Το έπιπλο της όργάνωσεως, που κανονίζει τις σχέσεις τους και τα καθόδνη.

MONA ORMAN

TZIOYN XE'BER

MAIPH ANTEPSON

ΝΕΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

★ Κανείς μέχρι σήμερα δεν ήξερε, γιατί η χαριτωμένη «βεντέτα» Γιάνιζ Φέλενμπουργκ λεγόταν «Μις Βιταμίνη»!

Η εξήγησις δόθηκε ξαφνικά από ένα κινηματογραφικό ρεπόρτερ. Η νέα ήθοποιός της όδους έστ' ηλικία 18 χρόνων επόχαρα για «ρεκλάμες φαρμακευτικών προϊόντων».

★ Σε μία ρεκλάμα λοιπόν η Γιάνιζ έξεβείλαζε τις βιταμίνες ενός μεγάλου εργοστασίου. Κι' από τότε οι φλέγες της την έλεγαν γελάντας «Μις Βιταμίνη»!

★ Ο Σάρλ Μπουαγιέ, ο άγαπημένος «άστέρης» των Αμερικανών είναι άριστος πλανίστας κι' έπι πλέον έχει πάρει άνωτέρα μαθήματα βιολογίου.

★ Είνε καλός σύζυγος και λατρεύει κυριολεκτικά την όμορφη γυναίκα του Πάτ Πάτερσον. Έχει ένα χαριτωμένο άγοράκι.

★ Ο Μπουαγιέ δεν κάνει λόγο ποτέ για την ιδιωτική του ζωή. Εύχαριστώ όμως συζητεί για πολιτικά ζητήματα καθώς και για τις εργασίες του Ο.Η.Ε.

★ Η Κ. Κατίνα Παζινό, που σημειώνει έπιτυχίες στο Χόλλυγουντ, έστειλε εδώ και λίγον καιρό σε μίαν άνηψιά της 200 δολάρια. Φαντάζεστε όμως την έκπληξή της όταν έλαβε την έξξς άπάντησι:

«Εύχαριστώ για τα χρήματα. Έφθασαν ακριβώς για ένα ζευγάρι παπούτσιαι! Περριτό ν' αναφέρουμε ότι τα γυναικεία παπούτσια στην Αμερική δεν στοιχίζουν περισσότερο από δέκα δολάρια...»

★ Ο Γκέρτζ Κουλόμπς, ο γνωστός «Έλληνας ήθοποιός» του Χόλλυγουντ, θέλει σε έσγάτας να νοικιάση μία όμορφη βίλλα για τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά του.

★ Η έκπληξή του όμως ήταν μεγάλη όταν άκουσε την ιδιοκτητριά να τον λέει:

— Θα σάς νοικιάσω τη βίλλα αν είσαστε ήσυχός, αν έχετε παιδιά, αν έχετε ένα δυο σκυλιά, αν πίνετε οινόπνευματόωδη ποτά κι' αν σάς άρέσουν τα γλέντια! Αυτό το σπίτι έμεινε κατέκλειστο και σιωπηλό κατά τη διάρκεια του πολέμου... Έχει ανάγκη από μία άτμοσφαιρα χαράς και εύθυμίας!

★ Η νοσητευτική Μάργκρετ Σουλλίβαν άποφείγει από πρόληψη να στολίζεται με μαργωριτάριαι.

★ Έχει την ιδέα ότι της έφταναν άτυχία στην πρώτη άγάστή της. Αντίθετως λατρεύει τα ρομπινία και τα θεωρεί ως ευχεράς. Για περισσότερα κομημάτια της είναι στολίσμένα με ρομπινία...

★ Το χαμόγελο έξαφανίζεται από τα χείλη των άστέρων. Σήμερα, έλάχιστες «βεντέτες» χαμογελούν στην όδον. Κι' αυτό, γιατί έχουν τη γνώμη ότι τα διαρκή χαμόγελα δεν άφήνουν να φανή η πραγματική προσωπικότης τους.

★ Έτσι βλέπουμε τώρα ότι σπα-νίως χαμογελούν στις ταινίες τους η Γυκριντ Μπέργκμαν, η Βερόνικα Λέκι, η Μέρλ Ουί-ντον, η Χέντυ Λαμάρ και η Τζέσν Φονταίν.

★ Η σοβαρή πάντα έκφρασις του προσώπου της Γκερέτα Γκάρμπο «δημιουργεί παράδοξον, όπως λένε οι ειδικοί...»

★ Ο Έντγκαρ Ρόμπερτσον είναι μανιόδης καπιταστής. Πίπας. Έχει όμως τη συνήθεια να δαγκώνει νευρικά το έπιστόμιό κι' έτσι σ' ένα χρόνο καταστρέφει τ' ά-μινώτερο σαράντα πίπας!

★ Πέντε νέες δόδες της όδους, η Βίσιαν Μπλάιην, ο Ντένις Ο Κήφ, ο Πέρου Κόμο, η Κάρμεν Μιράντα και η Μάρθα Στουάσε πρωταγωνιστούν στο φέρι της σόφας, έπρόσωπο κούλας.

★ Το νέο φέρι της Πωλέτ Γκοντάς τιλο-φορείται «έκπνο». Το φέρι αυτό το γόρως για λογαριασμό της «Αμερικανικής» και έχει για συμπρωταγωνιστές τόν Ραίη Μίλλαντ, τόν Πάτρικ Νόουλις, τόν Ρέβιναντ Ο' Νεν κ. ά.

★ Έξέρετε ποιά είναι το τελευταίο φέρι του Έρρολ Φλύν; Τηλοφορείται «Σάν Άντωνιο» και άνήκει στην κατηγορία των έργων «Ο κατακτητής» και «Ο όρμος των ήρώων». Θυσιαι έινε κι' αυτό έγγαρμο. Παρά το πλεονό του Φλύν, πρωταγωνιστεί η όραιωτάτη «Άλεις Σμιθ. Ένα δεύτερο ρόλο παίζει στην ταινία και ο Βικτόρ Φρανσέν.

★ «Επιρρίπτει» είναι η νέα ταινία της «Μέτρο-Γκλόντιν» στην όποια πρωταγωνιστούν ο Κλάρκ Γκέμπλ, η Γκρόη Γκάρσον, η Τζέσν Μπλόντελ, ο Τόμας Μίσελ κ. ά.

★ Το μυστικό της μαντινίστας. Στο φέρι αυτό της «Ερπουμλιν» πρωταγωνιστούν ο Φράνκος Άντερσε, ο Γκαίρη Πάτρικ, η Άνν Ράσεφορντ, η Άντα Στέλινγκ, κ. ά.

★ Η Γκερέτα Γκάρμπο έπαφίσε καθώς λέγοντα να έλναγορή στην κινηματογράφο. Το πρώτο της φέρι θα είναι η «Έστωγία Ίσάφω».

ΑΣΤΕΡΙΑ ΠΟΥ ΑΝΑΤΕΛΛΟΥΝ

Άσχημα κορίτσια που γίνονται μεγάλες καλλιτέχνιδες

Για να διατηρή την πρώτη θέσι στον κινηματογραφικό κόσμο, το Χόλλυγουντ έχει ανάγκη διαρκώς από άνα-νέους, από καινούργιο αίμα, από νέα ταλέντα. Κάθε τόσο λοιπόν, παίρνει κορίτσια άγνωστα και άσημα και τα με-τοβάλλει σε διάσημους άστέρες.

Ένα απ' αυτά είναι η Λώρην Μπά-κωλ — ή, με το πραγματικό της όνομα, Μπέττυ Μπάκωλ — η νέα άνακάλυ-ψις της έταιρείας Ουάρνερ και πιθανή διάδοχος της Γκάρμπο. Γεννήθηκε το 1924, στη Νέα Υόρκη. Σπούδασε στην Ακαδημία Δραματικής Τέχνης. Λάτρευε τον κινηματογράφο, κι' είχε τη γνώμη ότι το λαμπρότερο άστρο του Χόλλυ-γουντ ήταν η Μπέττυ Νταϊς.

Η μονα-δική όμως έπαφή της με τόν κόσμο των φέλιμ ήταν το ότι... έγινε ταξί-δτρια σ' ένα κινηματογράφο! Η συζυ-γος όμως του παραγωγού Χούσαρντ Χάκς έφυγε να ίδη τη φωτογραφία της και την έδειξε στον άντρα της. Εκεί-νος ένθουσιάσθηκε και πρόσφερε ένα συμβόλαιο στη Λώρην που το δέχθηκε βέβαια μ' ένθουσιασμό.

Για να διορθώση τη φωνή της, που ήταν άνυπόφορη έρρινη, ο Χάκς την έβαζε ν' άπαγγέλλη στίχους στο Σάι-περ και να διαβάξη δυνατά τις έφη-μερίδες. Ορόντιες έπίσης να κάμη φυ-σική την άπαγγελία της, που είχε κάτι το έπιπλοεμένο. Έτσι, όταν έπαιζε στο πρώτο της φέλιμ, ένας κριτικός εί-πε γι' αυτήν:

— Είμαι ένα μίγμα Νταϊς, Γκάρμπο, Γουέστ, Ντίτριχ, Χάρλσον και Γκλέν-τας Φάρρελ. Έχει καταληκτική ζω-τικότητα, εύληπτα κινήσεων τελείας χορευτριάς και μία άχη... γλυκόδυνη!

Η Λώρην έχει ακόμη τέλειες κυ-πύλες, μαύρα μαλλιά και γκριζόχάλα-να μάτια.

Μία άλλη κινηματογραφική άνακάλυ-ψις, η ξανθή Λέλι Μπρούκες απ' τη Νευ-πρόσκα, εργάζεται άρκα ως μον-τέλλο για έξωφύλλο άστνομικών πε-ριοδικών. Έπειτα έπαιζε στο μουσικό

θέατρο, απ' όπου την φέρεψε η έτα-ρεία Κολούμπια.

Η Έλντορ Πάρκερ ήταν κόρη ενός κοθηγυιού των μαθηματικών του Πανε-πιστημίου Κληέβελαντ. Έργασθηκε πρώ-τα ως σερβιτόρα σ' ένα καφενείο! Με το μισθό που έπαιρνε κατόπιν ως άρ-χιτισθέτρια ενός θεάτρου, κατάφερε να σπουδάσει σε μία δραματική σχολή.

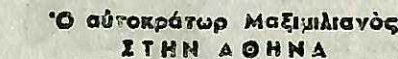
Ένας «άνικνευτος ταλέντων» την έ-πρόσσε, και σε μία βδούδα η Έλν-δορ είχε υπογράψει το πρώτο της συμ-βόλαιο.

Η Μαίον Άντερσον κατέγινε από μία οικογένεια, που δεν είχε ποτέ σέ-σι με το θέατρο! Από μικρή όμως, είχε ταση κλαίει προς το στάδιο της θο-ποίου, ώστε ζάλιζε διαρκώς τους δι-κούς της με άπαγγελίες και θεατρικούς μονολόγους. Έπειτα κατάφερε να πά-ρη ένα μικρό ρόλο σε κάποιο έίσιον, ως ότου την άνακάλυψε ο παραγωγός Τζώρτζ Κουκφορ, που έκανε μία περ-ιοδεία για να βρή καινούργιους ήθο-ποιούς και την παρέσυρε στο Χόλλυ-γουντ.

Η μικρή, ζανθή και γαλανόματά Τζιούν Χέιτνερ δεν βρίσκεται πολύ μα-κριά απ' την εποχή που κέρδιζε το σχολείο της βραδεία μουσική και ά-παγγελίας. Οι ειδικοί της όδε την έ-πρόσσαν από τότε που ήταν 16 έτών, ύπέρτασαν ένα συμβόλαιο μαζί της, για να την έξασφαλίσουν, κι' έπειτα περιέμεναν να μεγαλώση άλλο δυο χρό-νια. Τώρα η Τζιούν είναι 18 έτών και θεωρείται πιθανή αντίπαλος της Μπέ-τυ Γκάρμπο.

Άλλά νέες ήθοποιαι, που ύπόσχον-ται πολλά για το μέλλον είναι: Η ζαν-θή Λύν Μέρικ, απ' τη Τέξας, άναγλύ-τινη όμορφη. Η Μόνα Όρμαν, που άπέτυχε άλλοτε σε δραματικούς ρό-λους, φαίνεται όμως τώρα προωριμα-νη για άλλες κατευθύνσεις. Η Τζέζυ Ρέβιναντς, τέλος άνακάλυψις του διεύθυντου Μίσελ Κούρτις τύπος ήθο-ποιού με φυσικό και άφελές παίξιμο, χωρίς έπιπλοει.

★

ποῦ κατὰ τὸ Μαξιμιλιανὸς ἀρνεῖται πῶς
 παρούσασθε καὶ αὐτὸς κ' ὁ ἀδελφὸς τοῦ
 στὴν Βασιλία·
 «Ἡ Βασιλίσσα 'Αμαλία, γράφει, μᾶς δέ-
 ληθεκε σ' ἓνα μεγαλοπρεπὲς θάλαμο, ὁ-
 ροῦς κομψὸν καὶ πρηνὴ φορεοῖα. Ἐκεῖ
 νάσθημα μέγιστον κ' ἐνὶ αἵματι σ' ἀπάντασι
 ἀεὶ τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴ χάρι. Ἡ

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

(Σκίτσος του Π. Παυλίδου)

Όσον αφορά τον Κάρνη, αυτός δεν άγ-
γισε ποτέ πιά στη ζωή του τουφέκι. Και
για να μη κινδυνεύουν στο έλξης οι στρα-
τιώτες του έπήγαγε στο κυνήγι κρατώντας
μονάχα ένα άπλο μπαστούνι.

(Τὴν μεθεπομένην τὸ πρωί, στὸν κήρυ-
 γμὸς ἐπαύλας τὸ συνταγματάρχου),
 ΛΟΧΑΓΟΣ (μολογῇ κατὰ ἀπ' ἑνὸς
 ξένδρου): Ἀφού τόν εὐχαριστεῖ τὸ θεῖο
 μου θά φύγω σὲ ὀχτὼ μέρες, φεύγοντας
 ὅπως θὰ τὸν πῶ τίς δὲν πρόκειται οὕτως
 καὶ φορὰ γὰς χηρήσῃ ἡ καρδιά μου.
 («Ἐξέρχεται βαρύνει τὸ Μανδύλινον καὶ κί-
 νηται ὡς ἐκείνην τὴν ὥραν ὁ ἄλλος κήρυ-
 γμὸς ἐπαύλας τὸν ἑαυτοῦ ἀποφύγειν
 τὸν ἑαυτοῦ ἀποφύγειν τὸν ἑαυτοῦ ἀποφύγειν

τῆς τὰ ἑκατὸ χιλιάρικα. Τὰ προσθέτω
στὰ γαμήλια δώρα!

1) ΑΡΤΥΜΑ - ΔΟΛΙΟΣ. 2) ΚΟΧ. 3) ΑΙΤΟΛΙΑ
ΑΝΑΡΙΑΣ. 4) ΜΗΝ. 5) ΟΙΝΟΣ - ΝΗΣΑ. 6) ΘΗΜΑ
7) ΑΣΤΗΡ - ΛΑΞΑ. 8) ΟΡ - ΥΑΡΙΑ - ΡΕ. 9) Μ
ΣΟΝ - ΡΕΥΜΑ. 10) ΗΡΑΙΑ. 11) ΑΙΤΙΑ - ΡΩΣΙΑ. 12
ΝΑΙ. 13) ΜΑΖΙΝΤΑΙ - ΟΝΤΑΡΙΟ. 14) ΣΑΝ. 15) ΣΤΑ
ΣΙΕ - ΠΡΙΣΜΑ.

Τραγικό διήγημα

Απ' τη βεράντα της βίλλας που με φιλοξενούσε, στην Ποζάντα, είδα να περνάει απ' τον εξοχικό δρόμο μια λεπτοκαμωμένη γυναίκα, ντυμένη κομψά, με μεγάλα μάτια και κανονικό πρόσωπο. Έκείνη γυρίσε και με κούταξε, αψηφώντας στην αρχή κι έπειτα έπιμνα. Κούνησε έλαφρά το κεφάλι της, σαν να κοιροῦσε διστακτικά, φάνηκε ότι κοινο- στεκόταν για στιγμή, και κατόπιν συνέχισε το δρόμο της. Βλέποντας το ενδιαφέρον που έδειχνε γι' αυτήν, ή σενόρα Ινές, ή ευγενική οικοδόποινα, μου ξέχνησε:

— Είπε ή δόνα Μενέτο, ή γυναίκα του δόν Ζοακίμ, πούχε ή βίλλα του πίσω απ' τους βράχους. Άναισθησίες βολές και παρότρυνες είχαν ξυπνή- σει ξαφνικά στο νου μου! Κατέβηκα να περπατήσω στην ακρογιαλία, για να νικήσω την ταραχή μου...

— Είπα στον ένοικό μου ότι έπρόκειτο για ήπλη ομοιοτυπία: ή γυναίκα που είχε περάσει, είχε ή- λωως το ίδιο χαρακτηριστικό με ή Βαρβάρα, ή νέα κορμίστρια της Μαδρίτης, που μου είχε αφήσει μια τόσο ρωμαντική ανάμνηση... Μά βέβαια, ποιά άλλη σχέση υπορούσε να υπάρχει μεταξύ της τρελ- λής και ξέγνοιαστρας εκείνης κούκλας και της σο- φικής ούζου του ένοικου; Αλλά όταν τον δόν Ζοακίμ, το θήματα μου ή έφεραν, δίχως να το καταλά- βω, έβω απ' τη βίλλα του Ισπανίου. Σταματήσα, κυττάζοντας αψηφώντας μέσο στον κήπο. Ένας κηπουρός με πλησίασε τότε και μου ψιθύρισε:

— Σενόρα! ή δόνα Μενέτο σας παρακαλεί να μη την παρακολουθήτε! Ούγεται αόριο... Α κ' ή- πόψε, αν μπορείτε. Άλλωθως, κινδυνεύει ή ζωή σας... κ' ή δική της!

Έφυγα. Άλλά μετά το φανερό βήμα έβω νουό- θοντας την ανάγκη να κάνω ένα περίπατο με το φεγγάρι. Ένα μονοπάτι κατέβαινε ως την άμμου- ριά, κ' έπειτα ανέβαινε σ' ένα ψηλό κ' άποκρυπτο βράχο. Το ακολουθούσα.

Έφτασα στην άμμουδιά και βούτηξα στη θάλα- σα τα χέρια μου, που είχαν ξεγδαρθεί απ' τις πέτρες. Ένας θόρυβος πίσω μου μ' έκανε ξαφνικά ν' αν- σκίρτησα. Ένα κεί μοιζάεισε το στόμα, για να πνίξη τη φωνή που είχε ανεβή στο χείλη μου:

— Βαρβάρα!...

Ήταν εκείνη!... Την πήρα στην άγκαλιά μου. Δέχθηκα πεινήνια τα χέρια μου. Καθόσως, στο φως του φεγγαριού, το άμορφο πρόσωπό της ήταν βρε- νμένο από δάκρυα.

— Γιατί ναρής, Πακουίτο; μου ψιθύρισε.

— Εσφίξα το χέρι της που έκαίγε. Θυμόμουν τώρα πως την είχα κυνηγήσει άλλοτε, μίνες δόκλε- ρους, έπιμνα και μάτια. Μου καμολούσους τότε, υ σφηνε να της φιλά τα χέρια, τραγουδούσε ή κό- ρευε για μένα... Άλλά τίποτε περισσώτερο! ή άφελής και φιλική συμπεριφορά της άπέναντί μου δεν μ' άφηνε να προκηρύχσω... Σάν να μάντευσε πέρα τις σκέψεις μου, σπώθηκε και μου είπε:

— Δέν θέ πάρ καμένη ή τόσο αγάπη σου, Πακουί- το! Θά σου δώσω το καλύτερο, το τελευταίο κοι- μάτι που είνε μου!...

Ανέθηκε σ' ένα καμπί, έπιπέδο βράχο κ' άρ- χισε να χορεύει, τραγουδώντας συγχρόνως σιγά και μελωδικά. Ήταν κάτι το φαντασμαγορικό, στο φως του φεγγαριού... Έπειτα χαλάρωσε κοντά μου κ' άρχισε να μου διηγείται με συνταμία:

— Αγαπούσα άλλοτε τρελλά τον Έστεμπάν. Γι' α-υτό δέν έβγα διήκη σου, γιατί ή καρδιά μίας χορεύ- τριάς μένει πιστή, κ' όταν ακόμη είνε ή Βαρβάρα... Ο Έστεμπάν ήταν ύπολοκαγός. Έλασε μέρος στην άποτυχημένη επανάστασι του Σανχούρχο. Τον φυ- λάκιαν. Μόνο ή δόν Ζοακίμ μπορούσε να τον σώ- σει γιατί ήταν πλούσιος, Ισχυρός και φίλος των νι- κητών. Τούδωσα γι' αντίλλαγμα ήτι ζητούσε: Την ήμερα που ή Έστεμπάν ξαναβρίσκε την έλευση της, ένώ είχα γίνει φυλακισμένη του δόν Ζοακίμ!

— Μή το λόγο σου μόνο!...

— Ναι, με το λόγο σου. Μα αυτό άρκεί... Είμαι ακόμη στα χέρια του... και δέν ποδέχεται βέβαια να μ' άπλλάξη αυτός απ' τον δόκο μου! Ένας μόνος τρόπος υπάρχει για να λυτρωθώ. Πρόσγου- μένος όμως, θα σ' άφισα μια λυκείδι άνάνησι.

Πριν μπορέσω να μιλήσω, μοιζάεισε το στόμα μ' ένα φιλά. Πόσο είχα ποθήσει κ' άνείρευθ ή πάντα τις ύπερβολές στιγμής που γνώρισα κοντά της, έκει στην άμμουδιά!... Δέν φανταζόμουν ακόμη πόσο τραγικά θα τελειώνω...

Όταν έφυγε απ' τέλους από την άγκαλιά μου, ή Βαρβάρα σκαρφάλωσε στο μονοπάτι, ευκίνητη σαν άγριοκάτσικο. Έφτασε στην κορυφή του πανύψηλου βράχου. Στάθηκε για λίγο στην άκρη του γκρε- νιού, με τα χέρια σπικμένα ψηλά, σαν να χορεύε έναν άγνωστο χορό. Κ' έπειτα έπεσε στο κενό, στη θάλασσα που γλύφε άβυσσους, τα πόδια του βράχου...

ΚΛΟΝΤ ΜΠΟΝΤΟΝΤΙ

Μιλουῦν τὰ πεθερικά του Χίτλερ

Οι σχέσεις του με την Εῦα Μπράουν

Μία Γαλλίδα δημοσιογράφος, της Συμμαχικής Υπηρεσίας Πλη- ροφοριών, ἀνακάλυψε σ' ένα χωριό της Βουαρίας τὰ πεθερικά του Χίτλερ, δηλαδή τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα της Εῦας Μπράουν, καὶ τοὺς πήρε μὴ ἐξαιρετικά ἐνδιαφέ- ρουσα συνέντευξη. Ὁ Φρίτς Μπρά- ουν ἐργάζεται ὡς λεπτοὺς, Αὐ- τὸν ἦταν τὸ ἀσπικὸ τοῦ ἐπάγγελμα, πρὶν γίνῃ καθηγητὴς στὸ «Τμήμα ἔλλου» μὴς ἀρχιτεκτονικῆς σχολ- ῆς. Καὶ τώρα ἐξαναστασε σ' αὐ- τὸ, γιὰ νὰ κερδίῃ τὸ ψαλὶ μὲν.

— Εἰσθε βέβαιος γιὰ τὸ θάνα- τὸ τῆς κόρης σας; τὸν ρώτησε ἡ δημοσιογράφος.

— Ἀπόλυτα! Δέν ἔχω βέβαια, ἀ- ποδείξεις, γιὰτὶ τὸ σῶμα τῆς κό- ρης καὶ μὲ τοῦ Χίτλερ, σύμφωνα μὲ τις τελευταίες δηλώσεις του. Τὸν ἀγαπούσε ὅμως μὲ τόσο πά-θος, ὥστε δέν μπορεῖ παρά νὰ τὸν ἀκολουθήσει στὸ θάνατο.

— Ποῦ τὴν εἶδατε γιὰ τελευταία φορὰ;

— Στὸ Μόναχο, πρὸ ἐνός ἔτους. — Ἡ κόρη σας ἦταν ξανθή; — Τεχνιτὰ ξανθὴ! — Πόσων ἐτῶν θὰ ἦταν τότε; — Τριανταεσσάρων. Γεννήθηκε στὰς 10 Φεβρουαρίου 1912.

Τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ γάμου τῆς Εῦας μὲ τὸν Ἀδόλφον ἀναφέρει ἡ- τὸς γεννηθείσας τῆς τοῦ 1910. Ἐ- φοδὺ όμως ὁ πτέρας τῆς διαφω- τί, πρὸς νὰ παραδεχθῇ κανεὶς ὅτι εἶχε σὺνός δίκιο...

— Πόσιν γνώρισε ἡ κόρη σας τὸ Χίτλερ;

— Πρὸ δεκατρίων ἐτῶν, όταν ἦ- ταν γραμματεὺς τοῦ καθηγητοῦ Χόουμαν, ἐπισημοῦ φωτογράφου τοῦ Φύρερ, ὁ Χίτλερ τὴ συνάντησε στὸ κατ'ἀπομνημόνιον καὶ τὴν ἀγάπησε.

— Πόσιν ὁσε φάνηκε αὐτὴ ἡ κα- τάστασις, όταν τὴ μάθατε;

— Πολὺ δυσάρεστη... Θύμισσα μὲ τις δύο κόρες μου, τὴν Εῦα καὶ τὴν Γκετλ, κ' ἔκαμα χρόνια ἀλό- κληρα νὰ τις ξαναδῶ.

— Μὰ γιατί θυμώσατε καὶ μὲ τὴν Γκετλ;

— Γιατὶ αὐτὴ ἦταν ἡ μεγαλύτερη κ' ὁποιοῦθός τὴ ραντεβὸ τῆς Εῦας. Χωρὶς αὐτήν, δέν θὰ συνέ- θαινε ἴσως τίποτε...

— Σὲ μερικά χρόνια ὅμως τις συναντήσατε;

— Δέν μπορούσα νὰ κόμω ἀλ- λωθς. Εἶχε κρηχθῇ ὁ πόλεμος. Ἦσαν ἀξιώματις τῆς Βέρμαχτ. Δέν ἦταν δυνατόν νὰ δειγνῶ αἰ- σθήματα ἐχθρὶκά πρὸς τὸν Φύρερ μου.

— Προσγυρήσατε στὸ κόμμα;

— Θυσικά. Δέν ἀνέπαυα ποτὲ τὸ Χίτλερ ἐξ ἀνδραγαθίας. Τὸ 1933, ἡ- μουσαν ἐναντίον του. Ἀπὸ ἐθνικῆς ὁ- μως ἀπόψεως, τὸν θαύμαζα καὶ τὸν ἀκολουθοῦσα.

— Κι' όταν ἀκόμη μάθατε τὴν ὁπαρὶ τῶν φρικτῶν στρατοπέδων συνγκεντρώσεως;

— Δέν ἔμαθα ποτὲ αὐτὰ τὰ πράγματα! Τὰ ἀννοούσαμε ὅλοι. Διατηρήσαμε ὡς τὸ τέλος ἀραιὲς ὁλοουθίσιν.

— Τὰ ἀννοοῦσε καὶ ὁ Χίτλερ;

— Εἰμαι βέβαιος ὅτι τὰ ἀννοοῦ- σαι! Ὁ μόνος ὑπεύθυνος ἦταν ὁ Χίτλερ.

— Θὰ μπορούσατε νὰ μοῖ δώσε- τε μερικές λεπτομέρειες τῆς ἱδι- οεικῆς ζωῆς τῆς κόρης σας καὶ μὲ τὸ Χίτλερ;

— Καταλλήλοτερη γι' αὐτὸ εἶ- νε ἡ γυναίκα μου, ποὺ ἔβριε σχε- δὸν ὅλο τὸ χρόνο μαζί του.

Ἡ φραντσίσκα Μπράουν, ποὺ ὁ- περιγραφένταν γιὰ τις σχέσεις τῆς κόρης τῆς μετὸ Χίτλερ καὶ θεω- ροῦσε τὸν ἐαυτὸ τῆς... αὐτοκρά- τειρα τῆς Γερμανίας, εἶνε μὴ νι- κταία 55 ἐτῶν, φιλάρετρη ἀκόμη, ματαιόδοξη καὶ ἀντικαθητική. Δέν πενθεῖ, γιὰτὶ ὁ Χίτλερ εἶχε ἀπα- γορεύσει τὸ πένθος στὶς οικογέ- νειες πρὸς τὸν φῶνα, ποὺ ἐπεφάνε γιὰ τὴν μεγάλην Γερμανία.

— Κανείς δέν θὰ μπορούσε νὰ διαπισπῇ τὸ Χίτλερ βολοφόνο, ὅτε ἀπὸ κινῶνο πρόσωπο, εἶπε στὴ δι- ημοσιογράφου. Ἐξήκου σὺ μὲ!

τοῦ καὶ τὸν γνώρισε καλά. Ήταν ἀπίστευτα μαλακός. Μέσα σὲ 13 χρόνια, δέν τὸν εἶδα νὰ θυμῶνῃ ὅτε μὴ φορὰ!

— Πόσιν φροντίζαν τὴν κόρη σας;

— Ήταν πολὺ ὁμοιομορφικοί, στοργικοί, συσπὸς τέλει. Αὐτὴν μόνο ἀγάπησε στὸν κόσμο!

— Εἶπε ἀλήθεια ὅτι εἶχαν ἀπο- κτήσει ἕνα ἡ δύο παιδιὰ;

— Νέμματα! Τὰ παιδιὰ ποὺ φω- τογραφήθηκαν μαζί τους, ἦσαν τοῦ συνταγματάρχου Σινάιερ.

— Σὰς φανῶταν εὐτυχισμένη ἡ κόρη σας;

— Ἀπόλυτα εὐτυχισμένη, όταν ἦ- ταν μαζί τῆς ὁ Χίτλερ, ἀήσυχη καὶ ταπεινή, όταν τὴν ἔφευγε.

— Σὰς ἀνέηκε ποτὲ ἀνώμαλος ὁ Χίτλερ;

— Εἶπε σχεδὸν πρελυσθὴ τὸν τε- λεσταὶο καιρὸ, όταν κατὰλαβε ὅτι ὅλα εἶχαν καθῆ.

— Ἄν τὸν ἔξερε τί τὴν παρα- γματικά, θὰ τὸν εἶχε ἀγαπήσει ἡ κόρη σας;

— Δέν ξέρω. Ήταν εἰας ἔρωας ἱστανικός καὶ ἀγνός... Ἡ Εῦα ἀντιπροσώπευε γι' αὐτὸν τὴν γυ- ναίκα, τὴν νοικοκυρά. Φρόντιζε γι- ὡ γιὰ τὴν κοίτη, γιὰ τοὺς ὑπὸ- βέτες, γιὰ τίποτε ἄλλο.

— Δέν τῆς ἔκαμε ποτὲ ἐκμυστη- ρεύσεις πολιτικῆς φύσεως;

— Ὅχι. Ὁ Χίτλερ δέν εἶχε παρὰ δύο σκέψεις στὸν κόσμο, ἀλλὰ ἐν- τελῶς χωρισμένες μεταξύ τους: τὴν Εῦα καὶ τὴν ἑρμανία του!

ΖΑΚΑΙΝ ΖΕ'Υ

(Ἡ σκηνὴ στὴ με- γάλῃ καὶ κομψῇ ἐπι- λωμένη κρεββατοκά- μαρὰ τους. Ἐκείνη, ἀναμάλισμένη, μὲ τὸν πρὸ καριτωμένο τρόπο τοῦ κόσμου, μὲ τὸ πενιούρ της, μπροστὸ στὸν καθρέ- φτῃ της, ἐξετάζει προσεκτικὰ τὸ πρόσω- πὸ της. Εἶνε εἰκοσι- πέντε χρόνων, ξαν- θό-υλα, καλοφισωμέ- νη, μεγάλη ἐκφραστι- κὰ μάτια. Ἐκείνος, 35 ἐτῶν, πρόσω- φαλακρός, ὠροιο κ' ἐπιβλητικὸ πρόσωπο, μ' ἄβρη, ἀνδρική ἐκφρασι- λεπτὸς, ευκίνητος, μελαγχολικός. Εἶνε μὲ τὴν πυ- λότητα του κ' ἐτοιμάζεται νὰ ντυθῇ νιό ἔξω.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (πλησιάζει πίσω της, τὴν πιάνει ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὴν πιέζει τρυφερά): Ὁτάνε παιδί!...

Εἰσαι ὠραία, ὠραία, ὠραία!...

ΕΚΕΙΝΗ (ἐλάφρως σαρκαστικά): Εὐχαριστῶ, ἀντρωπὸ μου!... Ἐξακρίβωνω τώρα τὸ στρα- πάσιο ποὺ μοῦκαμε τὸ ζευγὺτι!... Ἐχεις μὴ μανία γιὰ τις μικρὲς ὤρες!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελώντας): Καὶ σὺ, μικρή μου, μὴ γκρινιάς. Ἀντιφάτικη, πρῶ!... Γιατὶ σ' ἀρέσει τὸ γλέντι καὶ δὲ σ' ἀρέσει τὸ ζευγὺτι!...

Πῶς τὸ συνιδίδας αὐτὰ τὸ δυο;

ΕΚΕΙΝΗ (γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος του): Ἄ, πλούτοστα! Θέλω γλέντι λογικό! Ένα γλέντι, ποὺ νὰ μὴ μοῦ ἀφανίζῃ τὸ δέρμα καὶ νὰ μοῦ κοκ- κινίξῃ τὸ μάτι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὸ ἴδιο): Κοκέττοι!... Χτὲς ὅμως δέν εἶχες ξεκαλλυμμένους! Ὁμολόγησε τοί!...

ΕΚΕΙΝΗ (κατηγορηματικά): Δέν κατάλαβες τί- ποτα!... Ποτὲ δέν με νοιώθεις!... Χτὲς διασέ- δασα λιγώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐκπληκτικός): Γιατὶ;

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Μὰ βλῆπεις, λοιπὸν ὅτι δέν προσέχεις τίποτα ποτὲ! Πῶς ὑποβί, παιδί μου, νὰ διασκεδάσῃς μὴ γυναίκα, όταν τῆς ἔχουν φῶναι δύο πόντοι στὴν κάλτσα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σάν παρικόβητος): Σούφυναν δυο πόντοι;

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ καίρικα): Ἐ, ναί!... Στὸ σουγί!... Γιατὶ κανεὶς ἐτοί;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Γιατὶ, ἀγάπη μου, θὰ σκά- σω πάλι χιλιάρικο! Εἶνε μεγάλη πληγή αὐτοί οἱ πόντοι ποὺ χύνονται!... Μιὰ καθημερινὴ αἰμορ- ραγία!...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀποφθεγμαστικά): Ὁ κορὰς αὐτὸ εἶχε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὸ ἴδιο): Θάπρεπε νὰ καταργήσης τὸ σουγί!...

ΕΚΕΙΝΗ (ειρωνικά): Εὐχαριστῶ πολὺ. Εἶνε ὁ μόνος κορὰς ποὺ ὑπάρχει. Αὐτὸς καὶ ἡ ροῦπα. Οἱ ἄλλοι εἶνε τόσο κοιμισμένοι!

Οἱ πειραταὶ τῶν μαργαριταριῶν

Μυστηριώδεις ἐπιδρομὲς στὴν Ἰνδονησία

Ἡ ἄλεια τῶν μαργαριταριῶν στὴν Ἰνδονησία — ἐκεῖ ὅπου συνε- χίζονται ἀκόμη οἱ αἱματηρὲς μά- γες καὶ μαίνεται ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἰθαγενῶν — ἦταν καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο κρατικὸ μονοπώλιο τῆς Ὀλλανδίας. Ὁλοκληρὲς θαλά- σσιες περιόγες, μὲ παρανοήτους δαστὰς ἀπὸ βυθὸ τους, φυλάνον- ται ἀγρυπνῶ ἀπὸ ὀλλανδικὲς κα- νονιοφόρους. Κανεὶς δέν μπορεί νὰ πλησιάσῃ σ' αὐτὲς τὲς θάλασσες, γιὰ νὰ ψαρέψῃ μαργαριτάρια, ἂν δέν ἔχῃ εἰδικὴ ἀδεία ἀπὸ τὲς ὀλ- λανδικὲς ἀρχές.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ ἀπαι- ορητικά μέτρα, ὑπάρχουν σήμε- ρα τολμηροὶ τυχοδιώκτες, ποὺ δέν δι- στάζουν νὰ ριψοκινδυνεύσουν τὴν ζωὴ τους, γιὰ ν' ἀνασφύρουν τὰ πολυτίμητα δαστὰ, ποὺ θὰ τοὺς πλουτίσουν! Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶ- ναι οἱ μοντέρνοι ἀπειρατοὶ τῶν μαρ- γαριταριῶν.

Τὲς ἐπιδρομὲς τους στὴν Ἰνδο- νησία τὲς ὀργανώνουν πάντα με- μεγάλη μυστικότητα καὶ μὲ τὰ πρὸ συγχρονισμένα ἐπιστημονικὰ μέσα καὶ κάνουν τὴ δουλειά τους μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.

Ἐδῶ καὶ λίγων καιρῶ, λοιπὸν, ἔφυγε νὰ γνωρίσω ἕνα ἀπὸ τοὺς παρὰ τοὺς ἀπὸ τοὺς ἀπειρατὰς τῶν μαργαριταριῶν στὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν Ἰνδίων» τῆς Μπατάβιας.

Ὁ φίλος μου αὐτὸς ἦταν ὁ δεύ- τερος τιμονιέρης σ' ἕνα πολυτελὲς

κάθε μέρα στὴν Ἀρ- μένισια! Ἐκεῖ ὁ «γυριάρης», μικροῦλα μου, τί πλήρωμα, τὸ τελευταῖο δεκαπεν- θήμερο, σὲ μολατω- τικά; Τὸ διπλόστοι οὐκ- ὅν ἀπ' ὅσο ἀξίζουν οἱ κάλτσες! Ποὺ θὰ πᾶρ αὐτὴ ἡ δουλειά; δὲ μου λέει;...

ΕΚΕΙΝΗ (κατηνο- ρηματικά): Ε σ' ο φταί!... Ποτὲ δέν μου δίνεις νὰ πάρω ἀκριβὲς κάλτσες!...

Δέν τὸ ξέρεις πῶς οἱ φτάνεις σκορπι- ζοῦν εὐκολὰ; Γι' οὗτὸ μελαγχολοῦσα... ἄλλὰ ποὺ νὰ προσέξῃς! Χτὲς τὸ βράδυ συλλογιζό- μουν πῶς θάχαμε σήμερα τὴν δυσάρεστη αὐτὴ κουθέντα... Καὶ ποὺ θὰ γινῇ ἄμεσως, θὰ τὸ ἴδῃς, ἀκόμα πρὸ δυσάρεστη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (φοβισμένος): Γιατὶ;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατὶ θὰ τὸ πᾶ καθαρά, σήμερα!... Θὰ μοῦ δώσης ἔξῃνα χιλιάδες νὰ πάρω ἕνα ζευ- γάρκι κάλτσες τῆς προκοπῆς... ἂν βέλῃς νὰ βρῇς τὴν κομψία σου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πανικόβητος): Ἐξήνα χιλιάδες; Τί λές, ἀγάπη μου; Εἶνε ζήτημα, ἂν ἔχω ἀπάνω μου, αὐτὴ τὴ στιγμή, ἔξῃ χιλιάρικο! Ἐσκόσο σήμερα, αὐτὴ τὴν στιγμήν!

ΕΚΕΙΝΗ (ἀνακαθίσει ζωηρά): Βλῆπεις; Γιὰ γλέντι τὸ δίνεις. Γιὰ μένα δὲ!... Εἰσαι ἐγωί- στας καὶ... ταγκωνάκος!... Αὐτὸ θὰ πᾶρ ὅμως τέλος σήμερα: θὰ σκάσης τὲς ἔξῃνα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (κοφτά): Δέν ὑπάρχουν!...

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας): Μὰ ἴδῃς ποὺ θὰ ὑπάρ- ζουν!... (ἀλλάζοντας τόνον). Δός μου ἕνα χι- λιάρικο, σὲ παρακαλῶ!... Θὰ σοῦ τὸ νυρίσω ὁμῶσως!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πρίνει ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του, τῆς τὸ δίνει): Ὅριστε!... Τί θὰ τὸ κάνῃς;

ΕΚΕΙΝΗ (τεντώνει τὸ χιλιάρικο μὲ τὸ κεράκιο τῆς «Έντονα»): Τὸ βλῆπεις αὐτό, κυρίε ταγκωνά- κος; Ε, λοιπόν!... Τελεσιγραφικὴ δῆλωσις, ἀγὸρί μου: Ἡ ἔμμεν θ' ἀναπᾶς στὸ ἔξῃς ἡ αὐ- τό! Καὶ τὰ δύο ὡς δὲ γίνεταί! Ἡ γυναίκα συ- καινεται τὸν ταγκωνάκ. Ἄν ἐπιμένῃς ν' ἀναπᾶς αὐτὸ καὶ ὅχι ἔμμεν θ' ἐβγαλᾶς στὴν στιγμή ἀπ' τὴν καρδιά μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαστισμένος): Μὰ πῶς τὰ θέτεις ἐτοί τὸ ζήτημα;...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀκόμα πρὸ ἔντονον): Ἡ σκάς ἔξῃνα τέτοιο σήμερα ἢ πᾶς... στὴ μαμά μου!... Ἐ- μένα οἱ νομῆς μου ποτὲ δέν μοῦ ἀρνῆθηκαν ἕνα παλιοζευγάρκι κάλτσες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει): Ὅτ' ἐγώ, που- λὰκι μου!... Πέρασε τὸ μεσήμερι ἀπ' τὸ γο- ραί! (Τὴ φιλεῖ). Ἐξήνα!... Ἐξήνα!... (τὴν ταναφιλεῖ). Ἄς, ἄτιμο σουγί τὴ μου φτιάνει! (Αὐλαία).

ΣΥΓΓΡΟΣ ΜΕΛΑΞ

Οἱ πειραταὶ τῶν μαργαριταριῶν

Μυστηριώδεις ἐπιδρομὲς στὴν Ἰνδονησία

Ἡ ἄλεια τῶν μαργαριταριῶν στὴν Ἰνδονησία — ἐκεῖ ὅπου συνε- χίζονται ἀκόμη οἱ αἱματηρὲς μά- γες καὶ μαίνεται ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἰθαγενῶν — ἦταν καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο κρατικὸ μονοπώλιο τῆς Ὀλλανδίας. Ὁλοκληρὲς θαλά- σσιες περιόγες, μὲ παρανοήτους δαστὰς ἀπὸ βυθὸ τους, φυλάνον- ται ἀγρυπνῶ ἀπὸ ὀλλανδικὲς κα- νονιοφόρους. Κανεὶς δέν μπορεί νὰ πλησιάσῃ σ' αὐτὲς τὲς θάλασσες, γιὰ νὰ ψαρέψῃ μαργαριτάρια, ἂν δέν ἔχῃ εἰδικὴ ἀδεία ἀπὸ τὲς ὀλ- λανδικὲς ἀρχές.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ ἀπαι- ορητικά μέτρα, ὑπάρχουν σήμε- ρα τολμηροὶ τυχοδιώκτες, ποὺ δέν δι- στάζουν νὰ ριψοκινδυνεύσουν τὴν ζωὴ τους, γιὰ ν' ἀνασφύρουν τὰ πολυτίμητα δαστὰ, ποὺ θὰ τοὺς πλουτίσουν! Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶ- ναι οἱ μοντέρνοι ἀπειρατοὶ τῶν μαρ- γαριταριῶν.

Τὲς ἐπιδρομὲς τους στὴν Ἰνδο- νησία τὲς ὀργανώνουν πάντα με- μεγάλη μυστικότητα καὶ μὲ τὰ πρὸ συγχρονισμένα ἐπιστημονικὰ μέσα καὶ κάνουν τὴ δουλειά τους μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.

Ἐδῶ καὶ λίγων καιρῶ, λοιπὸν, ἔφυγε νὰ γνωρίσω ἕνα ἀπὸ τοὺς παρὰ τοὺς ἀπὸ τοὺς ἀπειρατὰς τῶν μαργαριταριῶν στὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν Ἰνδίων» τῆς Μπατάβιας.

Ὁ φίλος μου αὐτὸς ἦταν ὁ δεύ- τερος τιμονιέρης σ' ἕνα πολυτελὲς

κάθε μέρα στὴν Ἀρ- μένισια! Ἐκεῖ ὁ «γυριάρης», μικροῦλα μου, τί πλήρωμα, τὸ τελευταῖο δεκαπεν- θήμερο, σὲ μολατω- τικά; Τὸ διπλόστοι οὐκ- ὅν ἀπ' ὅσο ἀξίζουν οἱ κάλτσες! Ποὺ θὰ πᾶρ αὐτὴ ἡ δουλειά; δὲ μου λέει;...

ΕΚΕΙΝΗ (κατηνο- ρηματικά):

ΜΙΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

29ον Πέρασαν δυο μήνες. Οι κακοϋργοί δούλευαν σκληρά, αμύλητοι, δίχως καμιά εξένωση. Τους συγκροτούσε η ελίτιδα. Πριν φύγει ο Κουρπιέρ, ο Μαρκήσιος του είχε μουρμουρίσει στο αυτί: «Υπομονή! Σου έχω υποσχέση να μη το σκάσω χωρίς έσένα!»

Κι' ο Κουρπιέρ περίμενε, έχοντας εμπιστοσύνη στη φαντασία του και στην εξαιρετική ικανότητά του.

Οι δεσποφάκες τους πρόσεξαν ιδιαίτερες, έτοιμοι να τιμωρήσουν παραδειγματικά την παρμική υποτιμή κινήσι τους.

Οι δυο φυλακές επικοινωνούσαν μ' ένα δρόμο, που διέσχισε τη ζούγκλα.

Οι κατάδικοι δούλευαν, καθαρίζοντας τη γη απ' την άγρια βλάστηση ή καλλιεργώντας τα χωράφια. Για να δραπέτευσουν, θα ήταν άνευκασιμίοι να διασχίσουν τη ζούγκλα, όπου τους περίμεναν φρικτά μαρτύρια. Τις περισσότερες φορές, ξαναγυρώντας θεληματικά στα κάτεργα, εύχιστοίονοι γιατί ξαναβρίσκονταν άσυλο, νερό, φαΐ... «Άλλοτε πάλι, οι Ιθαγενείς τους εύρισκαν νεκρούς, μισοφαγωμένους απ' τα μυρμηγκία και τα αχιμεία, και, στο γυρισμό τους, άγγιγγελλαν την είδηση στη δι-εύθυνση των φυλακών...»

Η φύσις είχε αναλάβει τη φρούρηση των καταδικών, καλύτερα από τους δεσμοφύλακες, τα καγκέλλα και τις κλειδαριές... «Οι άσπ' τα εμπόδια θα έπρεπε να απογοητεύσουν δολέτα το Μαρκήσιο. Κι' όμως, ο κακοϋργος επέμεινε στην απόφασή του να δραπέτευση και να αντιμετωπίσει όλους τους τρομερούς εκείνους κινδύνους...»

Η πρώτη δυσκολία ήταν να εισδομίσουν τον Κουρπιέρ. Εύτυχος, του παρουσιάστηκαν μια ευκαιρία: «Ένας κατάδικος του Σαιν-Λαράν μεταφέρθηκε στο Σαιν-Λουί. Ο Μαρκήσιος του ανέθεσε να εισδομίσουν το συνένοχό του...»

Σ' ένα μήνα από σήμερα, του έλεπε, μόλις νύχτωσε, θα ξεκινούσε, ακολουθώντας το ποτάμι. Το ίδιο να κινήει κι ο Κουρπιέρ, την ίδια μέρα, μετά το βραδυό προσκλητήριο. «Έπειτα από μια ώρα, θα σταματήσουν, θα κρυφτούν και θα περιμένουν. Εγώ θα φτάσω στο ίδιο μέρος σε δυο ώρες περίπου. Θα φωνάξω τότε, κι' ο Κουρπιέρ θα μου απαντήσει... Όποιος οτάνη πρώτος, θα μείνει κρυμμένος, ως που νάρθει κι' ο άλλος...»

Το σχέδιο του Μαρκήσιου δεν ήταν τόσο άπραγματοποίητο, όσο φαίνονταν εκ πρώτης όψης. «Όταν δραπέτευση ένας κατάδικος, τον κυνηγούν οι στρατιώτες. Καθώς όμως είναι δύσκολο να τον βρουν μέσα στη ζούγκλα, δεν άρνούν να σταματήσουν το κυνήγι, άρνούσαν στη φύση τη φροντίδα να τον ξαναφέρουν πίσω στο κάτεργο...»

Ένα μήνα αργότερα το ώριμο βράδυ, ο Μαρκήσιος κατάφερε να βρή απ' τις φυλακές και να γλυστρήσει μέσα στο δάσος. Είχε μαζί του τρόφιμα για 4-5 μέρες. «Ελπίζω να το ακέσω, μαζί με ό,τι φαγώσιμο θα εύρισκε στο δάσος, για να φτάσω ως την αγγλική ή την ολλανδική Γουιάνα...»

Δεν ήξερε το δρόμο, λογάριαζε όμως ότι θα τον οδηγούσαν οι Ιθαγενείς που θα συναντούσε. Αφού περπάτησε ως μια ώρα, σταμάτησε. Τού είχε φανεί ότι τον παρακολουθούσαν... Έψαξε γύρω, κύταξε, κρύφτηκε, περίμενε, αλλά δεν ανακάλυψε τίποτε... «Εα γελούθηκε φαίνεται—είπε με το νού του. «Άλλωστε, δεν έβρουν ακόμη στα κάτεργα τη δραπέτευση μου...»

Όταν έκοινα ότι είχε φτάσει στο μέρος της συνάντησής με τον Κουρπιέρ, σφύριξε συνθηματικά. Δεν έληξε καμιά απάντηση... Μήπως δεν κατάλαβε αυτός ο ήλιθιος; μουρμούρισε. «Η μήπως δεν τού μεμείσασαν, ότι τού μήνυσα;... «Αδύνατον! Υπάρχει άλλη πληγεγυή μεταξύ των καταδικών... Δεν μπόρεσε λοιπόν να το σκάσει;... Διάβολε! Τι να κάμω τώρα;...»

Κρύφτηκε καλά στην άσχητη του ποταμού και περίμενε, με την ελπίδα ότι ο Κουρπιέρ είχε καθυστερήσει. Η νύχτα ήταν σκοτεινή, φυσούσε άνεμος δυνατός...

Ο Μαρκήσιος ξανασφύριξε δυο-τρεις φορές κατά διαλείμματα... Κάποια στιγμή, τού φάνηκε ότι έφτασε στο αού του ένας θορύβος μέσα απ' τα χομόκλασσα, σαν να προσπαθούσε κάποιος να πλησιέσει με προφύλαξη... Δεν άκουσε όμως τίποτα σκέ-Είχε άρχισει πιά να απελπίζεται και να σκέ-Πιττει να ξεκινήσει, πριν τον βρή ή ήμερα, σ-ταν ένα σφύριγμα σαν το δικό του έσκισε τη σιωπή... Ήταν επί τέλους ο Κουρπιέρ... Οι δυο δραπέτες συναντήθηκαν, σε λίγα λε-πτά...

—Μα γιατί άργησες; ρώτησε ο Μαρκήσιος. —Θα σου εξηγήσω... Μας παρακολουθού-Είχα άκούσει τα σφύριγμα σου από χθες το βράδυ... «Αλλά, απ' την ώρα σχεδόν που έ-φυγα απ' τα κάτεργα, κατάλαβα ότι με παρα-κολουθούσε κάποιος... «Ισως κανένας αξιωματικός, παρατήρησε γελώντας ο Μαρκήσιος. Μην έλπιουσες όμως! Τα θηρία αυτά βρίσκουν άρκετά λεία, κι' έτσι δεν σιφικινδυνεύουν να έπιτευχουν στους ανθρώ-πους...

Ο Κουρπιέρ έτρεμε ελαφρά κι' έμεινε σιω-πής...

—Μίλησε λοιπόν! φώναξε ο Μαρκήσιος, που είχε άρχισει να γάνη την ύπνομή του. Μήπως τυχόν φοβάσαι τους Ιθαγενείς; Μα ξέρεις ότι είνε άκύνιδνοι...

Θα με περάσεις για τρελλό, αν σου πω τί-μοι φάνηκε πως είδα... μουρμούρισε ο Κουρ-πιέρ...

—Για ν' άκούσουμε!... —Από τότε που γινώριζαμστε, δεν έχομε φοβηθί, παρά ένα μόνον άνθρωπο... —Τον Κορεντέν; Μα αυτός δεν έχει πιά καμιά δουλειά μαζί μας, αφού καταδικασθή-καμε και πληρώσαμε το χρέος μας... Δεν πι-στεύω να μιλάς γι' αυτόν. Βρίσκεται τόσο μακριά!...

—Γελήσαι. Είν' εδω! —Ο Κουρπιέρ περίμενε ότι ή άποκάλυψη α-θή θα προκάλεσε μεγάλη ένταση στο Μα-ρκήσιο. Απόρησε λοιπόν, βλέποντάς τον να σκά-κιστο. «Έκανε τότε μια τέτοια χειρο-κλή στα γέλια. «Έκανε τότε μια τέτοια χειρο-κλή στα γέλια. «Έκανε τότε μια τέτοια χειρο-κλή στα γέλια...»

—Ο Κουρπιέρ περίμενε ότι ή άποκάλυψη α-θή θα προκάλεσε μεγάλη ένταση στο Μα-ρκήσιο. Απόρησε λοιπόν, βλέποντάς τον να σκά-κιστο. «Έκανε τότε μια τέτοια χειρο-κλή στα γέλια. «Έκανε τότε μια τέτοια χειρο-κλή στα γέλια. «Έκανε τότε μια τέτοια χειρο-κλή στα γέλια...»

—Μα έλα λοιπόν στα λογικά σου, άγαπητέ μου! Μου διηγείσαι κάτι παρανόμια!... Σε κυνηγάνε τόσο ή άνάμνηση του Κορεντέν, ώστε νομίζεις ότι βολοκισαι άκόμα στο δάσος του 'Αρνύ! Ξεχνάς ότι έχομε δικασθί, κι' ότι συνεπώς οι άστυνομικοί δεν έχουν να κάνουν πιά τίποτε μαζί μας. Τώρα ο Νόμος μας προ-στατεύει, αφού μας κυνήγησε σ' όλη μας τη ζωή!

—Ναι, μιλάς πολύ λογικά... Κι' όμως δεν έχεις άδικο να μην πιστεύεις ότι σου λέω!... «Αν δεν μ' άκούσεις, είμαστε χαμένοι!... Η πεποίθησή, με την οποία μιλούσε ο σύν-τροφός του, κλάνισε κάπως το Μαρκήσιο... —Είκοσι λεπτά, αφού έβγαλε απ' τα κά-τεργα, πρόσθεσε ο Κουρπιέρ, άκουσα πίσω μου θορύβο... Κρύφτηκε... Σε λίγο είδα δυο Ιθαγενείς, που με παρακολουθούσαν, ακυφτοί... «Ο ένας άσπασκώθηκε, και μπόρεσε έτσι να τον ίδω, σε μια στιγμή που τ' φεγγάρι είχε ξεπροβάλει μέσα απ' τα σύννεφα... Ήταν ο Κορεντέν!... Μπορώ να το όρκισθώ! Βάζω το κεφάλι μου στοίχημα!...

—Κι' ο άλλος; —Δεν πρόλαβα να τον ίδω. Χώθηκε κάτω απ' τους άκμους κι' έμεινε άκούνητος... Τό χειρότερο δέν είνε ότι άκούγα τα σφύριγματά σου... Θά τ' άκούγαν κι' εκείνοι... Νά γιατί δέν μπορούσα να σου απαντήσω... Μόνον όταν σκέφθηκα πιά ότι ο Κορεντέν θα είχε χάσει τα ίχνη του, τολήμια να σου απαντήσω...»

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

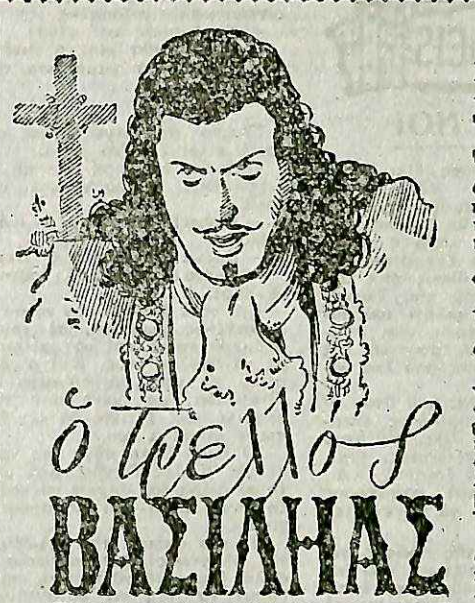
Ο άφηρημένος καθηγητής

Ένας καθηγητής ήταν φοβερά άφηρημέ-νος. Κάθε πρωί που σηκωνότανε δεν κα-τόρθωνε να βρή τα ρούχα του. Δεν θυμέ-ταν πού τα έδωσε. Σκέφθηκε λοιπόν να κρατά σημείωση κάθε βράδυ πού βάζει το καθένα ρούχο, για να μη χάνη το πρωί τον καθένο του. «Έγραφε λοιπόν: «Καπέλο στο κρεμαστήρι της έμπατισήκης, επαγωγόρι στο κρεμαστήρι δεξιά της πόρτας. Σακκά-κι κοντά στο έπανωθόρι, γιλέκο στο πόμο-λο του κρεβατιού, γραβάτα στο πόμολο της πόρτας, έσωτερικό, Πουκάμισο στο κάτω μέρος του κρεβατιού...»

Διπλώσε κατόπιν τη σημείωσή κι' έπεσε να κοιμηθί ήσυχος. Το πρωί, όταν έντυ-ησε, διάβασε κατά σειράν τη σημείωσή και κατόρθωσε να βρή όλα τα ρούχα του. Στο τέλος έτρεξε στο κρεβάτι του για να βρή και... τον καθηγητή, αλλά το κρεβάτι ήταν άδειο... —«Α, φώναξε τότε, κι' αυτό το σύστημα δεν είνε καθόλου καλό. Τώρα έχασα τον έσατό μου!...

και νάρθω ως εδω... Μα νομίζεις άκόμα τρελλός; —Οχι, δέν είσαι τρελλός. Φαίνεται όμως ότι πήρες κάποιον άλλον για τον Κορεντέν... Ίσως κάποιον κυνηγό... —Μία γιατί θα με παρακολουθούσε, ο κυνη-γός αυτός; —... ή κάποιον κατάδικο, που ήξερε τη δραπέτευσή σου, τίσκασε κι' αυτός και προσ-παθούσε να σέ φτάση, για να βοηθήσει ο ένας τον άλλον... —Τελοςόκτων, δέν έπείχερό περισσότερο να σέ πείσω. Εύχομαι να είνε όπως τ' λες... —Τό σπουδαιότερο είνε τώρα να φύγουμε απ' εδω... Βρισκόμαστε άκόμα πολύ κοντά στα κάτεργα. Μόλις έμμερση, οι στρατιώτες θα βρουν να μ' άσ κυνηγήσουν... —Οι δυο κατάδικοι προχώρησαν μέσα στην πυκνή βλάστηση, άνοιγόντας πέρασμα με τα τσεκούρια τους, χωρίς ν' άπομακρύνονται απ' την άσχητη του ποταμού... —Οι δυο πρώτες μέρες πέρασαν χωρίς κανένα άπόστο... Τό δάσος ώστόσο τους προκαλούσε φρίκη. Παντού υπήρχαν κίνδυνοι. Οι στρατιώτες της φρουράς των κατέργων που μπορούσαν να τους κυνηγήσουν και να τους σκοτώσουν σαν άγρι-μια, τα θηρία της τρομερής ζούγκλας, τα φορ-μακερά έρπετα, τα ύπουλα έλη που καταπίνουν τον άνθρωπο διαβάτη, τα φρικαλέα φυτά που όταν πιάσουν στα βρόγια τους τον περαστικό δέν τον άφήνουν να φύγει πιά και του πίνουν το αίμα!... Πόσο κίνδυνοι! —Ο Κουρπιέρ θυμόταν τα γεμάτα γελήνη και ασφάλεια δάση της πατρίδας του. Τι παρό-δεισος εκείνος! Τι κλάσις αυτή εδω ή ζούγκλα! —Ο Μαρκήσιος ήταν πιά ήσυχος, πιά γα-λήνιος... —Ο Κουρπιέρ τον κύταζε με θαυμασμό και συχνά τον ρωτούσε: —Δέν σ' φοβήζει λοιπόν τίποτε έσένα; —Τι να με φοβήση; —Ο θάνατος... —Γιατί να τον φοβηθώ; Μία φορά κανείς πεθαίνει... —Έτσι το λες έσύ. «Ωραία κουβέντα, μα την άλήθεια! Ναι, μία φορά κανείς πεθαίνει, όταν παραδώσει την ψυχή του στο Διάβολο, πάνω στο κρεβάτι του. Μά μέσα σ' αυτή την καταραμένη ζούγκλα πεθαίνει κανείς χίλιες φο-ρές το δεινότερο! Κάθε βήμα είνε κίνδυνος, κάθε κρότος ύπνοτος που φθάνει σ' αυτό! μας είνε χτυποκάρι. Αυτό τ' έρπετα πού περνούν μπρος στα μάτια μας και τρυπάνουν στις σκο-τεινές λόγχες κάνουν το αίμα μου να παγώ-νη. Βλέπω τη νύχτα παράξενες φωτίες να τρι-γυρνούν στο μέρος που πλαγιάζουμε... —Είνε τα μάτια των θηρίων. Έτσι λάμ-πουν τη νύχτα... —Τό ξέρω. Και γι' αυτό μοι κόβεται ο ύπνος. Τι φρικτή ιστορία! Να φύγει από τη Γαλλία και νάρθης στην κλάσι αυτή για να γίνης τροφή των άγριων! Πφ!... αυτό δέν μούρεχται καθόλου βολικό... —Υπομονή Κουρπιέρ... —Υπομονή! Αυτό είνε μία κουβέντα. «Α-κουσα πως μέσα στο διαβολόδασος αυτό έχουν τις καλίδες τους άσπαρφαγούς... —Παραμύθια! είπε χαμογελώντας ο Μαρ-κήσιος... —Δέν είνε παραμύθια. Άκουσα να τ' λέν οι άλλοι κρατούμενοι... —Αυτό, Κουρπιέρ εύκολόπιστε, τ' διαδίδουν οι φύλακες, για να τρομάζουν τους καταδι-κούς και να μη τολμούν να το σκάσουν... —Χμ... Μία κουβέντα πού λέγεται θάχη πάντα κάποια βάση... —Είσαι δειλός, Κουρπιέρ... —Εγώ δειλός; Είμαι πρόθυμος ν' άντιμετω-πίσω όποιοκίνητο κίνδυνο, αλλά πρόσω με πρόσωπο. Έγώ εδω πού βρισκόμαστε οι κιν-δυνοί είνε άόρατοι, ύπουλοι. Δεν ξέρεις από κοίδο μέρος θα σοθήρ το χτύπημα. Τι να σου πω... Έχω άπαυθήσει... Πραγματικά ο Κουρπιέρ ήταν άπογοητευμέ-νος... —Ο Μαρκήσιος τού πρόσεξε αυτό κι' άνηψ-χισε. Δεν έπιθυμούσε καθόλου να μείνη μόνος μέσα στη ζούγκλα, να χάση έναν τόσο χρή-σιμο σύντροφο. Προσπαθούσε λοιπόν με κάθε τρόπο να έμψυχώνη τον Κουρπιέρ... —Κουράγιο, σύντροφε, τούλεγε, κουράγιο, φίλε μου... Για να έχουν κάτι να τρώνε ο Μαρκήσιος σκότωνε με πετρίες μερικά πουλιά, πού τους χρησίμευσαν για ν' αεζώνουν τα τρόφιμά τους. Βρήκαν έπίσης άρκετές φωλιές με αυγά... Την τρίτη μέρα, ο Μαρκήσιος είπε στον Κουρπιέρ: —Καθώς βλέπεις, οι φόβοί σου ήσαν άδι-κοι! —Εκείνος δέν άπάντησε. Δεν είχε άκόμα ήσυ-χάσει έντελώς... Προς το βράδυ, βρήκαν μία έγκαταλειμ-μένη καλίδω Ιθαγενών, όπου έγκαταστήθηκαν για να περάσουν τη νύχτα τους. Ο Μαρκή-σιος δέν κατόρθωσε να κοιμηθί. Είχε δυνατό πυρετό, από τα μίσσηματα των άμέτρωντων έλδών

της άσχης του ποταμού. Ο σύντροφός του κοιμόταν βαθύ... Πλησίαζαν μεσάνυχτα... Ο Μαρκήσιος άλεγγύωνε δολόκληρος, νόμιζε πως βρίσκεται μέσα σ' ένα καμινί... Πιά το ο Κουρπιέρ κοιμόταν ήσυχος, άπο-καμωμένος... —Έε μου, δέν βαστώ πιά! φθίβρισε ο κακοϋργος... Πνιγνάν. Ο σφυγμός του χτυπούσε δυνατά... «Αέρα!... Πνιγνισί!... τραύλιζε... —Ο Κουρπιέρ δέν τον άκούσε... Ο Μαρκήσιος πετάχτηκε όρθιος και βγήκε απ' την καλίδω, άναστήνοντας ένα κοντινό ρούκι, για να βουτήξει και να βροσάβη λίγο. Δεν πρόσεξε δυο σκιές, πού τον ακολουθούσαν αόρατα, γλυστρώντας σαν φιδία... Αφού περπάτησε λίγη ώρα, είδε άνάμεσα στα δέντρα μία δυνατή λάμψη. Διευδύνθηκε προς τα εκεί, με κάθε προσφύλαξη. Τό θέαμα που άντίκρουσε, τον έκαμε ν' άνατριχιάση σύγ-κορμος... Δέκα άντρες ήσαν καθισμένοι ή έσκαμμένοι καταγής γύρω από μία μεγάλη φωτιά, στην όποία φηγόνταν ένα κομμάτι κρέας. Τρεις άλ-λοι ήσαν όρθιοι. Μόλις τους είδε πάγωσε το αίμα στις φλέβες του... Τους άναγνώρισε! Τους είχε βρή πάντα στο δρόμο του, σε κρί-σιμες στιγμές. Βλέποντάς τους τώρα μέσα στη ζούγκλα, νόμιζε ότι άντίκρυζε φαντάσματα έφιάλη!... —Ήταν ο Κορεντέν, ο Ροτρέ κι' ο Μερου-έσι! Δεν είχε γελασθί λοιπόν ο Κουρπιέρ; Είχε ώη πραγματικά τον Κορεντέν... —Ο άγριος κακοϋργος, ο άπιστος Μαρκή-σιος, άδυντισμένος τώρα απ' τον πυρετό, έ-νωιωσε ένα τρέμο άνείκτο... —Είπαι! βρισκονται εδω!— συλλογίσθηκε... Τι θέλουν από μας;... Φοβάσαι!... —Ενα έσπικτο του έλεγε ότι πλάσματος το μοιραίο τέλος, ότι ο θάνατος άπλωνε κι' όλος τ' μαύ-ρο του φτερά πάνω σ' αυτόν και στο συνένοχό του!... Ξαναγύρισε βιαστικά στην καλίδω, ζήτησε τον Κουρπιέρ και του είπε λαχνασιμένα: —Πάμε να φύγουμε!... Άμέσως!... Ο Κορεντέν βρισκείται εδω! —Βλέπεις λοιπόν ότι δέν άνείρευθήκαί ά-πάντησε εκείνος... Βγήκαν απ' την καλίδω. Πίσω τους είχαν τα κάτεργα, άριστερα το πλατύ και βαθύ πο-τάμι, δεξιά τον Κορεντέν. Δεν τους έμενε, παρά να προχωρήσουν κατ' ευθείαν έμπρός... Ξεκίνησαν, τρέχοντας σαν τρελλοί, χωρίς να κυττάζουν πίσω τους... Ξαφνικά, έβγαλαν μία τρομερή φωνή. Εί-χαν χάσει την ισορροπία του κι' είχαν πέσει μέσα σ' ένα λάκκο με νερό. Σηκώθηκαν, έκα-ναν μερικά βήματα, ξανάπεσαν... κι' άρχι-σαν να βουλιάζουν σιγά-σιγά στην πηχτή λά-σπη του έλους! —Είμαστε χαμένοι, Κουρπιέρ, αν δεν βρο-ύμε απ' εδω! είπε ο Μαρκήσιος, λαχνασιμέ-νος, λουσμένος από κρύο ιδρώτα... —Αλλά, με κάθε προσπάθεια πού έκαναν, βουλιάζαν βαθύτερα! —Ο Μαρκήσιος θυμήθηκε ξαφνικά μία όμοια σκηνή, πού είχε συμβή πρό μηνών στο 'Αρνύ. Θυμήθηκε τη σκηνή εκείνη κι' άνατριχιάσε... Υπήρχε λοιπόν Θεός, Θεός τιμωρός, πού δέν συγχωρεί τους κακοϋργους, πού θυμάται τα έγκλήματα των ανθρώπων και είνε άμεί-λικτος όταν επιβάλει την τιμωρία τους... —Όλες αυτές οι σκέψεις πέρασαν απ' το μυαλό του σαν άστραπή. Έτρεμε σύγκορμος. Είχε φτάσει λοιπόν το τέλος του... Μα όχι, όχι, δέν ήθελε να πεθάνη... Άρχισε να καταβάλει άπεινωμένους προσ-πάθειες να ξεφύγει. Μα κάθε κίνησή του γινό-ταν αίτια να βουλιάζη περισσότερο... Σκέφθηκε να ζητήσει βοήθεια. Μα πούδς θα έτρεχε κοντά του, πούδς θα φωνάζε να τον σώσει; —Έσωσε αυτός άλλοτε την άτυχη νέα πού πνιγνόνταν έμπρός στα μάτια της; Κύτταξε για μία στιγμή ηλίς του και είδε τον Κουρπιέρ ν' άγωνίζεται με λύσσα, για να λυτρωθί... Μα δέν τ' κατάφερε... —Έλεος, βοήθησε με, τού φώναζε... Ο Μαρκήσιος δέν τού άπάντησε... —Δέν με λυτάρει; Λυτρώσε με... Και πάλιν ο Μαρκήσιος δέν τού έδωσε απάν-τησι... Ήταν άσπασχλημένος με τη δική του σωτηρία... Ο Κουρπιέρ αίσθανόθηκε να τον πνίγη ή λύσσα. Γόρσιε στο σύντροφό του και όρλιαξε: —Έσύ φταίς για όλα... Ναι, έσύ, έσύ... Έσύ μ' έφερες σ' αυτή τη θέση, άθλιε, κα-κοϋργε!... Ο Μαρκήσιος ούτε τόν άκουσε καν... Ο Κουρπιέρ συνέχισε, πεισματωμένος από τη σιωπή του συντρόφου του: —Δέν άπάντας;... Κακοϋργε!... Ο Θεός θα σε τιμωρήσει... Είμαι κι' εγώ ένας άθλιος, ένας κακοϋργος, μα φταίς πού πάντων έσύ για όλα... Με πατάει στον έλεθρο... Κάποια έρεοκλάσα έτρίσαν πλάι τους. Τι συνέβαινε; Τους παρακολουθούσαν; —Αν ζητούσαν βοήθεια; —ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνένοχος

Η άνατριχιαστική περίπτωση του Καρόλ υ Β' της Ισπανίας

Τό τραγικό τέλος του βασιλέως της 'Ι-σπανίας Καρόλου τού 2ου, πού, κάτω από την επίδραση μιας στιγμιαίας ύποβολής ή παρακρούσεως, κώθηκε ζωντανός μέσα στον τάφο του, παραμένει μοναδικό στο είδος του και ένα από τα άνατριχιαστικώ-τερο πού άναφέρει ή ιστορία... —Ο Καρόλος ο 2ος είχε πανθρευθί μιά Γαλλίδα πριγκίπισσα, τη Μαρία-Λουίζα της 'Ορλεάνης, πού την έλάτρευε πρ-αγματικά. Άλλ' άσθενικός, τον χαρακτήρι-ζαν όπως ήταν, δέν δυσκολευόθηκε ν' άκούση τις υποδείξεις της υπτέρας του, πού ήταν Γερμανίδα πριγκίπισσα και πού δέν έ-παυε να τού τονίζει ότι το συμφέρον της Ισπανικής μοναρχίας άπατούσε ν' απαλ-λαγή από τη σούγγο του... Στο τέλος, ο άδύνατος βασιλιάς ύπο-χώρησε στις υποδείξεις αυτές και, πι-στεύοντας ότι εξυπηρετούσε την πατρίδα-του, έδωσε τη συγκατάθεσή του για τη θα-νάτωσή της Μαρίας-Λουίζας ή οπωσόπο-τε άποσε από τη μητέρα του άπόλυτο πρωτο-βουλία στο ζήτημα αυτό... Μερικές ημέρες αργότερα, ή δυστυ-χημένη βασιλοχώρα πέθανε δολιτητριασμένη από ένα πιάτο με κέλια πού της είχαν σερβίρει στο φαγητό της. Το ίδιο όστρό-τελος βρήκαν και δυο από τις κυρίες της ακολουθίας της πού έτρωγαν μαζί της... Από την εποχή εκείνη, ο βασιλέας Κά-ρόλος έγινε περιλήπτος και μελαγχολικός και ή κατάσταση της υγείας του χειροτέ-ρευσε μέρα με την ημέρα... Ο θάνατός του έπληθε έπειτα από έν-δεκα χρόνια μιας ζωής δυστυχισμένης και γελοίας με τυχίες, πού είχαν σιγά-σιγά κλονισί το λογικό του και τον κρατούσαν σε μία κατάσταση μαύρης άπελπίσεως... Μία μέρα, τού ήλθεν ή παράξενη επι-θυμία να έπισκεφθί τους τάφους τού πα-τέρας του, της υπτέρας του και της γυ-ναίκας του και έδωσε την έντολή να ξε-θάβουν τα φέρετρό και να τα άνοίξουν, για να μπορέση ν' άντικρύση εκείνο πού είχαν άπομεινει από τα προσφύλα του αυ-τό πρόσωπα... Οι τάφοι αυτοί βρισκόνταν στο βάθος μιας ύπογειου σκάς, όπου άναπαύονταν από χρόνια τα μέλη της βασιλικής οικο-γενείας της 'Ισπανίας. Από την όροφή, ήταν κρεμασμένα μικρά φανοράκια με μωβ τζαμιά, πού έορκιναν αλόγυρα ένα τρεμουλιαστό φως. Μία άποπνικτική όσμη έρχόταν από τα τρία άνοιχτά φέρετρα, πού τ' είχαν θάψει μέσα από τους τά-φους των και τ' είχαν έσκαπάσει... Ο βασιλεύς συνδεδυσόταν σ' αυτή την έπισκεψή από τον έξομολογητή τού Μεν-τόζα, τον καρδινάλιο Πορτοκαρράρο και τον κόμητα ντε Μοντέρρε... Ο Καρόλος, με τό βλεμμα έξαλλο και τό μωπώμο μουκουμένο από κρύο ιδρώτα, σταμάτησε έμπρός στο πρώτο από τα φέ-ρετρα... —Νά τι άπόμεινε από έναν δοξασμένο φίλιπο τον 4ο, είπε με ύποκρη φωνή ο Μεντόζα, δεικνύοντας το σκελετό τού πα-τέρος τού Καρόλου, πού έσκαφεί μ' έναν άπαισιο τρόπο, μπροστά του... Τό τραγικό τέλος του βασιλέως της 'Ι-σπανίας Καρόλου τού 2ου, πού, κάτω από την επίδραση μιας στιγμιαίας ύποβολής ή παρακρούσεως, κώθηκε ζωντανός μέσα στον τάφο του, παραμένει μοναδικό στο είδος του και ένα από τα άνατριχιαστικώ-τερο πού άναφέρει ή ιστορία... —Οχι, όχι, είπαμε ο Καρόλος, πού τα μα-λία του είχαν άνασκαφή πάνω στο κεφά-λι του. Θέλω να πω άκόμη στη Μαρία-Λουίζα ότι την έλάτρευα... κι' ότι την έ-κλαψα πολύ, κάθε μέρα και κάθε νύχτα... Τά σκαρύ μου θα τρέξουν και τώρα πάνω της για να μουσκεφούν τα φτωχά κόκκαλα της άγαπημένης μου... —Μεγαλειότατε, ξανάειπε ο καρδινά-λιος. Άς φύγουμε... —Οχι, όχι, είπαμε ο Καρόλος, πού τα μα-λία του είχαν άνασκαφή πάνω στο κεφά-λι του. Θέλω να πω άκόμη στη Μαρία-Λουίζα ότι την έλάτρευα... κι' ότι την έ-κλαψα πολύ, κάθε μέρα και κάθε νύχτα... Τά σκαρύ μου θα τρέξουν και τώρα πάνω της για να μουσκεφούν τα φτωχά κόκκαλα της άγαπημένης μου... —Βασιλιά της 'Ισπανίας και τών 'Ιν-διών, φώναζε τότε με έπιτακτικό ύφος ο Μεντόζα, φύγε γρήγορα από δω!... Μην μολύνεις αυτό τον τόπο της ήρεμίας και της σιωπής με τις άμαρτωλές σκέψεις σου!... —Οχι, ξανάειπε ο Καρόλος. Κλείστε γρήγορα το φέρετρό της υπτέρας μου... Δεν θέλω να την βλέπω... Μαρία-Λουί-ζα, συγχώρεσε με... Η άφορητή κοι-νής δυστυχίας μας ήταν ή... «Α! Κλεί-στε γρήγορα το φέρετρό της υπτέρας μου!... Μαρία-Λουίζα, άκουσε με... Μην με κατηγορείς... Λέγοντας αυτό, έκαμε μερικά βήματα προς τα πίσω, με άνασκαμμένα τα κέλια, σαν να προσπαθούσε να άποδιώξη κάποια σκιά... —Αλλά, ξαφνικά, παραπάτησε κι' έπεσε μέσα σ' έναν άνοιχτό λάκκο, πού βρισκό-ταν πλάι στον τάφο της γυναικας του... —Τίπος είνε αυτός ο τάφος; ρώτησε με σθεσμένη φωνή... —Είνε ο τάφος σου, βασιλιά της 'Ισπα-νίας και τών 'Ινδιών, άπάντισε ο Μεν-τόζα... Πραγματικά, σύμφωνα με μία παλιά συ-νθήκη, μόλις γεννιόταν ένα μέλος της βασιλικής οικογενείας, άνοιγαν άμέσως τον τάφο τού, στο ώριμομένο μέρος, πλάι στον μνήμα των προγόνων του... Μόλις άκούσε αυτό τα λόγια, ο Κάρο-λος 2ος έκαμε μία κίνησι για να βγή έξω. Άλλ' οι δυνάμεις τού τον έγκατέλειπαν και σφιράστηκε βαρύς στο βάθος τού τά-φου... Ήταν νεκρός... Ο Μεντόζα έκαμε τό σημείο τού σταυ-ρού λέγοντας: —Είνε καλύτερο πού πέθανε έπειτα α-πό τό εύλόγιστο αυτό προσκύνημα. Η ψυχή του θα πετάξη πιά άγνή στους ούρανοους... Άμήν! Λίγη ώρα αργότερα, έβγαλαν το βασι-λιά από τό λάκκο και τόν μετέφεραν στο Έσκουριά, για να γίνει ή κηδεία του σύγ-φωνα με την σύστηρή έθιμοσύνη της Ι-σπανικής αώλης...

Θυρήνοι να παραδώσεις

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

Βλέπετε αότη τη λήψη, αότη τη γαλάζια λήψη; Εκεί υπήρχε άλλοτε μεγάλη και πλατιά δάσκαλα, πάνω απ' την οποία παγνιδίζαν οι γλάροι.

Την εποχή εκείνη — πέρασε πολύς, μα πολύς καιρός από τότε — ζούσε σ' αυτό τον τόπο ένας μεγάλος πολεμιστής άρχηγος, ο Βακαουάι. Και τότε πολλοί άνθρωποι με το ροπαλό του, κι όλοι όσους έμεναν σ' αυτήν την περιφέρεια τον έκαναν άρχηγο επειδή τον φοβόντουσαν.

Το παλάτι του άρχηγού ήταν πάντα περικυκλωμένο από φανταστικούς όπαδους του, έτοιμους να σκοτωθούν προς γάνιο του. Άλλοίμονο σ' εκείνον που θα σκεφτόταν να πλησιάσει το παλάτι του τρομερού πολεμιστού. Ήταν χαμένος!

Ο Βακαουάι Κάι θα ήθελε πολύ ν' άποκτήσει γιου, για να τός μεταδώσει τα τρομαρά όπλα του και την έξουσία του. Άλλά οι θεοί δεν τον εύνόησαν. Το μόνο παιδί που άπόκτησε έφυγε να είναι κορίτσι. Μα ή Χινέ-Μόα — έτσι έλεγαν τη μικρούλα — ήταν άμορφη σαν τη σελήνη. Είχε μάτια γατίσια κι επιδερμίδα χιτρίνη σαν κεκριμπάρι...

Ο Βακαουάι Κάι άγαπούσε πολύ το παιδί του κι άς ήταν κόρη. Ή όμορφη της μάλιστα τον έκανε να φοβάται, μήπως τοδ την κλέψουν. Κι έβαλε φρουρούς να τη φυλάινε, επειδή ήθελε να τη δώσει γυναικά στο θαρραλέωτερο απ' τους πολεμιστάς του.

Δέ μπόρεσε όμως να τη φυλάει ως το τέλος... Κάθε βδομάδα, μαζεύονταν στο παλάτι του Βακαουάι Κάι τα πλουσιότερα άγρόδια και κορίτσια της περιφέρειας, για να τραγουδήσουν και να κρατήσουν συντροπιά της Χινέ-Μόα. Άνάμεσα στους νέους ήταν και τρία παλληκάρια, ξετρελαμένα με την όρσια κόρη του άρχηγού.

Ο πρώτος λεγόταν Κάι-Βέκα, ο δεύτερος Τίκι κι ο τρίτος Τουτανέ-Κάι. Κι' οι τρεις τους ήταν λυγεροί, όραιοι και γενναίοι άνδρες. Γι' αυτό το λόγο ή Χινέ-Μόα, τούς είχε ξεχωρίσει και τους τρεις απ' όλους τους άλλους νέους, που της έκαναν συντροπιά στο παλάτι του πατέρα της. Οι τρεις νέοι άγαπούσαν πολύ τη μουσική και ήξεραν ο καθένας από ένα όργανο.

Ο Κάι-Βέκα, που ήταν ήσυχος και γλυκομίλητος, έπαιζε φλογέρα. Ο Τίκι, που ήταν άνησυχος κι άείκνιτος, έπαιζε πιφερο. Κι' ο Τουτανέ-Κάι, ο άρμπτικός και παρόφορος νέος, άναγούσε το κυνηγετικό κέρας...

Στη γιορτή της πρώτης αλήνης της Άνοιξης, ενώ τα πουλιά τραγουδούσαν κι έπαιζαν στα δάση, οι φίλοι και οι φίλες της Χινέ-Μόα, συγκεντρώθηκαν στο μεγάλο κήπο του παλατιού, άναψαν φωτιάς και άρχισαν να χορεύουν γύρω-γύρω...

— Τι όρουμεος είναι αυτός που άκούσα; τούς ρώτησε ξαφνικά ή Χινέ-Μόα.

— Ένα φείδι πέρασε μέσα από το χόρτο! άπάντησε ο Κάι-Βέκα. Μη φοβάσαι.

Και της έπιασε το χέρι.

— Τι όρουμεος είναι αυτός που άκούσα; ρώτησε πάλι, όστερ' από λίγο ή Χινέ-Μόα τον Τίκι.

— Μία κουκουβάγια πέταξε πάνω από τα δέντρα! τούς άπάντησε έκείνος. Μη φοβάσαι.

Και της έπιασε το χέρι.

— Τι γλυκαία μουσική είναι αότη που άκούω; ρώτησε ξανά σέ λίγο ή Χινέ-Μόα τον Τουτανέ-Κάι.

Και της έπιασε το χέρι.

— Ή Χινέ-Μόα του χαμογέλασε και τού έσφιξε κι' έκείνη το χέρι.

— Άγαπάς τη μουσική μου; τη ρώτησε την άλλη μέρα ο Τουτανέ-Κάι.

— Όχι, απάντησε ο Κάι-Βέκα. — Την άγαπάω, άπελάθηκε ή ανετόμορφη κινέζοπούλα...

— Μ' άγαπάς και μένα; — Σ' άγαπάει είτε ή Χινέ-Μόα, χωρίς να χαμυλώσει τα μάτια της.

— Όστερ' από λίγες μέρες οι τρεις φίλοι έομίξαν πάλι. — Πούν από μές άναπιά ή Χινέ-Μόα; ρώτησαν και οι τρεις.

— Έμειναι άπάντησε ο Κάι-Βέκα.

— Έμειναι άπάντησε ο Τίκι.

— Έμειναι φώναζε ο Τουτανέ-Κάι.

Και τότε άποφάσισαν να πάη ο καθένας γιωιστά, σέ τρία άπόμερα νησιά και να παίξουν με το όργανό τους. Και σ' όποιον το νησί θα ήλθαινε ή Χινέ-Μόα, μανέμενη από τη μουσική του, έκείνος θα την έπερνε γυναικά του.

Ο Κάι-Βέκα ήλγε στο νησί της Κρύας Πηγής. Και με τη φλογέρα του άρχισε να παίζει σινά-σινά και παραπονετικά.

Ή νέα άκουσε την μελωδία της φλογέρας με εύχαριστο, αλλά δεν άποδάνθηκε την επιθυμία να πάη να συναντήσει τον τραγουδιστή... Ο άείκνιτος Τίκι ήλγε στο νησί της Χλιαστής Πηγής. Το πιφρό του άρχισε να βράζει ζωπρους παιχιδιούσκους ήγους. Ο άντιλάλος έόρτασε από μακριά σ' αότή της Χινέ-Μόα. Ή καρδιά της νέας χτύπησε πιο γοργά, αλλά δεν αίσθανθηκε την επιθυμία να πάη να βοή τον τραγουδιστή.

Ο Τουτανέ-Κάι ήλγε στο νησί της Θερμής Πηγής. Το νερό άνέβριζε όρηπτικό απ' την πηγή αότη σηματοποιώντας γύρω του μία μικρή άνήσυχη λίμνη.

Το κυνηγετικό του κέρας άντήχησε σέ λίγο θριαμβευτικά.

— Η μουσική αότη ήτο τόσο λοχυρή κι' επιβλητική, όστε κι' αότη ή βάλασσα άκόμα συγκράτησε τα κύματα της, για να βεχθή πάνω στην όρηπ άφρονεία της, τα κύματα της άφρονείας.

— Η πεντάμορφη του Βακαουάι-Κάι σηκώθηκε όρθια.

— Ή μουσική του Τουτανέ-Κάι την τρεβόσε σαν μαγνήτης.

Έκανε μερικά βήματα, πλησίασε στην άκροθαλασσά κι' έτοιμάστηκε να υπή στη βάρκα της και να πάη να συναντήσει τον τραγουδιστή.

Άλλά οι φρουροί της την παρακολούθουν και, πριν σή η άκίνητη προσέση να υπή στη βάρκα, την έλυσαν και την έσπρωξαν ήσυχά. Κι' έτσι ή Χινέ-Μόα δεν μπόρεσε πια να πάη στο νησί της Θερμής Πηγής.

Τρεις φορές άκούστηκε το τραγούδι του Τουτανέ-Κάι. Τη τρίτη φορά ήταν πιο όρηπτικό και βλαίο — σχεδόν άνυπόμουνο.

Ή Χινέ-Μόα ένωισε την καρδιά της να σπαρτάει από την φωνάια στή στήση της. Κιότασε τη βάλασσα μ' άπείλια, σαν να την παρακαλούσε να βγάλη από τα σπλάντα της καυιά βάρκα... Και όταν ξεγύμνησε και το στερνό τραγουδί του Τουτανέ-Κάι, ή Χινέ-Μόα, έκανε την προσευχή της στη βασίλισσα των ψαριών και, άφοδ σίκως τρεις φορές τα χέρια της στον ούρανό, έπιασε τον βάλασσα. Την ίδια στιγμή, μεταμορφώθηκε σέ γαλάζιο ψάρι.

Κι' έόρτασε κολυμπώντας με χαριτωμένες κινήσεις, στο νησί της Θερμής Πηγής.

Μόλις πλησίασε στην άκροθαλάσα του νησιού, άμέως ξανέμενε όπως ήταν πρώτα — πεντάμορφη κόρη με γατίσια μάτια και με επιδερμίδα χιτρίνη σαν κεκριμπάρι. Κι' ο Τουτανέ-Κάι που την περίμενε, με λαχράκη την έσφιξε στην άγκαλιά του και τη γέμισε οίλια.

ΑΛΧΗΜΙΣΤΑΙ της εποχής μας

Ποιο ήταν το μυστικό των Άλχημιστών

Ή σύγχρονη Χημεία είναι παιδί της παλιάς άλχημείας. Πόσο διαφέρει όμως απ' αυτήν!

Οι χημικοί έχουν επιτύχει άθληνη θάυματα. Όστών μπορεί κανείς να ρωτήσει αν είναι περισσότερο προχωρημένοι στο όρμιο της γνώσεως απ' τους άλχημιστάς, που άναζητούσαν τη φιλοσοφική λίθο και το έλκίηριο της ζωής, και που έδιναν τόση σημασία στις έρευνές τους, όστε τις πλήρωναν συχνά με τη ζωή τους.

Πιστεύεται συνήθως ότι ή άλχημεία είναι νεκρή επιστήμη. Κι' όμως υπάρχουν ακόμη στην εποχή μας άλχημιστάι, που συνεχίζουν τις έρευνες των προκατόχων τους με τό νέα και τελειότερα τεχνικά μέσα. Ένας απ' τους γνωστότερους είναι ο Άγγλος γιάτρος Άρτσιμπάλντ Κόκρεν. Έχει διακριθεί ως χειρουργός και ως είδικός στην ήλεκτροθεραπεία. Συγχρόνως όμως έχει έργασθί επί πολλά χρόνια για τη μελέτη και την έρμηνεία διαφόρων ντοκουμέντων απ' τα άρχαία της άλχημικής βιβλιογραφίας κι' έχει έπαναλάβει τα παλαιά πειράματα με τη βοήθεια της σύγχρονης επιστήμης. Έργάζεται με άπόλυτη μυστικότητα, κι' είναι τόσο μετρίφρων όστε έλάχιστοι μόνο ξέρουν τους σκοπούς που επιδιώκει. Όσοι όμως ενδιαφέρονται πραγματικά για την άλχημεία, κατάρθωσαν να μάθουν μερικές λεπτομέρειες, όληθινά περιεργότερες.

Σύμφωνα λοιπόν με τις έξηγήσεις που δίνει ο δόκτωρ Κόκρεν, ή άλχημεία ήταν ή μελέτη του ανθρώπου κι' όλων των νόμων της ύσεως. Επεδίωκε να συλλάβη την άληθινή πνοή της ζωής και να τη χρησιμοποιήσει για την έξασφάλιση της ύνειας και της δυνάμεως του ανθρώπου.

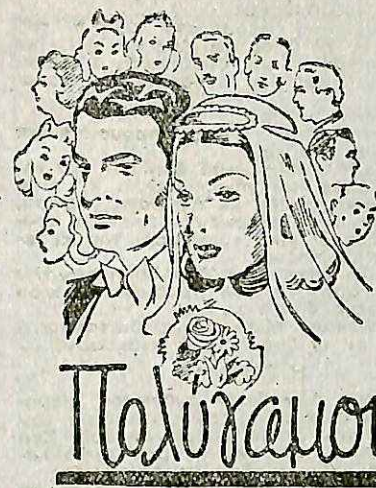
Οι σύγχρονοι επιστήμονες επιδιώκουν να διασπώνν το άτομο και να εκμεταλλευθούν τη δύναμη που περιέχει, αλλά θεωρούν τη δύναμη αότη σόν κάτι το άψυχο και μηχανικό. Οι άλχημιστάι πίστευαν ότι όλα τα όντα της ύσεως, ζωα, φυτά ή όρηπτα, έκλειναν μιά ζωή δημιουργημένη από μία γενική ζωογόνο πνοή. Θεωρούσαν, ότι το όρηπτα ήταν κι' αότα ζωντανά, με αισθήσεις, έμπροσθέν με το ίδιο ζωικό ρευστό που δημιουργούσε κάθε σώμα. Επεδίωκαν λοιπόν να το διασπώνν και να συλλάβουν το ρευστό αυτό που έδιέφευγε, για να έχουν έτσι στή διάθεσή τους το βασικό στοιχείο της ζωής και της δημιουργίας.

Αν μπορούσαν να διαλύσουν το χρυσόφι, τον «βασιλέα των μετάλλων», έτι όστε να αλχημολιτούν το άόρτο πνεύμα του, θα μπορούσαν πια να φτιάσουν με το πνεύμα αότο καινούργιο χρυσόφι. Χυώντάς το πάνω σ' ένο κοινό μέταλλο, π.χ. σέ χαλκό, θα μετέβαλλαν το φυσικό σώμα του μετάλλου αότου και θα το έκαναν χρυσόφι. Με το ίδιο πνεύμα θα μπορούσαν να δώσουν καινούργια ζωή στον άνθρωπο, να παρατείνουν το βίο του και να ενισχύουν τις πνευματικές δυνάμεις του. Θα είχαν όληθιά άνακαλύψει τη φιλοσοφική λίθο και συγχρόνως το έλκίηριο της νεότητος.

Άλλά το πνεύμα των μετάλλων, σόν κάτι άνώτερο και άύλο, άπαίτοσε μιά ξεχωριστή άνορηπτική και φυσική άναπτυξή του ανθρώπου που θα έπεδίωκε να το συλλάβει. Γι' αότο ή άλχημική προσπάθεια ν' άνυψωθούν, με τις μελέτες και τις προσευχές, πάνω απ' τους κοινούς ανθρώπους. Είχαν έμδαθυνη στις φυσικές και στίς ψυχικές συγχρόνως επιστήμες του καιρού τους και προσπαθούσαν με κάθε μέσον να γίνουν έότι ν' άνακαλύψουν το μεγάλο μυστικό.

Άκολουθώντας τα ίχνη τους, ο δόκτωρ Κόκρεν μπόρεσε να συλλάβη — όπως λέει ο ίδιος — τα πνευματικά διαφόρων μετάλλων και να επιτύχει μ' αότα καταπληκτικές και πρωτότυπες θεραπείες. Έπίσης έχει προχωρήσει πολύ στα πειράματα για την κατασκευή τεχνητού χρυσού, κρατεί όμως μυστικές ακόμη τις έρευνές του και τις τυχόν επιτυχίες του.

Κανείς δεν μπορεί να προβλέψη σέ ποιές καταπληκτικές επιτυχίες θα καταλήξουν ίσως οι έρευνες του.

ΟΙ 14 ΓΑΜΟΙ της Έλλην Μπάξλερ

Ή πολύγαμος και πολύάνδρος Έλλην Φεργκούσον Μπάξλερ έφερε θύμα μιάς φίλης της, που δέκονε την περιπετειώδη σταδιοδρομία της στο δέκατο τέταρτο γάμο της.

Όταν την ανέλαβαν στο Σικάγο — ήταν τότε μόλις είκοσι έπτά χρόνων — έτοιμάζονταν να πάη στην εκκλησία για να κάνει το δέκατο πέμπτο γάμο της, μ' ένα νεαρό ύπολοιπο του ναυτικού. Άλλά ή τύχη είχε άποφασίσει διαφορετικά. Καί, αντί για την εκκλησία, βρέθηκε μέσα σ' ένα έλεινό καλλι, κατόνητο, χωρίς φίλους, χωρίς καμμία συντροφιά.

Ή φίλη της όμως ήξερε μόνο τα όνόματα τεσσάρων από τους πρώην συζύγους της, ενώ ο σχετικός με τη δράση της φέκελλος στην άνάκριση άνέγραψε δεκατέσσερες. Ποιοι ήταν οι άλλοι δέκα;

Ή άνάκριση χρειαζόταν μιάν άπάντησι στο έρώτημα αότο, γιατί, διαφορετικά, ή ύπόθεσις δεν θα μπορούσε να ελεσθή σέ δική. Και πολιορκούσε με έρωτήσεις την κατηγορούμενη.

Άλλά ή Έλλην προτίμησε, στην περίπτωση αότη, να πείη από... άμνηστια. Και άπάντησε χωρίς διαταγή ότι της ήταν όλοτετα άδύνατον να θυμηθί τα όνόματα των συζύγων της. Ίσως με τον καιρό ή μνήμη της ξαναγύριζε. Και τότε, βέβαια, δεν θα άφνη τη δικαιοσύνη άπλοφορήσει...

Άλλά, μ' όλο που την μετέφεραν σ' ένα πολύ καλλίτερο δωμάτιο και την περιέβαλαν με άναριθμητες φροντίδες και περιποιήσεις, ή κυρία Μπάξλερ δεν κατάρθωσε να θυμηθί τίποτε. Γιατί ο δικηγόρος της την είχε συμβουλεύσει: — Κερδίστε όσο μπορείτε περισσότερο καιρό. Στο τέλος, σ' άναγκασθούν να σας άπολύσουν κι' όταν βρεθήτε έξω από τη φυλακή θα είναι πολύ εύκολο να μόνινατε να μην ξαναπιείτε... Ένας άλλος δώση στήν άνάκρισι τά στοιχεία που χρειαζόταν...

Έτσι, πέρασαν πέντε μήνες. Άλλά, στο τέλος, συνέθε έκείνη πρδ φοβόταν ο δικηγόρος.

Ή κυρία Φεργκούσον Μπάξλερ είχε ένα μικρό άγοράκι τριών χρόνων, που το άναπόσε με πολλή στοργή. Ή αλήθεια είναι ότι ή ίδια θα μπορούσε να είναι βέβαια για τον πατέρα του παιδιού αότο. Γιατί, πρδ τού τοκετού της, είχε κάνει τρεις γάμους μέσα σέ τέσσερες βδομάδες. Είχε προτιμήσει, λοιπόν, να το κρατήσει για τον έαυτο της, παρά να το παραδώσει σέ ανθρώπου με τους όποιους πιθανόν το παιδί αότο να μην είχε καμμία σχέση.

Άλλά δύο από τους συζύγους της, ο Ρόμπερτ Μάζον και ο Κλέμ Πρέστον, διεκδικούσαν πάντα με μεγάλη έπιμονή το παιδί κι' όταν έμαθαν από τις έφημερίδες τη φυλάκισή της μητέρας του έτρεξαν στή φυλακή για να της το ζητήσουν.

Ή Έλλην έκαμε τότε την άπεισκεψία να το έμπιστευθί στον Πρέστον. Και αότο ήταν έκείνο που την κατέστρεψε. Γιατί ο Μάζον κατέφυγε άμέως στο δικαστήριο, ύποστηρίζοντας με άμύρτες και άποδείξεις την πατρότητά του.

Ή συζήτηση αότης της ύποθέσεως έμπλεξε ακόμη περισσότερο τα πράγματα. Γιατί, στο δικαστήριο, έμφανίσθηκαν δύο ακόμη ύποψιοι γονείς. Ο Ένας είχε άρχηματίσει άλλοτε συζύγος

της Έλλην. Ο άλλος ήταν μόνος έότις της... Ένα περαστικό καράτσι ίσως... Άλλά ο τελευταίος αότος συγκέντρωνε τις περισσότερες πιθανότητες και οι δικασταί είχαν άρχισει να κλίνουν με το μέρος του.

Κατά την κρίση έκείνη στιγμή, μέσα στην ψυχή της Έλλην μύλησε μόνο το μπαικό φίλητρο. Και, βλέποντας ότι το παιδί της κινδύνευε σέ χείρια έόδς άνθρώπου, που δεν τον συμπερούσε κα- θόλου ίσως, άρχισε να άραδιάζει όνόματα, χρόνολογίες, περιστατικά... Είχε ξαναβρή τη χαμένη μνήμη της. Έτσι κέρδισε το παιδί της. Άλλά καταστράφηκε ή ίδια. Γιατί, χωρίς να το καταλάβει, είχαν άποκαλύψει μέσα στην παραφορά της όλοκληρη σχεδόν την ζωή της.

Ο κατάλογος των συζύγων της είχε συμπληρωθί. Και ή δική ύποδοξή πια ν' άρχισι.

Με άφέλεια, που έμοιαζε περισσότερο με κυνικήτητα, ή Έλεν Φεργκούσον Μπάξλερ άπολόγησε στο δικαστήριο: — Δεν άπέδωκα ποτέ καμμία ιδιαίτερη σημασία στο γάμο. Όταν ένας άνδρας μού άρεσε τον πανδρεύομαι. Έόρσκα πώς ήταν προτιμώτερο αότο από το να είμαι φίλη του.

Στήν παρατήρησι του εισαγγελέως δι- τι δεν έλειψαν από τη ζωή της και οι φίλοι, ή Έλεν έδωκε την άπάντησι: — Δεν το άρνούμαι. Άλλά μού ήταν άπαράιτητο να δοκιμάζω τους άνθρώπους, με τους όποιους έπρόκειτο να συνδέσω τη ζωή μου!

Στά τελευταία λόγια της το άκροατήριο έέσπασε σέ άκράτη γέλια και ή λαοκράτης του μεταδόθηκε και στο δικαστήριο. Γιατί ή Έλεν... συνέδε τη ζωή της για μερικές βδομάδες και κάποτε για μερικές ήμέρες μόνο.

Για τους δεκατέσσερες γάμους της είχε χρειασθί συνολικά τρία χρόνια. Ένας απ' αούτους κράτησε πέντεμήνη μήνη, δύο άλλοι τρεις περίπου μήνες ο καθένας και οι ύπολοιποι μερικές έβδομάδες. Δύο από τους γάμους της είχαν κρατήσει όκτώ ήμέρες ο ένας και τρεις ο άλλος!

Ή Έλεν Μπάξλερ άφνη τούς συζύγους της χωρίς να τους δώση καμμία έξηγησι. Με μερικούς απ' αούτους συνέβαινε να έστανσυνέθι άνόγτερα, όπως με τον Έρικ Νιόμμαν, με τον όποιον συναντήθηκε δυο φορές μετά το χωρισμό τους. Τη πρώτη φορά συνέζησε μαζί του έπτά δύο έβδομάδες, τη δεύτερη φορά ταξίδεψαν μαζί από τη Νέα Υόρκη στή Βοστώνη και τον έγκατέλειψε το πρώτο βράδυ που έφθασαν εκεί.

Μ' έναν άλλον, τον Άντριους Βέλερ, είχε μιά δραματική συνάντησι. Έσβησε το πιστόλι του και ήταν έτοιμος να πυροβολήσει. Ή Έλεν ριγέθηκε τότε στην γκαλάκι του και κατάρθωσε να τον άποπλίου. Έπειτα, τον έόλοκό- θησε πρόσωπο στή στήτη του, διαδεσμά- νοντάς τον ότι θα έμενε για πάντα μαζί του. Άλλά όταν έφθασαν εκεί, έπωσέ- λήθηκε από μιά μικρή άπροσέξισ του και έσταν επώνδας από το παράθυρο.

Το σφάλμα της Έλεν Μπάξλερ ήταν ότι έκλεψε κάποτε τον έραστή μιάς φίλης και μαζί με τη διαστρέφασή έότοιμάθηκε να τον πανδρεύσει. Αότος θα ήταν ο δέκατος πέμπτος γάμος της. Άλλά ή φίλη της, που ήξερε αρκετά πράγματα από το παρελθόν της, την κατήγγειλε επί πολυαίμα και έπέτυχε σή σύλληψή της.

Έτσι έληξε ή σταδιοδρομία της. Το δικαστήριο την κατέδικασε σέ τριετή φυλάκισι. Όταν έέβισε την ποινή της, ή Έλεν Φεργκούσον Μπάξλερ παρέλα- σε το παιδί της, που το είχε έμπιστευθί σ' ένα άσυλο και από τη στιγμή έκείνη έχασθηκαν τά ίχνη της.

●●

Ένα γραμματόσημο που στοιχίζει 20.000 στερλίνας

Το πιο ακριβό γραμματόσημο του κόσμου είναι ένα του «ένος λεπτού» της Άγγλικής Γουάνας, του έτους 1856.

Το γραμματόσημο αότο βρίσκεται φυλαγμένο πύρα στή θησαυροφυλάκισ της Μίντλαντ Μπάνκ του Λονδίνου.

Ίδιοκράτης αότου του πολύτιμου γραμματοσήμου είναι ο αέρ Άρτουρ Χιντ από το Ούτικα των Ήνωμένων Πολιτειών.

Ο αέρ Χιντ τόχει κλείσει στην τράπεζα μέχρις ότου παρουσιασθί άγορασθί στην τιμή των 20.000 λιρών. Αν δεν παρουσιασθί σ' άναμεταξύ τότε το 1946, την 1η Μαΐου, θα βγί σέ κυκλοφορία.

Μιά νέα μέθοδος Γ' ΑΤΗΝ ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΟΤΗΤΟΣ

Τα συστατικά του αίματος

Σύμφωνα με τη νομοθεσία που ίσχύει σήμερα σέ όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου, ο γάμος άποτελεί το άδιάφευστο τεκμήριο για την πατρότητα έόδς παιδιού.

Άλλά, στήν περίπτωση των έξωγάμων τέκνων, τα πράγματα δεν είναι τόσο εύκολα. Γιατί ο πατέρας μπορεί να άρνηθί την πατρότητα του παιδιού του και, αντίθετα, ή μητέρα μπορεί να θέλη να το φέρει σ' έναν άνδρα, που δεν έχει σχέση μ' αότο.

Πώς θα εξακριβωθεί τότε ή πραγματική πατρότης του παιδιού;

Έως προχθές ακόμη, ή επιστήμη ήταν άνικανη να άπαντήσει σ' αότο το έρώτημα. Άλλά, σήμερα, είναι εύτυχώς σέ θέση να δώση μιά καταγορηματική άπάντησι.

Ή νέα αότη κατάκτησις της επιστήμης όφειλεται κυρίως στις μελέτες που έγιναν κατά τη διάρκεια του πολέμου γύρω από τα προβλήματα που σχετίζονται με την μετάνγησι στο αίμα.

Ένας μοναχός, που ήταν επίσης και θωμάσιος επιστήμων, ο Μεντέλ, είχε προέξει από πολλά χρόνια ότι ώριμωσαν βασικά συστατικά του αίματος των γονέων μεταβιβάρονται και στα παιδιά, ενώ άλλα παραμένουν σέ μιά λανθάνουσα κατάσταση και μόνον να έμφανισθούν ξαφνικά έπειτα από μερικές γενέες, άπαράλλαχτα όπως συμβαίνει για να χαρακτηριστά το πρόσωπο ή τα ιδιαίτερα γνωρίσματα της ψυχοσυνθέσεως.

Άλλά ή διακρίσις του ανθρώπινου αίματος σέ τέσσερες μεγάλες κατηγορίες, που χρησιμοποιεί για τις μετάνγησεις, δεν ήταν αρκετή για τον προσδιορισμό αούτων των διαφόρων συστατικών και την άποκρίσισις της άλύσεως που συνδέει το παιδί με τους γονείς του.

Τελευταία, όμως, οι βιολόγοι κατάρθωσαν να κυρίουν αυτές τις τέσσερες κατηγορίες σέ μικρότερες ύποδιαίρεσεις και ομάδες, να άνακαλύψουν όληθιά και άλλα δευτερεύοντα συστατικά του ανθρώπινου αίματος, που είχαν περάσει άπαρατήρητα ως τώρα.

Ένα απ' αότα τα συστατικά, που ή άνακάλυψις του έγινε το 1940, κατά τη χρησιμοποίησις αίματος πηκτικού «ρήσου» σέ πειράματα μετάνγησεως, παρουσιάζει ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Γιατί το συστατικό αότο βρίσκεται επίσης και στόν άνθρωπο, διαφέρει όμως από το ένα άτομο σέ άλλο.

Το ίδιο συμβαίνει και με άλλα δευτερεύοντα συστατικά, που παρουσιάζουν επίσης μιά μεγάλη ποικιλία μεταξύ των διαφόρων ατόμων.

Τα δευτερεύοντα αότα συστατικά είναι έκείνα, λοιπόν που θα μας δώνησουν μ' έναν, αλάνθαστο τρόπο, στην άναζητήσι της πατρότητος.

Ας ύποθέσουμε ότι άμφοιόβηται ή πατρότης έόδς παιδιού.

Ή κατάταξις του ανθρώπινου αίματος στίς τέσσερες βασικές κατηγορίες, που είναι αρκετή προκειμένου για μιά μετάνγησι, έλάχιστα θα μπορούσε να μας βοηθήσει σ' αότο το ζήτημα.

Δεν συμβαίνει, όμως, σήμερα το ίδιο. Γιατί τα κενά που άφνηι αότη ή πρώτη κατάταξις θα μας το συμπληρώσουν τα άλλα δευτερεύοντα συστατικά, που βρίσκονται μέσα στό αίμα του παιδιού.

Στήν περίπτωση αότη, θα πρέπει να έρωμε ποιά είναι τα συστατικά του αίματος της μητέρας. Όταν άφαιρέσουμε, λοιπόν, αότα τα συστατικά από το αίμα του παιδιού, θα πρέπει να συμπεράνωμε ότι όλα τα άλλα προέρχονται από τον πατέρα.

Έτσι, ή εξακριβώσις της πατρότητος γίνεται πολύ εύκολη. Γιατί ή ύστασις του αίματος του ύποτιθέ- μένου πατρός πρέπει να είναι τέτοια όστε να δικαιολογητά ή ύπαρξις των ώριμωσαν αούτων συστατικών στό αίμα του παιδιού. Διαφορετικά, θα πρέπει να συμπεράνωμε ότι ο πατέρας πρέπει να είναι κάποιος άλλος και όχι έκείνος που ύποθέσαμε άρχικά.

Σέ μερικές περιπτώσεις, μάλιστα, οι άμερικανοί επιστήμονες κατάρθωσαν να προσδιορίσουν τα πιθανά συστατικά του αίματος των δυο γονέων, χωρίς να γνωρίζουν τα συστατικά του αίματος του έόδς απ' αούτους, όπως στό παράδειγμα που άναφέραμε. Άλλά αότο δεν είναι πάντοτε δυνατόν.

Με άλλα λόγια, ή επιστήμη δεν μπορεί σήμερα να προσδιορίσει ποιά είναι οι γονείς έόδς παιδιού, γιατί αότο είναι άκόρυντο όταν δεν τους γνωρίζεις κανείς. Μπορεί όμως να προσδιορίσει ποιά δεν είναι. Πριν από τον πόλεμο, ή μέθοδος της άναζητήσεως της πατρότητος, σύμφωνα με τη συγγένεια του αίματος, έφορμαζόταν σέ μεγάλη κλίμακα στή Έκονδιναυική κράτη, στή Γερμανία, Αυστρία κ.τ.λ.

Τελευταία, καθιερώθηκε επίσης στίς Ήνωμένες Πολιτείες, όπου έθεσε θέμα σέ μερικούς σκανδαλώδεις έκθισμούς εις βάρος πλουσιών. Γιατί, ως προχθές ακόμη, ήταν άναριθμητές οι γυναίκες που, ως διάφορες ψεύτικες μαρτυρίες, κατάρθωναν να φερτώνουν τα παιδιά τους σ' έναν πλούσιο και να εξασφαλίζουν έτσι από τα δικαστήρια μιά σημαντική άποζημίωσις διατροφής.

Ή μέθοδος της έξετέσεως του αίματος μπορεί να χρησιμεύει επίσης και για την εξακριβώσις της πα- τρώτητος και της μητρότητος έόδς βρέφους, σέ περίπτωση λάθους, όπως συμβαίνει συχνά στίς μαιευτικές κλινικές και στή διαφορά νοσοκομείων.

5ον Στην αρχή η νύστα μούδιαζε
το κορμί τους. Σιγά-σιγά όμως
διαλυθούν, απ' τη νυκτερινή βρο-
σιά. Ο Μιστέρ άρχισε ένα παλιό
τραγουδάκι, που ρυθμίζει το βήμα τους
σάν εμβατήριο.
Ο δρόμος ανέβαινε, σάν φεϊδι. Εύτυ-
χως, η νύστα ήταν φαινητή και το φεγγά-
ρι έλαμπε στον ουρανό.
Περνώντας εμπρός από μια σπηλιά, ο
Μιστέρ είχε την περιέργεια να μπει μέσα.
Σκόνταψε πάνω σε μια κατσίκα, με μακρύ
τρίχωμα που έφτανε ως τη γη. Άναψε
τόν αναπτήρα που κι είδε με έκπληξη ένα
νερό κοκκινόχρυσου σταυροπαιδι, σε μια στάσι
παράξενη.
Στην αρχή, τον νόμισε για πεθαμένο.
Τόν άγγισε έλαφρά. Εκείνος όμως δεν
κουνήθηκε. Άλλά ήταν ζωντανός, ζε-
στός...
Είχε μακρού άσπρα μαλλιά και γένεια,
άπειροπαιτα, όρρους ένα ρουχό άπροο-
διορίστου χρώματος, ξεδαμμένο απ' τη
βροχή και τόν ήλιο.
Ο Μιστέρ τόν κούνησε δυνατά. 'Επί τέ-
λους, ο νέρος άνοιξε τα μάτια του, που
ήταν άχρωμα σαν το ρουχό του.
— Αφίστε τόν ήσυχο! φώναζε ο Άλφς,
που είχε ήδη όλη τη σκηνή. Αυτός είναι
άλληνός (γιόνης), άνιος άνθρωπος!... Και
μπορεί να σάς καταρασθή!
Ο νέρος έρημιτης έδειχνε μια άπιστευ-
τη άπάθεια. Δεν ένδοσφάθηκε καθόλου
για τους ζένους που είχαν μπει στή σπη-
λιά του. Το χέρι του είχε πιάσει μηχανικά
ένα κομπολόγι κρεμασμένο στή ζώνη του,
ενώ τα χείλη τόν σάλευαν, προφέροντας
προσευχές.
Ο Μ. τόν δοκίμασε να τού μιλήσει άν-
γλικά και γαλλικά. Έβαλε έπειτα τόν Άλφ
να τού μιλήσει ίνδικά. Τίποτε όμως... Καμ-
μία άπάντησις!
— Τι παράξενος τόπος! παρατήρησε ο
νέος. Μίλας στους ανθρώπους, κι' αυτοί
φροντίζουν σάν να μη σε βλέπουν! Κοι-
μάσαι, και τα μούλιαρά σου τα όπλα σου
κάνουν φτερά!... Έκτός αν όλ' αυτά
είνε μια μεγάλη φάρσα, που μάς έχει σκα-
ρώσει ο Μογκέντ... Άχ, αν μου έφευγε
στό χέρι...
Δεν είχαν να περιμένουν τίποτε απ' τόν
έρημιτη. Δεν μπορούσαν, βέβαια, να τού
πάρουν την κατοικία του.
— Αντικείμενος λοιπόν να συνεχίσουν ο
δρόμο τους, δίχως να έχη καλλιτέρεψει
κωσάλου ή θεοί τους.
★
Όταν Επμέρωσε, τούς περιμέναν δύο
έκπληξεις.
Σκόνταψαν τυχαία στον γκορεμό, πρós
τό άριστερό μέρος τού δρόμου, ο Μιστέρ
είδε, κάτω χαμηλά, το χωριό απ' όπου εί-
χαν περάσει... Τα δύο κλεισμένα μούλιαρά
ήσαν εκεί! Βοκούσαν, μαζί με τις άγελά-
δες και τις κατσίκες!
— Οι κακούργοι! φώναζε ο νέος, 'Ελάτε
να ίδείτε, μίς Έλλην... Μη σκύβετε πο-
λύ.
Έβαλε να τιμώρηση τούς κλέφτες, ά-
φίνοντας να κυλήσει ένας βράχος πάνω
στο χωριό τους. Άλλά η κοπέλα τόν έμ-
πέδισε.
Συγκρόνως ο Άλφς τού έδειξε κάτι άλ-
λο, πιο ένδοιμαφέρον: Μερικά χιλιόμετρα
μακρύτερα, στήν κορυφή τού δρόμου, που
άκολουθούσαν, σερνόταν κάτι που φαίνό-
ταν από μακριά σάν τεραστιά άστρόμαυρη

κάμπια: Ήταν το καραβάνι, που ξεκινού-
σε, έπειτα απ' το νυκτερινό σταθμό!
Αν έκαναν νηπνοπόρευτα θα το πρόφα-
ναν... Ξεκινώντας κάθε κούρασι, προκώ-
ρησαν με ένδοιμαφέρον. Έτρεχαν σκεδόν,
με έξη ή επτά χιλιόμετρα τήν ώρα.
Γελαστικαν όμως και πάλι στους ύπολο-
γισμούς τους! Ο Μιστέρ είχε έλπίσει ότι
θα έφταναν πριν απ' το μεσημέρι τόν
Μιστέρ και τους ανθρώπους του. Άλλά,
ως τό ήλιοβασίλεμα, δεν φάνηκαν να έ-
χουν κερδίσει καθόλου όδρόμο...
Δεν είχαν πιά δυνατόει. Άρχιζαν να λα-
χανιάζουν. Τα πόδια τους βάραιναν. Σκόν-
ταψαν, καθένας στο κ' έπεσαν κάτω, για
να ξανασηκωθούν και να συνεχίσουν τό
γρήγορο περπάτημα...
Το καραβάνι προχωρούσε άργά. Άλλά
βρισκόταν πολύ μακρύτερα απ' όσο φαί-
νόταν. Το άσυνήθιστο μάτι τού Μιστέρ δεν
είχε ύπολογίσει σωστά τήν απόστασι...
Όταν βράδυσε, το καραβάνι φαίνόταν
πάντα στον ορίζοντα. Άν δεν έσταματού-
σε, το κουραστικό αυτό κυνήγι θα μπορού-
σε να διαρκέσει πολλές ήμέρες...
Οι τρεις όδοιπόροι ήσαν νυστοικοί και
μουσημενίοι στον ίδρωτα. Όσοτος άποφα-
σίαν να μη ξεκουρασθούν καθόλου, για
να έπωφεληθούν απ' το νυκτερινό σταθμό
του καραβανίου. Τούς οδηγούσε μια φω-
τιά που είχαν ανάψει στήν κατασκήνωσι...
'Επί τέλους, τήν είδαν να μεγαλώνει, να
πλησιάζει... Προχωρούσαν πάντα, πισμέ-
νοι απ' το χέρι, για ν' άλληλοδοηθούνται...
Δύο ώρες άκόμη... μισά... μισή...
Τελοςάπντων, έφτασαν στήν κατοική-
νωσι, όπου οι Ιθαγενείς τούς υποδέχθηκαν
με μουγκρητά, γιατί τούς είχαν παράξει
τόν ύπνο.
Τράβηξαν κατ' ευσθείαν πρós τις δύο
ακνές.
— Μπαμπά! φώναζε η Έλλην. 'Εγώ εί-
μαι!...
Ο Μπέρντ παρουσιάσθηκε, νυσταγμέ-
νος, τριβώντας τα μάτια του. Ζάρωσε τα
φρύδια του, βλέποντας τήν κόρη του να
τρέχει να τόν άγκαλιάσει...
— Τι σημαίνει αυτό; είπε. Τι γυρεύεις
έδώ;... και μάλιστα μαζί μ' αυτόν τόν
κύριο, τόν όποιο ήλιπζε να μη ξαναϊδω
ποτέ!...
— Σε πρόδωσαν μπαμπά! Είνε όλα μη-
χανογραφίες τού Μογκέντ! Άν δεν γυ-
ρίσεις πίσω, θα πέσεις σε κάποια παγίδα!
Η Έλλην έκλαιγε για τήν άπροσδόκη-
τη αυτή ύποδοχή. Ο πατέρας της δεν τήν
είχε φιλήσει κανί...
Ο Πίτερκεντ βγήκε κι' αυτός απ' τη
σκηνή, άκόμη πιο γελοίος, με μια νυκτε-
ρινή σκούφια στο κεφάλι...
— Τι συμβαίνει; ρώτησε.
— Συμβαίνει ότι μάς ξαναπιάσε αυτός ο
καταραμένος Γάλλος, άπάντως ο Μπέρντ
με δυσθυμία. Και κατ'αρχήν να φέρη μαζί
του και τήν κόρη μου... ο θεός ξέρει πως!
— Θέλετε να πείτε, έπενεθι σταθερά ο
Μιστέρ, ότι γλύτωσα τη μίς Έλλην απ' τα
χέρια τριών κακούργων, που τήν πήγα-
ναν στο βουνό!
— Κακούργοι;... Στο βουνό;... πρόφε-
ρε ο Μπέρντ με δυσπιστία.
— Μάλιστα, κύριε, ακριβώς! Κι' οι κα-
κούργοι αυτοί δεν ήσαν παρά οι Ιθαγενείς
που ώρισε ο Μογκέντ για να φυλάγαν τήν
κόρη σας. Άν άμφισβάλλετε, θα τούς βρή-
ψω!

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Σαρκασμός

Πληροφορήθηκα, θροσί,
πως Άγγλικά μιλάς φαρσί
ώστερ Έγγλικά βέρσα,
και δίχως νάχης τσίπα ντίπ
αυτή τη γλώσσα μέσ' τα τζίπ
σπουδάξεις κάθε μέρα!

★

Στό λέω δίκως μου και μιά
πως άσφαλώς ή γλώσσα μ' έ-
προσόν μεγάλο είναι,
κι' όφου σου είναι δυ-
εύθους τών παρατηρη-
διερμηνέας γίνει!

★

Μονάχα πρόρεξε καλά
μήπως και κανείς κά-
(να λά-
μεγάλο μου άμφορε,
κι' όσο βαστών οι έ-
κλογές)
τούς λές (γιαβάλ) άν-
(τι για «γέ»)
κι' άντι για «σέρ» (σι-
(νιόρε)!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

τε δειμένους σε τρία ζέντρα, κάτω απ' το
πόδι του βουνού!
Τι συνέβαινε μέσα στο μυαλό τού
Μπέρντ;... Το ύψος του έδειχνε ότι είχε
βρεθεί εμπρός σε μια δυσάρεστη άλήθεια,
τήν όποια όμως δεν έννοούσε να παρα-
δεχθή.
— Μογκέντ! φώναζε.
Ο νυστηριώδης Ινδός παρουσιάσθηκε
σε μερικές στιγμές.
Δεν έξεδήλωσε καμμία έκπληξη. Κύττα-
ξε τόν Γάλλο και τήν κοπέλα κι' είπε
μια λακωνική φράσι, σε άγνωστη γλώσσα,
στόν καθηγητή Πίτερκεντ. Εκείνος κού-
νησε έπιδοκιμαστικά το κεφάλι του κι' έ-
ξήγησε στον Μπέρντ:
— Λέει ότι δέχεται ν' άκολουθήσουν τήν
άποστολή αυτή τα δύο πρόσωπα μέχρι
νέωτερας διαταγής.
Όστε λοιπόν τώρα έδινε διαταγές ο
Μογκέντ, κι' οι δύο λευκοί ύπάκουαν!...
Η ΣΑΡΤΑΛ
Ο Μπέρντ δεν ήταν άνθρωπος αίσθη-
ματίας και διακυκτικός, άκόμη και με τήν
κόρη του, τήν όποια υπερασπιζόσε. Στά
ταξείδια τους, τούκανε να μην ανταλλά-
ζουν ούτε λέξι επί ήμέρας δαύκληρες.
Ποτέ άλλοτε όμως δεν τής είχε φερθή
με τέτοιο τρόπο, όπως άφ' όπου είχε γίνει
λόγος για τήν εξερευνησι τού θιβέτ. Ο-
χι μόνον δεν τής έδινε καμμία έξηγησι,
άλλά κρυβόταν απ' αυτήν σάν ξένος...
Τόσο ώστε διατάσε να άπαντήσει, όταν ή
νέα του είπε, αφού είχε φθάσει πιά τό
καραβάνι:
— Θα ήθελα να σου μιλήσω ιδιαιτέρως,
μπαμπά!
Κύτταξε τότε τόν Μογκέντ και τόν κα-
θηγητή και ψιθύρισε:
— Μα δεν έχωμε καιρό για χάσιμο...
— Έχω να σου πω σοβαρότατα πράγμα-
τα! έπεμεινε η κοπέλα.
Ο Μπέρντ άναόηκως τούς έμωσε του.
— Καταλαβαίνω! είπε. Αυτός ο Γάλλος
θα σου διηγήθηκε διάφορες ασκαμάρες...
Έσεις, μού φαίνεται ότι, παρ' όλο τό μυ-
στηριώδες ύφος του, δεν είναι παρα ένας
κοινός δημοσιογράφος!
Άλλά η Έλλην κατόρθωσε επί τέλους
να τόν πείσει και να μπει στή σκηνή του.
Τόν ήκέτσεσε τότε να μπει άκολουθήσει
πια τις συμβουλές τού Μογκέντ.
— Αυτός ο άνθρωπος σε κοροϊδεύει,
μπαμπά! φώναζε. Οι Ινδοί, που είχε ά-
φίγει για να με φυλάγαν, προσάπησαν να
με άπαγάγουν! Κι' έπειτα κάποιος άλλος,
δικοί του άνθρωποι κι' αυτοί, άσφαλώς, μάς
έκλεψαν στον ύπνο μας τα μούλιαρά και
τα όπλα μας...
— Μα σε έκλεισαν! παρατήρησε ο Μπέρντ,
θυμωμένος. Διαρκώς ο πληθυσμός! Πάν-
τοτε αυτός ο καταραμένος Γάλλος μαζί
σου! Μα μπορείς να μου πής επί τέλους
τι γυρεύει έδώ; Γιατί δεν ξεκολλά από
κοντά μας;...
— Ήσυχας, μπαμπά!
— Κι' αν άκόμη είχα να σου φανερώνω
ώρισμένα πράγματα, δεν θα μπορούσα να
μιλήσω, γιατί έέρω ότι θα τού τα έλεγε
όλα! Είνε καταστάσις αυτή;...
Η Έλλην έσκυψε τό κεφάλι της, άνα-
γνωρίζοντας ότι ο πατέρας της είχε δι-
κιο κατά βάθος...
— Κάθε άλλος στή θέσι μου, συνέχισε
ο Μπέρντ, θα τόν είχε σκατώσει ίσως...
και θα έκανε καλά και άγία, γιατί δεν
βλέπω άλλον τρόπο να τόν ξεφορτω-
θώμε!

Μά είσθε βέβαιος, Πίτερκεντ, ότι πήγε
πρός τήν άνατολή; Τότε λοιπόν έκολου-
θεί τόν ίδιο δρόμο μ' έμάς... Μήπως ήπρε
τίποτε μαζί του; Έχετε πάντοτε στήν τσε-
πί σας τόν (Πόντιμα Σαμτάρ);
— Τόν έχω! βεβαίως ο καθηγητής, δει-
χνοντας τό ζωγραφισμένο μεταξωτό πανί.
Ο Άμερικανός άναστενάξε με άνακού-
φισι.
— Τότε λοιπόν θα σου τα έξηγήσω όλα!
είπε στήν κόρη του. Πρέπει να τα μάθης
άλλωστε, έφ' όσον θάρρης μαζί μας πιά.
Θά προτιμούσ ν' άποφύγης τούς κινδύ-
νους που θα διατρέξωμε. Άφού όμως τα
έφερε έτσι ή τύχη... Κάθισε κοντά μου...
πολύ κοντά. Δεν θέλω να φωνάξω, γιατί
αυτά που θα σου πώ, δεν έπιδέχεται να
φτάσουν σε ξένο αυτί!
Θαίνονταν τώρα έντελώς άλλοιώτικος,
σάν να τόν έμψυχωνε μια άσυνήθιστη μυ-
στικοπάθεια.
Ο Πίτερκεντ τριγύριζε έξω απ' τη σκε-
νή, για να μη πλησιάζει κανείς κι' άκούση
τη συνομιλία.
— Όλοι οι μεγάλοι ταξείδιωτες, άρχισε
ο Μπέρντ, απ' τήν εποχή τού Μάρκου Πόλο
άναφέρουν ένα θρύλο τού θιβέτ... Υπάρ-
κουν στα Ιμαλάια πεισιχέας άνεξερευνη-
τες, άγνωστες και στους Ιθαγενείς άκό-
μη. Η φυσική διαμόρφωσι τών βουνών αυ-
τών είναι τέτοια, σάν να προσορίζεται επί
τη φύσι για να κρύβουν κάποιο κόσμημα,
να τό προστατεύουν απ' τήν ανθρώπινη
περιέργεια. Έτσι έξηγείται τό ότι ύπό-
ρεσε να ζήσει έδώ επί χιλιάδες χρόνια
μια τάξις ανθρώπων, χωρίς καμμία έπαφή
με τόν υπόλοιπο κόσμο...
— Οι Άμας;
— Ναι, οι Άμας, οι νυστηριώδεις αυτοί
καλόγοροι, που μένουν σε μοναστήρια
στημένα σε άπρόσιτες βουνοκορφές, σάν
δεσποφίλες... Αυτοί κυβερνούν τήν χώ-
ρα, άκόμη και μετά τη φαινομενική προ-
σάρπησι της από τήν Κίνα. Αυτοί έμπο-
ζουν τόν λαό της ν' άνακατευθί με άλλες
φύλες, κρατώντας τόν άφωτισμένο στήν
αυστηρή λατρεία τού Δαλάι-Λάμα του
(ζωντανού θεού), τόν όποιο έχουν κλει-
σμένο σ' ένα μοναστήρι της Λάσσα, της
'Ιερής Πόλεως.
— Τα ξέρω όλ' αυτά! διέκοψε η Έλλην
με άνυπομονοία.
— Έρχομαι τώρα στον θρύλο. Τόν ξέρουν
όλοι οι Ιθαγενείς... Θαίνεται ότι υπάρχει,
στήν καρδιά αυτών τών βουνών, μια χώρα
θαυμαστή, μοναδική τόν κόσμο. Ο 'Επί-
γειος Παράδεισος της Άγίας Γραφής! Σ'
αυτό συμφορύνουν πολλοί μεγάλοι σοφοί της
Δύσεως, που μελετούν τό πρόβλημα...
— Ράτε λοιπόν φάινεται να βρίς τόν 'Ε-
πίγειο Παράδεισο; είπε η νέα με κάποια
ειρωνεία.
— Άρρησε με νά μιλήσω... Οι Άμας ξέ-
ρουν τήν ύπαρξη της περιοχής αυτής και
τήν όνομάζουν (Σαρτάλ), δηλαδή (Χώρα
του χρυσού), γιατί υπάρχει εκεί χρυσός
σε άφθονία...
Η Έλλην είχε σαστίσει. Ράτε ο βαθύ-
πλουτος πατέρας της έπικειρούσε μια τέ-
τοια έξερευνησι, για να βρή χρυσάφι...
Θαίνεται ότι ο Μπέρντ διάβασε στα μά-
τια της τό σκέψη της, γιατί έσπευσε να
της έξηγήσει:
— Μη νομίζεις ότι με σπρώχνει η δίψα
τού πλούτου! Η Σαρτάλ δεν είναι μόνον
η χώρα του χρυσού. Είναι ένας τόπος ά-
κί χώρα τού χρυσού, άλλά πάσης άπόψε-
ως. Η Άγία Γραφή μάς λέει ότι βρισκό-
νται εκεί όλα τα αυτά της οίκουμένης, κι'
ότι όλα τα ζώα ζούν εκεί ήσυχο κι' άρ-
μό-... Έκτός όμως απ' τα ζώα, υπάρχουν
και άνθρωποι!
— Άνθρωποι πρωτόγονοι; ρώτησε η κο-
πέλα.
— Όχι... Κάθε χρόνο, οι άγιώτεροι Άμά-
ς ξεκινούν γι' αυτή τήν ευλογημένη
χώρα... Για να μάθης καισις τό δρόμο της,
πρέπει να έχη έξαγνισθή από κάθε τα-
πεινή έπιθυμία και να έχη φθάσει σ'όν
υπέρτατο βαθμό της τελειότητας. Όλοι
λοιπόν οι εξερευνηταί βεβαίως όνουν, απ'
όπους Άμας, έφυγαν για τή
Σαρτάλ, καισις δεν εγύρισε πιά
αυί!
Ο Μπέρντ σήπασε και κύτταξε τήν κό-
ρη του, για να κρίνι τό αποτέλεσμα τών
άποκαλύψεών του. Άλλά η Έλλην άπάν-
τησε, απλά και πεζά:
— Θα πέθαναν στο δρόμο...
Ο Άμερικανός θύμωσε.
— Βέβαια, έπρεπε να τό περιμένω! φώ-
ναζε. Γιατί να μιλώ για τέτοια πράγματα
σε μια ελαφρομυαλή γυναίκα;... Τόσο
μεγάλοι σοφοί, τόσο Άμας, που κατέ-
χουν τήν άρχαιότερη φιλοσοφία και έπι-
στήμη, έχουν πιστέψει επί χιλιάδες χρό-
νια στή (Σαρτάλ) κι' έχουν εξαγνισθή για
να γίνουν άξιοι για τό μεγάλο προσκήν-
ιο! Κι' όμως ένα αμαρτωλότατο κορίτσι
τολμά να καμνογέλασσει και να άπαντήσει:
'Δεν υπάρχει αυτή η χώρα! Οι προσκυ-
νταί πέθαναν στο δρόμο!»
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχισις

Μια καταπληκτική ιστορία
από τό μουσικά άρχεία
της παρισινής άστυνόμιας

Όλος ο κόσμος έχει διαβάσει τόν «Κόμητα
Μοντεχρήστο». Άλλά πολύ λίγοι είναι εκείνοι
που ξέρουν ότι ο Άλέξανδρος Δουμάς ένε-
πνέυσθη τόν ήρωα τού περιφημου μυθιστορή-
ματος του από ένα άληθινό περιστατικό, που
είχε συμβή στο Παρίσι μερικά χρόνια πρωτό-
τερα. Τελευταία, η άνύσχεσις ενός φοκέλλου
στα μουσικά άρχεία της άστυνόμιας της γαλ-
λικής πρωτεύουσής άποκάλυψε όλη τήν αλήθεια
πύω από τήν πολυκύριστη αυτή ύπόθεσι. Τό
πιά περίεργο, μάλιστα, είναι ότι τό δημογύρημα
τού μεγάλου συγγραφέως όστερη συγκρινόμενο
με τήν πραγματικότητα, που είναι πολύ περισ-
σότερο δραματική και άπίστευτα τραγική.
Ίδου λοιπόν ποιά είναι η αλήθεια όπως τήν
παρουσιάζει ο Γάλλος συγγραφέας Σουλζαν
Ροντρί, έπειτα από μια έξονυχιστική μελέτη
τών μουσικών άρχείων της παρισινής άστυνό-
μιας.
Στά 1807, ζώσε στο Παρίσι ένας φτωχός
σαγκάκης όνόματι Φρανσουά Πικό. Η μονα-
δική περιουσία του ήταν ένας πάγκος και με-
ρικά εργαλεία. Ήταν όμως πολύ νηπτερικός
και είχε κατόρθώσει να μιλήσει στα δάχτυλά
του με άσπληνη νέα της συνεικίας όπου εργαζόταν
τήν Μαργαρίτα Φυγκουότ. Ο γάμος τους έ-
πρόκειτο να γίνουν σε λίγο ο πατέρας της
ώφης, που ήταν ένας πολύ εύκατάστατος έ-
πιχειρηματίας, είχαν ύποσχεθή να προκήνι τήν
κόρη του με 100.000 φράγκα. Με τό ποσό αυ-
τό ο Πικό λαγυράριζε ν' άνοίξη ένα μεγάλο ύ-
ποδηματοποιείο.
Ύπάρχε όμως και κάποιος άλλος, που διεκ-
δικούσε τήν καρδιά και περισσότερο ίσως τήν
προίκα της Μαργαρίτας, ο Μιστέ Λουπιάν, γή-
ρος με δύο παιδιά, όλ' άρκετά εύκατάστατος
και έδικοκτης ενός καφενείου με μεγάλη πε-
λαγία.
Ο Λουπιάν, βλέποντας ότι ο γάμος τών δύο
νέων ήταν άναπόφευκτος, κατέφυγε σ' ένα σα-
τανικό τέχνασμα. Κατάγγειλε στον διευθυντή
της άστυνόμιας τού Ναπολέοντος δοβικά ντά
Ροδγικό τόν δυστυχισμένο Πικό ότι ήταν μέλος
μιας συνωμοτικής όργανώσεως, που εργαζόταν
για τήν παλινόρθωσι τών Βουρβόνων.
Ο Πικό συνέληφθη τότε, δύο μέρες πριν
απ' τό γάμο του και καισις δεν άκούσε να γί-
νεται πιά λόγος γι' αυτόν.
Τόν είχαν κλείσει στή φυλακή τού Φανεστρέλ,
όπου είχε τήν καλή τύχη να τόν βάλουν στο
ίδιο κελλί με έναν άλλο πολιτικό κρατούμενο,
τόν δέσδα Σαρβίνα.
Ο κληρικός αυτός καθητόε από μια πλού-
σια οικογένεια τού Μιλάνου, μά είχαν έλθει σε
αφή με τούς συγγενείς του γιατί τόν είχαν
έγκαταλείψει έντελως από τη στιγμή της έν-
καθίσεσός του. Ο δέσδα Σαρβίνα συμπόθησε,
τόν Πικό και λίγες στιγμές πρωτό να πεθάνη,
τόν έκαμε κληρονόμο όλης της περιουσίας του
και τού έπιστεύθηκε τό μέρος, όπου είχε κρυμ-
μένους τούς θησαυρούς του. Η περιουσία αυ-
τή άνήκετο στο ποσό τών δεκατριών έκατομ-
υριών φράγκων.
Ο Φρανσουά Πικό βγήκε από τη φυλακή τό
1814, μετά τήν παλινόρθωσι τών Βουρβόνων.
Έπηρε τότε τό όνομα 'Ιωσήφ Πουστάρ και πήγε
στο Παρίσι. Προερχέσ σκεπής έκδικήσεως έναν-
τίον εκείνων που ήταν άπαίσιτοι της δυστυχίας
του στερηθέντες μέσα στο μυαλό του.
Ποιοι όμως ήσαν αυτοί οι άνθρωποι; Ο Πί-
κό ή καλλιτέρας ο Λουσιάν, για να μεταγέρι-
σθώμε τό καινούργιο όνομά του, τό άγνοούσε.
Έπειτα από πολλές προσπάθειες, κατόρθωσε
τέλος ν' άνακαλύψη έναν παλιό φίλο του, ο-

νόματι Άντουάν Άλφου.
Ο Λουσιάν παρουσιάσθηκε τότε σ' αυτόν ως
δέσδα Μπαλντινί, τού άρνήθηκε μια κατα-
πληκτική ιστορία για τόν Πικό, που είχε έδω-
θενά στα χέρια του μέσα από τη φυλακή και
δίνοντας τού ένα διαμάντι μεγάλης αξίας, κα-
τόρθωσε να τό άποσπάσει τα όνόματα εκεί-
νων που τόν είχαν ρίξει στή φυλακή. Οι άν-
θρωποι αυτοί ήταν ο Λουπιάν, που είχε παν-
τρευθή στο άναμεταξύ τη Μαργαρίτα και είχε
τώρα ένα μεγάλο καφενείο στο Παρίσι, ένας
παντοπώλης όνόματι Ζερβάλ Σαμτάρ κι' ένας
καπελλάς, όνόματι Γκυγιώμ Σολέρ.
Μια μικρή παρένθεσις για τόν Άλφου. Κά-
τοχος τού διαμάντιού τού τό έδωκε ο Λουσιάν,
τό πούλησε σ' έναν άδομαντοπώλη άντι 55.000
φράγκων. Σε λίγο, βρήκε όμως ότι τό ποσό
αυτό ήταν πολύ μικρό, φιλονέικησε με τόν ά-
δαμαντοπώλη και πάλιν στο θυμό τόν σκό-
τώσε. Έπειτα από αυτό τό έγκλημα του, έ-
ξαφανίσθηκε. Θα τόν συναντήσωμε και πάλι
στο τέλος αυτής της ιστορίας.
Ο Λουσιάν ήξερε τώρα ποιοι ήταν οι άν-
θρωποι που είχαν καταστρέψει τήν εύτυχία του.
Και, για να μπορη να πραγματοποιήσει καλλί-
τερα τήν έκδικήσι του, φρόντισε να προσλή-
ψή ως γκαρδόν στο καφενείο τού Λουπιάν.
Και μια μέρα, ο Σωμπάρ πρώτος βρόθηκε
στή γέφυρα τών Τεχνών με ένα μαχαίρι χαμένο
στήν πλάτη. Ο δολοφόνος είχε καρφώσει πάνω
του ένα χαρτί με τις λέξεις: «άριθμός 1».
Έπειτα ήλθεν η σειρά τού Σολέρ. Αυτός
πέθανε από δηλητηρίασι, μια μέρα που είχε
φάει στο σπίτι της οικογενείας Λουπιάν. Πάνω
στο φέρετρό του, ένα νυστηριώδες χέρι είχε
καρφώσει μια μικρή ταμπέλα με τις λέξεις
'άριθμός 2».
Άλλά τό μέρος τού Λουσιάν στρεφόταν περι-
σότερο έναντίον τού Λουπιάν.
Η κόρη τού Λουπιάν είχε συμπληρώσει τό-
ρα τα δεκαέξη χρόνια. Ήταν νεαρός θαυδής,
που έμφανίζόταν με τό όνομα τού πρίγκιπος
ντά Κορλάντο, είχαν άρχισει να τήν πολιορκή-
ήμιονα και στο τέλος, κατόρθωσε να συνδεθή
μαζί της, ως πού μια μέρα ή νέα βρόθηκε ξα-
φνικά σ' ένδοιμαφέροντα κατάστασι.
Οι γονείς της κατέρυξαν στον Κορλάντο και
τού ζήτησαν να τήν παντρευθή, πράγμα που
έκείνος δέχθηκε πρόθυμα. Τήν ήμέρα όμως τού
γάμου, ενώ όλοι περιμέναν τό γαμμό, έμφανί-
σθηκε ένας λούστρος και μοίρασε από μια έπι-
στολή στον καθένα από τούς 150 προσκαλεμέ-
νους.
Με τήν έπιστολή αυτή έλληροφορούτο ότι
ο «πρίγκης» ήταν ένας κατάδικος που είχε δρα-
πευθεί από τα κάτεργα! Πραγματικά, ο άν-
θρωπος αυτός ήταν ένα έλαενο ύποκείμενο, που
ο Λουσιάν είχε χρησιμοποιήσει για τήν έκδικήσι
του.
Σε λίγο ήλθε η σειρά τού γιου τού Λου-
πιάν. Ένα βράδυ, μερικοί φίλοι του, που κι
αυτοί έίπαρη ήσαν όργανα τού σατανικού Λου-
σιάν, έπειτα από ένα δυνατό άσπασμό, τόν έ-
πεισαν να κάμουν διαρρήξι σ' ένα μπαρ, για...
να διασκεδάσουν. Όταν, όμως, έμπήκαν μέσα
στο μπαρ, τού έβλεπαν με τρόπο μερικά άση-
μένα μαχαίροπάρηνα και δυο χρυσά μετάλλια
μέσα σ'όν τσέπες του και τόν άσπασαν μόνον
του τήν ώρα που έφθανε η άστυνόμια. Ο νεα-
ρός Λουπιάν συνέληφθη τότε κι' άδηνήθηκε στή
φυλακή όπου καταδικάσθηκε ως διαρρηκτής
σε είκοσάτη είρηνη.
Μερικές βδομάδες άργότερα, τό σπίτι και τό
κατάστημα τού Λουπιάν έβλεπε φωτιά από έν-
ένα διασφορετικό σημεία.
Η Μαργαρίτα είχε πεθάνει στο άναμεταξύ
και ο Λουπιάν, που είχε καταστραφή λόγω
κυριολεκτικά, είχε άνοίξει ένα μικρό μαγαζάκι
για να ζή.
Τέλος, ένας βράδυ, ο Λουσιάν έμφανίσθηκε
ξαφνικά ύπνοστας του, τήν ώρα που γύριζε στο
σπίτι του και τόν σκότώσε, βυθίζοντας ένα
μαχαίρι στήν καρδιά του.
Η έκδικήσις τού είχε πιά συμπληρωθή.
'Αλλ' ένας άνθρωπος βρισκόταν από κατο-
στά τήν του. Και αυτός ήταν ο Άντουάν Άλ-
φου, που από μερικά τοχαία περιστατικά, είχε
καταλάβει ότι ο Πικό, ο δέσδα Μπαλντινί, ο
Λουσιάν και ο Προσπέρ, τού γκαρδόνι τού Λου-
πιάν ήσαν τό ίδιο πρόσωπο. Ήξερε τώρα ή
καλλίτερα μάλιστα πόσος ήταν ο όρστος όλοι
αυτών τών έγκλημάτων και θα μπορούσε να
στείλ η με μια λέξι τόν τόν Πικό στή λαμη-
τόμο.
Προτίηθη, όμως, να κάμη κάτι καλλίτε-
ρο. Ένα βράδυ, τόν παρέδωσε σε παγίδα και τόν
έκλεισε μέσα σ' ένα σκοτεινό όπόγειο.
Έκεί μέσα, τού ζήτησε να τό δώση τη
μιας περιουσία του, αν δεν ήθελε να τόν κα-
ταγγέλλη στήν άστυνόμια.
'Αλλ' ο Πικό άρνήθηκε. Και ο Άλφου, βλέ-
ποντας ότι δεν μπορούσε να τό άποσπάσει τί-
ποτε, τόν σκότώσε μια μέρα, έπειτα από μια
βίαιη σκηνή, βυθίζοντας τό μαχαίρι του στήν
κοιλιά του, αφού προηγουμένως τού έδωσε τα
μάτια με τό ίδιο του το μαχαίρι.
Αυτό ήταν τό σκληρό τέλος τού Φρανσουά
Πικό, που ο Άλέξανδρος Δουμάς τόν μετέβαλε
σε ήρωα, κάτω από τη μυστηριώδη και συ-
νωμοτική φωτογραφία τού κόρητος Μοντε-
χρήστου...

'Η ανέλπιστη ΛΥΣΙΣ

Αισθηματικό διήγημα

Δυό φορές τή βδομάδα, ο Τζέστικο κι' η Τζόαν βλέπονταν κρυφά, κοντά στη μικρή λίμνη. Και, κάθε φορά, ο νέος έλεγε στη φίληνά του:

— Πότε θα πεθάνη επί τέλους αυτή η γη;

— Δεν μπορεί να ζήσει πολύ ακόμη... απαντούσε η κοπέλλα. Έπειτα θα είμαστε πια ελεύθεροι να παντρευτούμε και να ζήσουμε ευτυχισμένοι!

Η "γηρά" ήταν η μητριά της Τζόαν. Άρρωστη, παράλυτη, κροφωμένη στο κρεβάτι της, έμενε γαντζωμένη στη ζωή, και δεν έννοους να επιτρέψη στην κοπέλλα να παντρευθεί. Κι' εκείνη δεν ήθελε να την εγκαταλείψει, από οίκτο, ούτε και ήθελε να τη δυσχεράσει, για να μη χάσει το σπίτι που θα της έφινε κληρονομία. Πώς θα ζούσαν με τον Τζέστικο, αν δεν είχαν κάποια οικονομική άνεση;...

Οι γονείς του νέου, καλόκαρδοι κι' ευαίσθητοι άνθρωποι, του συστήσαν να παντρευτεί άμεσα με την αγαπημένη του. — Ώρ! την έδω και κάμε την γυναίκα σου, τούλεναν. 'Ετσι κι' έμεις εσύγαςε άλλοτε απ' τα σπείρα μας και παντρευτήκαμε, δίχως να λογαριάζουμε τίποτε... Η Τζόαν ου έινε ένα κομμάτι μάλαμα! — Ας περιμένουμε λίγο ακόμη, Τζέστικο, απαντούσε η κοπέλλα σε κάθε πίεσι του αγαπημένου της.

— Όχι όμως πολύ, γιατί στο τέλος θα ξεσπαστρέψω εγώ τη γηρά! μωμμούριζε ο Τζέστικο.

Η Τζόαν τούκλεινε τότε το στόμα μ' ένα φιλί.

Έτσι περνούσαν οι μήνες. Δυό φορές τή βδομάδα, η Τζόαν έφυνε, με την πρόφασι πως θα πήγαινε στην πόλι για ψώνια, αφήνοντας πια γεγόνισσα να προσέχη τη μητριά της, κι' έτρεχε να συναντήσει τον καλό της στη λίμνη. Τις ώρες που μέναν μαζί, φλυαρούσαν, τραγουδούσαν, φιλιόντουσαν, χαϊρόντουσαν τη ζωή και την αγάπη τους.

Ένα άπριλιτικό απόγευμα, εξαιρετικά ζεστό, ο Τζέστικο πρότεινε στην αγαπημένη του να κάμουν ένα μπάνιο στη λίμνη. Έκείνη δέχθηκε και πέταξε γρήγορα γρήγορα τα ρούχα της.

Τι ώρα που ήταν! Μά κι' αυτές ήταν ώρες πολλοί, και, κομμάτι πονηρή σκέψι δεν περνούσε απ' το μυαλό του. 'Όποιος τους έβλεπε, θα λέγε πως ήταν δυό άρκαδες, είδωλολατρικές θεότητες του δάσους... 'Ενοιώσαν όλο τον κόσμο δικό τους, το στήθος τους γεμίζει από ευτυχία...

Έπειτα βούτηξαν στη λίμνη, έφαξαν με το νερό... Οι ώρες κύλησαν. Όταν έφυνε επί τέλους η Τζόαν, ο Τζέστικο νόμισε πως έφυνε μαζί της η ζωή του...

Από τότε έκρασαν συχνά μπάνιο στη μικρή λίμνη, προσέχοντας πάντα μην τους δει κανένα μάτι.

Μία καλοκαιρινή ημέρα, ο Τζέστικο είχε φτάσει εκεί από νωρίς. Περνώντας απ' την όχθη του ποταμού, είχε συναντήσει κάποιον που φάρυε, κι' είχε κουβεντιάσει λίγο μαζί του. Έπειτα έκαμε μερικές βουτιές στη λίμνη, μόνος, περιμένοντας τη Τζόαν. Σαφνικά, είδε για πρώτη φορά κάτι που δεν είχε προσέξει άλλοτε. Κοθώς ο ήλιος ήταν ψηλά ακόμη, το νερό της λίμνης έφαινε τα χρώματα του ούρανού του. Και, στο βάθος του, εκεί που τελείωνε η όχθη, οι γυμνωμένες ρίζες κάποιου γέρικου δέντρου σκηνιάζαν κάτι σαν φαντασμαγορικό ναό με κολώνες και καμάρες, ανάμεσα στις όποιες παινιζόταν τα μακριά πράσινα χόρτα του βυθού. 'Ηταν ένα θέαμα γοητευτικό, παραμυθένιο.

Επί τέλους, έφτασε η κοπέλλα.

Ο Τζέστικο της έδειξε τον υποδρύκιο "ναό".

— Πάμε να τον επισκεφθούμε μαζί; της πρότεινε.

Η κοπέλλα γέυθηκε κι' έπρεσε στο νερό. Βούτηξαν κι' οι δυό. Σε λίγο, ο Τζέστικο ξαναβρέθηκε στην επιφάνεια κρατώντας μια χούφτα μακριά χόρτα για να στεφονώσει την αγαπημένη του.

Μά που βρίσκονταν η Τζόαν; Δεν φαινόταν πια... Ο νέος τη φώναζε. Βλέπουντας ότι δεν απαντούσε, πάγωσε απ' την αγωνία. Ξαναβούτηξε, με απασχολημένες, απελπισμένες κινήσεις. Είχαζε λίγο στο μισοκοκτεινό βυθό και βρήκε επί τέλους την αγαπημένη του, σκαλωμένη ανάμεσα σε δυό ρίζες, σφιχτοδεμένη απ' τα μακριά χόρτα που είχαν τυλιχτεί όπου-λα γύρω στα πόδια της κι' είχαν παραλύσει τις κινήσεις της!

Την έλευθερώσε, την ανέβασε στην επιφάνεια, την ξάπλωσε στην όχθη. Ένα

ρουάκι αίματος κυλούσε από μία πληγή του κεφαλιού της. Έμενε ακίνητη, δεν άνεπνεε πια...

Ο Τζέστικο ξετρελλανμένος θυμήθηκε τον φάρ. Έτρεξε, έτοιμος όπως ήταν, και του φώναξε να φέρη ένα γιστρό, κατόπιν ο Τζέστικο γύρισε μπρούμυτα τη Τζόαν και προσέφερε άδεια να της κόψη τεχνητή αναπνοή, όπως είχε διδάξει άλλοτε στο σχολείο.

«'Η Τζόαν πέθανε!... Πέθανε!...» ούρλιαζε μία φωνή μέσα στο μυαλό του.

Του φάνηκε πως πέρασαν ώρες ολόκληρες, ως ότου έφτασε ο φάρας, μαζί με το γιστρό και μ' έναν αστυνομικό. Τους ακολουθούσαν κάμποσοι χωρικοί, που είχαν μάθει τι συνέβη. Ο γιατρός, νευρικός, νόστιμος, τον είχαν ένοχλοήσει, άγριοκύταζε τον Τζέστικο, έτοιμος να παραδεχθεί ότι έπρόκειτο για έγκλημα. Γονάτισε έπειτα δίπλα στη Τζόαν κι' άρχισε την τεχνητή αναπνοή.

Έν τώ μεταξύ, ο αστυνομικός διάταξε τον Τζέστικο να ντυθεί. 'Ηταν φίλος του πατέρα του, συμπόρευσε πάντα τον νέο, αλλά το καθήκον δεν έχει σκέσι με τα αισθήματα... Έδωσε το σημειωματάριο του και ρύπτει τον Τζέστικο τη κάρτα της ελπίδας. Όταν άκουσε τη δήλωση του, αναδύκωσε τους ώμους του. Ουδένοντα κοίταρα ότι δεν την πολυτίστανε. Και σκεπτόταν ότι ακόμη λιγότερο θα την πίστευαν οι ένοργοι, στο δικαστήριο...

Έν τώ μεταξύ οι χωρικοί έξηγούσαν τα πράγματα όπως ήθελαν: Έλεγαν μεταξύ τους ότι η Τζόαν έπρόκειτο να γίνη μπάνιο κι' ότι, για ν' άποφυγή την υποκρέσι να την παντρευτεί, ο Τζέστικο την είχε δολοφονήσει... ότι την είχε κτυπήσει στο κεφάλι κι' έπειτα την είχε βουτήξει στο νερό!

Τη στιγμή εκείνη έφτασε κι' η γειτόνισσα, που φύλαγε τη μητριά της Τζόαν. Κι' ανήγγειλε ότι, μόλις η γηρά παράλυτη έμπεθε τον πνιγμό της κοπέλλας, έδωσε μία φωνή κι' έμεινε στον τόπο, από συγκοπή!

Ο Τζέστικο δεν μπορούσε πια να κρατηθεί. Ένοιωσε ότι όλοι εκείνοι οι άνθρωποι, με τις μοχθηρές κακολογίες τους, ζητούσαν να τον καταστρέψουν.

— Γκρεμτοκακίστε όλοι! ούρλιασε άγρια, κάνοντας δυό βήματα προς το μέρος τους.

Έκείνοι σκορπίσθηκαν, πανικόβλητοι. Ο αστυνομικός θέλησε να επέμβη, να συγκρατήσει το νέο. Μία φωνή όμως τον σταμάτησε, λέγοντάς του ψυχή:

— Αφίσε τον σε μένα. Κέννεντι...

Ο Τζέστικο γύρισε κι' είδε τον πατέρα του.

— Μη στενοχωριέσαι, γιέ μου, γι' αυτά τα ψάγια κουτομπολιά! του είπε. Θα τα διαφύγης! Ή δια η Τζόαν, όταν συνέληξε τελείως... Γιατί είναι ζωντανή! Ο γιατρός λέει ότι είναι οπασμός του λάρυγγος την έσωσε, δεν άφισε το νερό να κατεβεί στα πνεμόνια της!... Και γάνη που συνέρεχεται.

Πραγματικά η νέα αναστάναζε και μισόνοει τα μάτια της.

Ο αγαπημένος της την άρπαξε στην αγκαλιά του κι' άρχισε να τρέχει προς το χωριό. Τώρα πια τίποτε δεν θα τους χώριζε. Ένα τυχαίο δυστύχημα τους είχε ένωσει για πάντα.

Α ΜΕΛΟΧΟΥΝΤ

ΕΝΑ ΒΟΥΝΟ από...δηλητήριο

Η ανακάλυψις ενός τυχεριώχτου

Οι Κινέζοι καυχώνται ότι έχουν ένα βουνό, όλο κάρβουνο, κοντά στο Πεκίνο. Στο βουνό όμως αυτό δεν υπάρχει όρυχείο κάρβουνου. Πρόκειται για τεράστιες ποσότητες από κάρβουνο που οι διάφοροι Μογγόλοι αυτοκράτορες συγκέντρωναν στο ίδιο μέρος για να εξοσφαλίσουν τις ανάγκες τους.

Οι Αμερικάνοι αντίθετως έχουν ένα βουνό — όχι τεκνιτό — αλλά φυσικό, που άποτελείται από άρσενικοόχο κώμα.

Το βουνό αυτό βρίσκεται στη Βιργίνια, στην περιφέρεια του ολίγνου, καμιά τριανταρία χιλιόμετρα μακριά από το Κρόστιανσμποργκ και άνεκαλύφθη από ένα τυχεριώχτη, τον Ώντερικς Ώστερ.

Ο Ώστερ, πριν να καταλήξη τυχεριώχτης, είχε σπουδάσει κημεία και αντελήθη από μέσους τη μεγάλη ποσότητα άρσενικού που περιείχε το έδαφος στο βουνό εκείνο.

Δεν είπε σε κανένα τίποτε με την σκέψι να εκμεταλλευθή την ανακάλυψι του. Πως όμως το χρησιμοποιήσει; Πίρε μαζί του αρκετή ποσότητα άρσενικού και χύμα-τος κι' έφρόντισε εν πρώτοις να δηλητηριάση πολλούς συγγενείς του, των οποίων ήταν ο μόνος κληρονόμος. Τους έδινε το άρσενικό, πούθγαζε από το κώμα άνακαταμνη με σκαλάκι.

Και τους κληρονόμους βέβαια, αλλά η άπληστεια του τον κατάρτιζε. Θέλησε να συνεχίση την ίδια δουλειά, άσφαλως μερικούς φίλους του, εις όφελός του, κι' έπειτα τους δηλητηρίασε. Η Άσφαλιτική Έταιρία όμως ύποψίασθηκε ότι κάτι το ύπατο συνέβαινε, ζήτησε να γίνη νεκροψία στα πτώματα των πελατών της και η ένοχη του Ώστερ άποδείχθηκε ολόφανερη.

Ο Ώστερ άμολόγησε τότε τα πάντα, άκόμη φανέρωσε και το μέρος απ' το όποιο έπαιρνε το άρσενικό.

Ο κακοήγος αυτός καταδικάσθηκε φυσικά σε θάνατο όπως του άξιζε, αλλά πριν τον θανατώσουν, μία Έταιρία, όφου έπαιν λε προηγουμένως ειδικώς προς έστειλθωιν της αλλείας, άγόρασε από αυτόν το βουνό του άρσενικού, το όποιο ο τυχεριώχτης είχε πλύνει επίσημώς κι' είχε άγοράσει σε έξτενσιον της κι' άρχισε άμέσως την εκμεταλλεύσει.

Τρεις φορές την εβδομάδα, ένα βαγόνι των δέκα τόννων άναχωρεί από το Κρόστιανσμποργκ φορτωμένο με καθαρό άρσενικό, έλασθ με 120 τόννους μπινιώς. Ποι πινάει όλο αυτό το δηλητήριο; Φορλώνε αρκετές ποσότητες, γι' όσον τα χημικά έργαστήρια και τα φαρμακεία. Επίσης χρησιμοποιείται άρκετο άρσενικό γρών ιατρ., κτλ.

ΗΧΜΑΛΩΤΙΣΑΝ οί Ρώσσοι ΤΗΝ ΗΛΙΑΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ;

Ο καθρέπτης του δόκτορος Μολέρο

Στα τελευταία 50 χρόνια, οι έπιστήμονες είχαν παραδεχθεί ότι η ήλιακή ακτινοβολία άποτελεί τη μεγαλύτερη πηγή ενέργειας, άνεάντητη και άπερίσπτη. Για να την εκμεταλλευθώιν όμως, χρειαζόταν να λύσουν ένα σοβαρό τεχνικό πρόβλημα: Έπρεπε να φτιάσουν ένα τεράστιο, σφηνό και άποτελεσματικό συγκεντρωτικό καθρέπτη.

Οι Αμερικάνοι έπιστήμονες άσολήθηκαν μ' αυτό το ζήτημα απ' το έτος 1900. Πριν απ' τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, ίδρύθη από άμερικανική εταιρία κοντά στο Κάρο ένα μεγάλο έργοστάσιο παραγωγής ενέργειας απ' την ήλιακή θερμότητα. Οι πρώτες όμως αυτές δοκιμές άπέτυχαν. Οι ειδικοί μελέτησαν τους λόγους των άποτυχιών και έφηρμοναν τις σχετικές τελειοποιήσεις.

Μία σοβαρή δυσκολία ήταν ότι ο ήλιος δεν μένει σ' ένα άωρισμό σημείο του ούρανού, αλλά μετακινείται απ' την άνατολή προς τη δύσι. Έπίσης παρουσιάζει μία μετατόπισι προς το βορρά ή προς το νότο, άναλόγως της εποχής του έτους. Γι' αυτό, ο συγκεντρωτικός καθρέπτης έγκαθίσταθηκε μ' ένα μόντε, που τον μετακινούσε σιγά σιγά, έτσι ώστε να μένη πάντα γυρισμένος προς τον ήλιο. Μ' αυτό τον τρόπο καταρτίσθη νά παραχθή ένέργεια το πολύ 5 ίππων. Για την παραγωγή λοιπόν ένέργειας σε βιομηχανική κλίμακα, θα χρειαζόντουσαν χιλιάδες τέτοιοι καθρέπτες μαζί.

Μία τέτοια έγκαταστάσις θα στείλιζε βέβαια πολύ, κι' η συντήρησις της θα ήταν άσαστηρή, συνεπώς δεν θα συνέφερε οικονομικά η χρησιμοποίησις της.

Οι καθρέπτες, που είχαν την άνεπαρκή αυτή άπόδοσι, ήταν σχήματος σφαερικού, και συγκεντρώναν μόνο τα 11% της ήλιακής θερμότητας. Οι μαθηματικοί μελέτησαν το ζήτημα και βρήκαν με τους όλογισμούς των ότι θα είχαν άσυγκρίτως καλύτερη άπόδοσι μ' ένα καθρέπτη σχήματος σφαερικού, εις όσον έκ περιστροφής. Το δυσάρεστο όμως ήταν ότι δεν μπορούσε στην πράξη να κατασκευασθή ένας γυάλινος ή μεταλλικός καθρέπτης με τόσο πολύλοκη καμπυλότητα — έκτός μόνον αν ήταν μικρός και χειροποίητος, για έργαστηριακή χρήςι.

Το πρόβλημα λοιπόν αυτό, που φαίνεται άλυτο, λύθηκε τώρα από τους Ρώσσους έπιστήμονας του 'Ινστιτούτου Δυναμείας του Κρόστιανσμποργκ, γιατί τον προτάξαν τον δόκτορα Μολέρο. Κατασκευάσθηκε έπιασθ ένας τεράστιος παραβολοειδής καθρέπτης, με μία μέθοδο σύντομη και φθηνή: Μετρή

ΧΑΙ ΧΑΙ ΧΑΙ!

Στα πρόξαι!

ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (στον πελάτη): Τι θα το κάμετε αυτό το μακρό σκοινι που σέρνετε μαζί σας; ΠΕΛΑΤΗΣ: Θα το κάμω άνεμόσκαλα αν πιάση φωτιά το ξενοδοχείο.

ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ: Λαμπρά! Οι πελάτες όμως που είναι έφοδιασμένοι με άνεμόσκαλα άσφαλως πληρώνουν προκαταβολικά το δωμάτιό τους!

Μέτρα άσφαλείας

— Μόλις άρρώστιος ή πεθερά μου και πάω να φωνάξω δυό γιγτρούς.

— Γιατί δυό;

— Μά ό ένας μόνο, μπορεί να την κάμη καλά.

Αίψη μετά το γάμο

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Άχ! Πως περιμένω νύμφη ή νύκτα!

Η ΝΥΦΗ: Κι' εγώ, χρυσέ μου.

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ: Μπα! Όποτε και σένα σε στενεύουν τα παπούτσια σου;

Ο ΣΥΖΥΓΙΟΣ: Δεν πρέπει να κρίνη κανείς έναν άνθρωπο από τα ρούχα που φορεί.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: Όχι, βέβαια, αλλά από τα ρούχα που φορεί ή γυναίκα του.

θηκε πρώτα με άκρίβεια ή καμπυλότης ενός μικρού χειροποίητου τέτοιου καθρέπτη. Με τα μέτρα αυτά κατασκευάσθηκε ένα πανομήνιο γαλλόειδο καλούπι, στο όποιο χύθηκε τοιμεντό. Έτσι έτοιμάσθηκαν πολλά τοιμενεία τυμήματα, που ένωθηκαν το ένα με το άλλο και σχημάτισαν ένα μεγάλο παραβολοειδές. Τέλος, κολλήθηκαν στην έσωτερική τους επιφάνεια πολλά μικρά στήλινα μεταλλικά έλασματα, που συμπιέσθηκαν για να γίνουν καμπύλα. Κι' έτσι σχηματίσθηκε ο άπαισιόμνος καθρέπτης, που μπορούσε να θεωρηθή στην πράξη ως ένα τέλειο παραβολοειδές.

Παρ' όλες τις δυσκολίες και την έλλειψι ολίγων καλής ποιότητας — γιατί τα πρώτα πειράσματα έγιναν κατά τη διάρκεια του πολέμου — ο δόκτορ Μολέρο κατάρτισε να φτιάξη ένα περίφημο καθρέπτη, με τον όποιο συνεκέντρωσε την ήλιακή θερμότητα πάνω σ' ένα βραστήρα και παρήγαγε έτσι όπερθερμο άτμι. Ένα μόνο απ' τα μικρά τμήματα του καθρέπτη συγκεντρώνανε άκετη θερμότητα ώστε ν' άνάψη ένα χαρτί. Με τρία τέτοια έλυνε μολύδι, και με περισσότερα μπορούσε να λύσση ακόμη και σίδερο.

Κατόπιν η μέθοδος της κατασκευής του καθρέπτη τελειοποιήθηκε. Πάνω στο τοιμεντένιο πρότυπο έφαρμόσθηκαν ούλα από κονία — πλακέ, για να πέρουν το κατάλληλο σχήμα και ν' άποτελέσουν έτσι ένα σκελετό έλαφρότερο και πιο εύκλινο. Σ' αυτό το σκελετό προσκολλώνται τα μεταλλικά έλασματα. Δεν υπάρχει κίνδυνος να πάρη φωτιά το κονία — πλακέ, γιατί οι ακτίνες του ήλιου συγκεντρώνονται σ' ένα σημείο έξω απ' τον καθρέπτη, άρκετα μακρινό.

Ο καθρέπτης αυτός μπορεί να γίνη άσοδοπότε μεγάλος. Κι' η άπόδοσις του σε θερμότητα σάειν καταπληκτική. Δυό μεγαλόνοι ο διάστειος του. Ένας καθρέπτης με διάμετρο 5 μέτρων είναι 5 φορές μεγαλύτερος από έναν άλλον με διάμετρο 1 μέτρο, αλλά άποδίδει ένέργεια 25 φορές μεγαλύτερη. Αν η διάμετρος του φθάση τα 10 μέτρα, η ένέργεια γίνεται 100 φορές μεγαλύτερη απ' την άρχική.

Μένει όωστόσο ένα σοβαρό ζήτημα: Πως θα παράγεται πάντοτε σταθερή ποσότης ένέργειας, κι' όχι πολλά με τον δυνατό ήλιο και μηδαμινή με τη συννεφιά; Μία πρακτική λύσις είναι η έξης:

Η θερμότης που πλεονάζει, στις ημέρες της μεγάλης λακιάδας, να άποθηκεύεται σε τεπόιτα με όπερθερμο νερό ή μ' ένα απ' τα χημικά όνρα, που χρησιμοποιούνται στα καινούργια συστήματα καλοριέερ και που έρδάνουν σε μεγάλη θερμότητα. Η άποθηκευμένη αυτή θερμότης θα χρησιμοποιηθή στις ημέρες της συννεφιάς για την παραγωγή άτμιος σε καζάνια άτμομηχανών.

Το περίεργο είναι ότι το χεμάνα ο καθρέπτης έχει μεγαλύτερη άπόδοσι, γιατί ο καθαρότερος άέρας κι' η έλαττωμένη όνρασις έπιτρέπουν να φθάη στη γη περισσότερη ήλιακή ένέργεια.

Ο δόκτορ Μολέρο εινε βέβαιος ότι η νέα μέθοδος θα έχη τεράστιες βιομηχανικές έφορηόγες. Πρόκειται στην πραγματικότητα για έναν τρόπο χρησιμοποίησης της άτομικής ένέργειας, ή όποια όμως παράγεται στον ήλιο, έκατοιμύρια μίλια μακριά απ' τη γη, και μία παρέγεια εντελώς άδωρεν, σ' όλα τα μέρη του κόσμου, χωρίς κίνδυνο και χωρίς να χρειαζεται να ξέρωμε το μυστικό της άτομικής βόμβας!

Μία μυθιστορηματική δραπέτευσις

Ένα απ' τα καταπληκτικότερα σκεδία δραπέτευσως έφηρμόσθη στο διάστημα του πολέμου από 76 αξιωματικούς της Ρ.Α.Ο., κλεισμένους σ' ένα γερμανικό στρατόπεδο συγκεντρώσεως, κοντά στη Άρεσδη.

Απ' τα Χριστούγεννα του 1942 ως το Μάρτιο του 1944, έσκαφαν ένα τούννελ μήκους 105 μέτρων, που κατέληγε σ' ένα πηγάδι βάθους 10 μέτρων και που η είσοδος του ήταν κρυμμένη πίσω από μία θερμάστρα.

Για την ύπόγεια αυτή έργασια τους έκαμαν τέλειες τεχνικές έγκαταστάσεις. Χρησιμοποίησαν άκόμη κι' ένα μικρό υτεκόβλι για τη μεταφορά του κώματος, καθώς κι' ένα υπαχάνημα άναγνώσεως και ρυθμίσεως της θερμότητας του άέρος. Όταν όμως έπεξεκρίσαν να δραπέτευσουν, τη νύκτα της 24ης Μαΐου, 15 νοί 14 τα κατάφεραν. Οι άλλοι 15 έξανασηλήθηκαν, κι' οι ύπόλοιποι 47 σκοτώθηκαν απ' τους Γερμανούς φρουρούς.

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ ή άπιστία στους άγρίους

Τά έθνη των νέγρων του Γκακίερ

Οι νέγροι του Γκακίερ, αντίθετα προς άλλους λαούς της Άφρικής, που δεν άποδίδουν καμιά σκεδόν σημασία στα ζήτηματα της θείκης, θεωρούν ως το μεγαλύτερο έγκλημα τη συζυγική άπιστία, και στις περιπτώσεις αυτές, οι πονίρες που έπιδαλλουν στους ένόχους, τον άνδρα και τη γυναίκα, είναι άπιστευτα άνάνθρωποι και σκληρές.

Ο περιηγητής Μπόσαν, περιγράφει ως έξης μία τέτοια έκτασις, στην όποια παρόσιτο μάρτυς:

«Οι δυό ένοχοι μεταφέρθηκαν ολόγυμνοι σε μία μεγάλη πλατεία υπό τους έκκεφάντικους ήχους του τάρ-τάμ... Όλες οι γειτονικές φυλές είχαν συγκεντρωθή εκεί για να παρακολούθουν το άπαισιό αυτό θέαμα, που γεμίζει τους θεατές, άνδρες και γυναίκες, με μεγάλο ένδοσησισμό.

Όταν ο φύλαρχος έδωσε το σύνθημα, ένας σωματώδης νέγρος πλησίασε τους δυό καταδικούς και τους άνοιξε την κοιλιά μ' ένα μύτερο μαχαίρι.

Έπειτα, ενώ το πλήθος παραληρούσε ολόγυρα από ύστερικό θαύμασμο άρχισε να τους τραβήξει τα έντερα, τα όποια πέταξε τέλος σε μία μεγάλη φωτιά, άναμμένη από πριν, και τα έκαψε. «Άλλα τα μάρτυρια των δυό καταδικών δεν σταμάτησε εδώ. Γέμισαν κατόπιν τις πληγές των με άλάτι και έρρασαν τις πληγές...

«Ολόγυρα, τα τάρ-τάμ γεμίζαν τον άέρα μ' ένα έκκεφάντικο θόρυβο. Και, τότε, οι άγριοι που παρακολούθουν το θέαμα άρχισαν να χορεύουν και να ξεφωνίζουν σάν δαιμονισμένοι, ενώ οι δυό καταδικοί άναταράσσονταν και ούρλιαζαν από τους πόνους.

Πρόσεξαν όμως ότι πλησίαζε το τέλος τους και τότε η μουσική και οι χοροί σταμάτησαν άμέσως. Έπρεπε να κάμουν γρήγορα για να άπολαύσουν το τελευταίο μάρτυριο των δυό δυστυχισμένων.

Μισοπεθαμένους σκεδόν τους σήκωσαν όρθιους και τότε ο δήμιος έκωσε άνάμεσα στα σκέλη του καθενός ένα άναμμένο παλούκι, που το έσπρωχνε με δλη του τη δύναμι για να το κάμη να μη θάυτερα.

Έπειτα από την τελευταία αυτή θηριωδία, η μουσική και οι χοροί συνεχίσθηκαν μ' ένα ρυθμό περισσότερο τρελλόν από πριν...

Σε μία άλλη περίπτωση, έπρόκειτο για μία από τις γυναίκες του βασιλέως Μπεχανζίν, που είχε συλληφθή στην άγκαλιά ενός νεαρού νέγρου πολεμιώτου.

Έτοποθέτησαν τον ένοχο σ' ένα μικρό όθωμα, άφηγεται ο Μπόσαν, και οι σύλικοι του Μπεχανζίν άρχισαν να τον σμυαδώνουν με τα τόξα τους. Χρησιμοποιούσαν όμως μικρά βέλη, γιατί δεν ήθελαν να τον σκοτώσουν, αλλά μόνο να τον κάμουν να ύποφέρει.

Κατόπιν έφεραν κοντά του την ένοχη και την υποκρέωσαν να κόψη τα γεννητικά όργανα του έραστου της και να τα ρίξη στη φωτιά.

Όταν τελείωσε και αυτή η διαδικασία, έδεσαν τους δυό ένόχους πλάτη με πλάτη και τους έβαλαν μέσα σ' ένα στενόμακρο λάκκο.

Ο δήμιος άρχισε τότε να παίρνη ζεματοστό νερό από ένα μεγάλο καζάνι που έβραζε στη φωτιά και να τους περικύνει σιγά σιγά, κάνοντάς τους να ούρλιαζουν από τον πόνο.

Όταν το καζάνι έφθασε ως τη μέση, το άρπαξε μαζί μ' έναν βοηθό του και το άδειασε ολόκληρο πάνω στα δυστυχισμένα θύματα.

Ο Μπόσαν άναφέρει και μία τρίτη περίπτωση, όπου έπρόκειτο να τιμωρηθή και πάλι μια από τις συζύγους του Μπεχανζίν:

Έδεσαν γυμνή την ένοχη στον κορμό ενός δένδρου και καθέμία από τις άλλες γυναίκες του βασιλέα ήταν υποκρεμμένη να πηγάη κοντά της και ν' άδειάζη πάνω της ένα μεγάλο κουβά με ζεματοστό νερό.

Αυτό συνεχίσθηκε ως το βράδυ μ' όλο που η κακόδικος είχε πεθάνει προ άρκτης ώρας.

Όσο για τον έραστή της είχε κατορθώσει να διαφύγη. Ο Μπεχανζίν διάταξε τότε να κόψουν τα γεννητικά όργανα από όλα τα άρρενα μέλη της οικογένειας του κι' από πολλούς μακρινούς συγγενείς του άκόμη.

Με την ίδια σκληρότητα τιμωρείται στο Γκακίερ και ο φόνος, μόνον, όμως, όταν το θύμα είναι ένας «ντιάμπουρ» (πολεμιστής). Αντίθετα, αν ένας «ντιάμπουρ» σκοτώη έναν άνθρωπο κατώτερας τάξεως, υποχρεούται μόνο έναν πληρωμή ένός προστίμου, που είναι άνάλογο με την περιουσία και την κοινωνική θέση του θύματος.

Μία άλλη περίπτωση συνήθειας που έπικρατεί στο Γκακίερ είναι η έξης:

Αν ο δολοφόνος σκοτώη το θύμα του χωρίς να του βγάλη καθόλου αίμα (π.χ. με γροθιές ή με ένα ραβδί κτλ.) υποχρεούται μόνο να κάμη όλο τα έρρεα της κηδίας του και να δώρη ένα φιλοδώρημα στο όθιμο και τους βοηθούς του, γιατί... δεν θα έχουν την εύχαριστία να τον βασανίσουν και τον θανατώσουν!

Σ' άλλες περιπτώσεις έπιασε εκείνος που καταδικάσθηκε για φόνο μπορεί να άποφυγή το θάνατο, δίδοντας έναν άλλο στή θεσί του.

Πέντε κορίτσια στη λωτάρια

Πρωτότυπο διήγημα

Ταξίδευα τότε στο Μαρακάμπο. Στο Τρουχίλλο, με φιλοξένησε ο Βαθούπλινος κτηματίας γιόν 'Αλόνσο 'Ερρίκος, ένας άντρας κοτσής, άσχημος και ήλιοκαμένος. Ήταν η ημέρα της «λωταρίας των κοριτσιών». Στις 4 το απόγευμα, βάδυναν στη λωτάρια πέντε νέες κοπέλλες. Ο κληρός θα υπερέδειχνε μία απ' αυτές, η οποία θα παντρευόταν ένα χήρο που είχε πληρώσει προκαταβολικά 10 χιλιάδες «πέσος». Κι ο χήρος αυτός ήταν ο γιόν 'Αλόνσο. Παράξενος σε όλα του, είχε προτιμήσει να έμπιστευη την ευτυχία του στις ιδιοτροπίες του λαχείου. Όταν το έξεδηλώσα την εκπλήξή μου γι' αυτό το εξεπνευστικό τρόπο της διαθέσεως του κοριτσιού και της καρδιάς μιας γυναικάς, μου απάντησε, άσχημά μου τονίζοντας τους όρους του:

— Είπε σιγήθηκε παλάμη, τριών αιώνων, και γεννήθηκε απ' το καπρίσιο κάποιου κατακτητή, που άγαπούσε τις νέες κοπέλλες και που διάλεγε έτσι ανάμεσα σε πέντε παρόντες τη συντροφισσα μιας χρονιάς. Με τον καιρό, το έθιμο άλλαξε μορφή. 'Επιτρέπει όμως πάντα να βρισκί κανείς εύκολα σύζυγο έδω στο Τρουχίλλο, όπου ο έρωας κι' οι σχέσεις των δύο φύλων συναντούν χίλια-δύο εμπόδια κι' ατύχητους κανονισμούς.

Και πρόσθεσε, με αναπόφωτη φωνή: — Αν ξέρατε πόσο άνοσηφοι είναι η μοναξιά των... αίσθησαν!

*

Το απόγευμα, η κεντρική πλατεία ήταν γεμάτη κόσμο. Οι πέντε υποψήφιες περιέμεναν την ώρα της κληρώσεως. Οι τέσσερες ήταν άσχημες και κακοτυμένες. Η πέμπτη όμως ήταν ένας υπέροχος τύπος μιγάδος. Κίτταζε γύρω της περήφανα, σαν παραγνωρισμένη πριγκίπισσα.

— Είπε η 'Αγγέλα, μου είπε ο γιόν 'Αλόνσο. Θα τοδύει ο κληρός για σύζυγο αυτό το θαυμάσιο πλάσμα; Μα θα ήταν άδικο, έξω από κάθε λογική!...

Ο χήρος κτηματίας έβριζε τα χέρια του, χαμογελώντας, άνοσηφονό... Στις πρώτες γραμμές των περιέργων, στεκόταν ένας νέος μετρία ντυμένος, με ώραια κατσάρια μαλλιά. Μόδαμε εντύπωση το κατάγλυφο πρόσωπό του, τα χέρια του που έτρεμαν...

— Ένα παιδί τράβηξε ένα κληρό, μέσα

από ένα πανέρι στολισμένο με τριαντάφυλλα.

— 'Αγγέλα! φώναξε, σηκώνοντας ψηλά το χαρτί.

Ο γιόν 'Αλόνσο, άκτινοβολούσε από ευτυχία. Πλησίασε την 'Αγγέλα, που μοιαζε σαν πεθαμένη, και την έπιασε απ' το χέρι. Οι φίλοι του τον περικύκλωναν, γιό να τον συγχαρούν. 'Αναγκάστηκα να κάμω κι' εγώ το ίδιο. Ο κτηματίας έσκυψε και μου είπε στ' αούτι έμπιστευτικά:

— Είμαι πολύ ευτυχισμένος! Φάνηκα τυχερός... Η αλήθεια είναι πως βοήθησα λίγο την τύχη! Μ' ένα μικρό κόλπο, το παιδί τράβηξε τον κληρό που ήθελα!...

Για να γιορτάσει τη νίκη του, έδωσε ένα μεγάλο τραπέζι, όπου προσκάλεσε όλες τις άρχες του τόπου. Η 'Αγγέλα έφαγε λίγο, άνόρεχτα, κι' έπειτα ανέθηκε στην κάμαρά της, με την πρόφαση ότι είχε πονοκέφαλο. Ο γάμος είχε ορισθεί σε μία βδομάδα.

Μετά το φαγητό, καθώς έκαναν έναν περίπατο στον κήπο, είδα ξαφνικά να ξεπροβάλλει εμπρός μου ο νέος με τα κατσάρια μαλλιά. Το άποφασιστικό ύφος του με άνησχυσε. Τον έπιασα απ' το μπράσσο και του είπα:

— Κατάλαβα όλη την ιστορία σας, και συμμερίζομαι τη θλίψή σας. Μια τρέλλα όμως δεν θα ώφελοδσε τίποτε... 'Εγώ, στη θέση σας, θα είχα κι' άλλες απαντήσεις την 'Αγγέλα.

— Μα δεν μπορώ... Δεν έχω καν ένα όλογο... 'Ενώ ο γιόν 'Αλόνσο μπορεί να κάνει ό,τι θέλει με τα λεφτά του!... Οι γονείς της 'Αγγέλας θα μείνουν κατενθουσιασμένοι με τις 10 χιλιάδες «πέσος» του. Τι σημαίνει αν πούλησαν την κόρη τους;...

— 'Ακούστε! 'Εχω δύο όλογοα στο σταύλο. Πάρτε το πιο γερύ... Πάρτε και 1.000 «πέσος».

Ο νέος έφυγε σαν άστραπή, δίχως καν να σκεφθεί να μ' ευχαριστήσει. Γύρισα κοντά στον 'Αλόνσο.

Ήταν πάντα χαρούμενος, ίκανοποιημένος απ' τον έαυτό του.

— Θα κάμω την 'Αγγέλα άπέραντα ευτυχισμένη! φώναξε, σηκώνοντας ψηλά το ποτήρι του.

— 'Ενοιώθα μία κρυφή άγωνία, που πέρασε μόνον όταν άκουσα επί τέλους έναν καλπισμένο όλόγο.

Ο γιόν 'Αλόνσο δεν υποψιάστηκε ποτέ το ρόλο που είχα παίξει στην άπαγωγή της μηνητής του. Μου έζησε μάλιστα χίλιες φορές συγγνώμη, για τι μου είχαν κλέψει στο σπίτι του ένα απ' τ' όλογά μου... 'Από τότε, νοιώθα κάπου-κάπου τύψεις, γιατί καταλάβαινα ότι δεν το φέρηκα πολύ εν τάξει. Μ' άνακουρίζε όμως άμέσως η σκέψη, ότι βοήθησα, τουλάχιστον μια φορά στη ζωή μου, για να θριαμβεύσουν τα νεύατα κι' η άνάπη.

ZAN KΩΜΠΕ

Ο μαύρος δάτραχος και η έγκυμοσύνη

Χάρης σε μία άνακάλυψη ενός Νοτιοαφρικανού γιαιρού, θα είναι εύκολο στο έλξης να εξακριβώνεται με άπόλυτη ασφάλεια αν μια γυναίκα πρόκειται να γίνη μητέρα. Για το σκοπό αυτό χρησιμεύει ένας θηλυκός μαύρος δάτραχος, του είδους που ονομάζεται στη ζωολογία «ξενόπους λεόδους». 'Αφού ο γαιάτρος πλύνει καλά το ζώο, το κάνει μία υποδόραιο ένεση με μικρή ποσότητα ύφρου της γυναίκας. 'Αν η ποσότητα αυτή είναι εως ένδιαφέρουσαν, ο δάτραχος αρχίζει να γεννά άναγ μετά 4-8 ώρες. 'Όπως είναι φυσικό, η μέθοδος αυτή άνεπτυχθεί έδαικτως στη μέθοδο της Τροπικού έδαικτως στην 'Αμερική. Το κυριότερο όμως έμπίδιο ήταν ότι δεν υπήρχαν παρά έλάχιστοι μαύροι δάτραχοι στις 'Ηνωμ. Πολιτείες. Ευτυχώς, ένας άξιώματιος του ναυτικού έστειλε από 'Υπουργείο 'Εσωτερικών ένα φορτίο από 2.000 τέτοια ζώα, τα όποια μοιράστηκαν στα ίχθυοτροφεία της Νέας Υόρκης, της Ουάσιγκτον, της Φιλαδέλφειας και του Σικάγου. Για τη διατροφή των βατράχων αυτών χρησιμοποιείται ψιλοκομμένο κρέας αλόγου. Σε έλεύθερα κατάστασι, πρέφονται με φυτά του νερού, έντομα και φάρμακα.

ΤΟ «ΜΥΣΤΙΚΟ» της άτομικής ένεργείας

Θά ξεπερασθούν οι μέθοδοι των 'Αμερικανών;

Η άπελευθέρωσις της άτομικής ένεργείας άποτελεί πράγματι μυστικό των 'Αμερικανών; Με άλλα λόγια, κανένα άλλο έθνος δεν θα μπορούσε να φθάσει στο ίδιο με αυτός άποτέλεσμα;

Πρώτα-πρώτα, πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι η άπελευθέρωσις της άτομικής ένεργείας άποτελεί διεθνή άνακάλυψη.

Ίδου τα όνόματα κατά κώρες των κυριωτέρων πρωτεργατών, στους όποιους όφείλεται αυτή η άνακάλυψις:

Α. γ. γ. λ. ι. α.: Ρούτεφορντ, Τσάντουϊγκ, 'Ολιφαντ, Κοκρόφτ, Ρ. ω. σ. ι. α.: Γκαμφ, 'Αλχανάφ, Σκομπιλλέρ, 'Η. ν. ο. μ. ε. ν. α. ι. Πολιτεία: Λώρενς, 'Αλίσσον, 'Οπενχάιμερ, Στοίλαρντ, Γ. α. λ. λ. ι. α.: Κυρία Κιουρί, φρεϊνδικός και Ειρήνη Ζολιό-Κιουρί, Ρόζενμπαουμ, Λουί ντε Μπρόλι, Ι. τ. α. λ. ι. α.: Θέρμι, Πασέτι, Σενγκέ. Δ. α. ν. ι. α.: Νιέλς Μπόρ, Γ. ε. ρ. μ. α. ν. ι. α.: Χάν, Λίσα Μάιτνερ, Μπότ, Χαϊζενμπεργκ, Ι. ο. π. α. ν. ι. α.: Γιουκάδα.

Χάρη στη διεθνή αυτή συνεργασία χρειάστηκαν μόνο τριάντα πέντε χρόνια από τη στιγμή που ο Ρούτεφορντ έκαψε την πρώτη σημαντική άνακάλυψη προς αυτή την κατεύθυνση.

Για να είναι δυνατή η χρησιμοποίησις της άτομικής ένεργείας, δύο προϋποθέσεις ήταν άπαραίτητες. Η διάσπασις του άτομικού πυρήνος έπρεπε να άπελευθερώσει μία ποσότητα ένεργείας και να άπελευθερώσει άναγ άπο τη στιγμή άπο την οποία άναγ άπο τη στιγμή που άπαρήγετο, να άινε ικανή, δολαφή, να προκαλή την διάσπασις και των γειτονικών πυρήνων.

Κατά το 1938, ο Χάν και ο Στράζμαν έπέσπσαν την προσοχή του έπιστημονικού κόσμου στα παράδοξα φαινόμενα που παρήγοντο κατά τον βομβαρδισμό πυρήνων ουρανίου άπο ουδετερόνια. (Το ουράνιο άινε, ως γνωστόν, το βαρύτερο στοιχείον της φύσεως). Οι παρατηρήσεις αυτές έπέτρεψαν στη Λίσα Μάιτνερ και στον όριτα να διατυπώσουν την υπόθεσι ότι ο πυρήν του ουρανίου δεν μετασχηματίζοταν σε πυρήνα ενός γειτονικού στοιχείου (όπως συνέβαινε για όλους τους πυρήνας, που είχαν μελετηθεί ως εκείνη τη στιγμή) άλλ, ότι διεσπάτο σε πολλά μικρότερα κομμάτια.

Η υπόθεσις αυτή άποδείχθηκε όρθη άπο τα πειράματα που έκαναν ταυτόχρονα σκεδόν ο Γάλλος Ζολιό και ο Δανός όρις. Παρατήρησαν τότε ότι ο τεμαχισμός του ουρανίου άπελευθερώνει μία πελώρια ποσότητα ένεργείας.

Ο Ζολιό υπολόγισε ότι ο τεμαχισμός ενός κιλού ουρανίου θα μπορούσε να δώρη θερμότητα ίση μ' εκείνην που παράγεται άπο την καύσι 500.000 κιλών γαϊάνθρακος. Και ότι η έκρηκτική του δύναμι ίσοδυναμούσε προς 16.000 τόννους σεδθίου.

Το ουράνιο άναποθέσεις που άνασέφερε, άφου η διάσπασις του πυρήνος του άπελευθερώνει μία πολύ μεγάλη ποσότητα ένεργείας.

Μερικές βδομάδες άργότερα, ο Ζολιό, ο Χάλμμαν και ο Κοθάρκι άπέδειξαν έπίσης ότι ο τεμαχισμός του ουρανίου δημιουργούσε ουδετερόνια, που είχαν την ικανότητα να προκαλή μόνα τους τον τεμαχισμό των γειτονικών άτομικών πυρήνων. Και η δεύτερη προϋπόθεσις έπραγματοποιείτο, λοιπόν.

Άλλά άπό το σημείο αυτό άκριβώς άρχισαν να παρουσιάζονται οι δυσχέρειες.

Γιατί μόνον το ουράνιο 235 παρείχε τις ικανότητες του τεμαχισμού για τον όποιον μιλήσαμε. Το ουράνιο περιέχει, όμως, μόνον 0,70% ουρανίου 235, έλαδη μία ποσότητα όλοτετα άσημαντη, που δεν θα μπορούσε να χρησιμεύσει σε τίποτε σκεδόν.

Ευτυχώς, βρέθηκε το ιόδοπνο του ουρανίου 235, που άινε το ουράνιο 238 (ιόδοπνα καλούνται στη χημεία δυό άτομα που έχουν διαφορετικό άτομικό βάρος άλλα τις ίδιες χημικές ιδιότητες).

Το ουράνιο 238, που άποντάται πολύ συχνότερα, όταν βομβαρδισθεί με ουδετερόνια ώρισμένης ταχύτητας, μετασχηματίζεται διαδοχικά σε ποσειδώνιο (νεπτόνιο) και πλουτόνιο. Και τα δυό αυτά στοιχεία άινε τεχνητά και δεν βρίσκονται στη φύσι.

Νά, λοιπόν, που έφθάσαμε στην άπελευθέρωσις της άτομικής ένεργείας.

Για να πραγματοποιήσουμε μία πηγή άτομικής ένεργείας, πρέπει ή άπό το ουράνιο 238 να βγάλωμε το ιόδοπνο του ουρανίου 235, πράγμα που άινε δυσχερότατο ή να μετασχηματίσωμε το ουράνιο 238 σε πλουτόνιο, που άινε πολύ εύκολο να γίνη.

Δεν υπάρχει, λοιπόν, κανένα μυστικό;

Πώς όχι; Το πέρασμο άπο τα πειράματα του έργαστηρίου σε μία βιομηχανική παραγωγή παρουσιάζει μερικά προβλήματα, που ή λύσις τους δεν άινε πάντοτε εύκολη. Η 'Αμερική έχει λύσει αυτά τα προβλήματα μ' έναν τρόπο. Άλλά, δεδομένου ότι, στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει «μυστικό» της άτομικής ένεργείας, άινε πολύ πιθανόν ότι και άλλοι θα κατορθώσουν να λύσουν αυτά τα προβλήματα με τον ίδιο ή με διαφορετικούς τόπους.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΤΟ ΣΗΜΑΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

18ον

Αυτό φυσικά μ' εύχαιόταν. Τον είχα πιά στο χέρι. 'Όσοσο τον ρώτησα πάλι:

— 'Όσο είσατε της γνώμης, κ. ταγματάρχα, ότι πρέπει να μιλήσω με τον νεκικό διοικητή;

— Χμ... Στάσου, Σμώλλ... Μη βιάζεσαι... 'Αφου να ιδούμε...

Δεν πρέπει να βιάζεται κανείς σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις, γιατί μπορεί να μετανοήσει άργότερα.

Γι' αυτό άκριβώς ζήτησα τη γνώμη σας, ταγματάρχα μου.

— Λοιπόν σου λέω κι' εγώ μη βιάζεσαι. Πρέπει να μου έμπιστευθείς το μυστικό σου, Σμώλλ, να μου τά πής όλα καταλεπώς. Αυτό άινε το καλύτερο για σένα. 'Εμπιστεύσου σε μένα και δεν θα χάσεις.

Προσποθήκα στην άρχη ότι διαταζα.

Ο Σάλτο ήταν άνυπόμονος. — 'Εμπρός, Σμώλλ, μω φώναξε. Γιατί διατάζει; Δεν έχεις έμπιστοσύνη σε μένα; Πές μου το μυστικό σου και θα σε βοηθήσω.

— Συμφωνώ, του απάντησα. Θα σάς τα πω όλα.

— Μπράβο, Σμώλλ!

Το διηγήθηκα τότε την ιστορία του θαυμάσιου, άλλα τροποποιημένη, για να μην καταλάβη πολλά πράγματα και κυρίως το μέρος που ήταν κρυμμένος ο θαυμάσιος.

Ο Σάλτος μ' άκουσε με προσοχή. Κι' όταν τελείωσα την έκμυστήρησή μου, έμεινε γι' άρκετη ώρα βυθισμένος σε σκέψεις.

Είχα καρφώσει το βλέμμα μου έπάνω του και παρακολουθούσα την έκφρασι του προσώπου του. Φαινόταν ταρμαμένος. Η διήγησή μου τον είχε άναστατώσει. — Ένας σκληρός άγων γινόταν μέσα του, όπως καταλάβαινα. 'Από το ένα μέρος η άδιοπρέπεια και το καθήκον και άπό το άλλο τα πλούτη τον έκαναν ν' άγωνιά τις στιγμές αυτές και να μην ξέρη τί ν' άποφασίσω.

— 'Επί τέλους γύρισε και μου είπε:

— 'Όλα αυτά που μου είπες, Σμώλλ, άινε πολύ σοφά. Σε συμβούλευα να μην πής σε κανένα τίποτε.

— Μα πρέπει να πάρω μία άποφάσι.

— Ναι... βέβαια... Δεν υπάρχει άμφιβολία... Μα κάμε λίγη ύπομονη. Πρέπει να ξανασυνηθούμε και να τα ξαναπούμε. Μ' έννοιας; Θα ρθώ να σε βρω, γιόρις να μ' άντιληφθί κανείς και θα μιλήσωμε έλεύθερα οι δυό μας.

— Πολύ καλά, είπα. Θα κάμω όπως μου λέτε, ο' άκούσω τη συμβούλη σας.

— Έυγε, Σμώλλ!...

Χωρίς με, δυό μέρες πέρασαν, χωρίς να δώ τον ταγματάρχη. Τη νύχτα της δεύτερης ημέρας τον είδα να φτάνη στην καλύβα μου, κρατώντας ένα φανάρι. Δεν ήταν μόνος του. Τον συνόδευε και ο λοχαγός Μόριστην.

Με χαϊρέτησαν και μίμκαν στην καλύβα μου.

Κάθησαν στο κρεβάτι μου κι' άναψαν τσιγάρο.

— 'Εγώ δεν μιλούσα. Περίμενα ν' άρχισουν αυτοί τη συζήτηση.

Ο Σάλτος άφου άκουσε κρησάτη, άινε λίγο και βεβαίωθηκε ότι κανένας δεν τον άκουσε γύρισε και μου είπε:

— Φίλε μου Σμώλλ, σου υποσχέθηκα να ρθώ να τα ξαναπούμε κι' όπως βλέπεις κράτησα το λόγο μου.

— Ευχαριστώ ταγματάρχα μου που άπάντησα.

Συγχρόνως όμως γύρισα και λαχάρωντα το λοχαγό Μόριστην. Άπορούσα για την παρουσία του.

Ο Σάλτος μάντεψε τη σκέψη μου και έπευσε να μου πη:

— 'Εφερα μαζί μου το φίλο μου λοχαγό Μόριστην γιατί έπιθυμώ ν' άκούσω κι' αυτός άπο το στόμα σου τη διήγησή σου για το θαυμάσιο. Συμφωνείς σ' αυτό;

Δεν έφερα καμιά αντίρρηση. — Είμαι πρόθυμος, απάντησα, να άκμυστηρευθώ τα πάντα και στον κύριο λοχαγό. Γιατί όχι; Τι έχω να χάσω;

— 'Εμπρός λοιπόν, Σμώλλ. Κάθισε και διηγήσου μας την ιστορία σου για τον περίφημο θαυμάσιο.

Κάθησα άντικρύ τους, άναψα την πίπα μου και διηγήθηκα και πάλι την ιστορία του θαυμάσιου. Μ' άκούσαν κι' οι δυό χωρίς να με διακόπτουν. Γύρω μέε έπικρατούσε άπόλυτη ήσυχια. Οι δυό έξωμιατικοί κρέμονταν άπο τα χείλη μου.

— 'Όταν τελείωσα ο Σάλτος γύρισε και είπε στο Μόριστην:

— Λοιπόν, Μόριστην, τί λές για δλ' αυτά; Βρίσκεις άληθινή τη διήγησι του Σμώλλ;

Κι' έπειδή ο λοχαγός δεν το άπάντησε άμέσως κι' έμεινε βυθισμένος σε σκέψεις ο Σάλτος το ξανάπες:

— Θέλω τη γνώμη σου, λοχαγέ. Πιστεύεις στην ιστορία αυτή; Φαίνεται βέβαια σαν παραμύθι με εγώ την πιστεύω. Ο 'Ιωνάθαν Σμώλλ λέει την αλήθεια. Γιατί να μ' άς πη ψέματα και να μ' άς εξαπατήσει; Δεν έχει κανένα λόγο για να το κάμη αυτό.

— 'Ακούοντας τα λόγια του άνασκήκωσα άδίσταφα τους όμους μου. Ο Μόριστην πέταξε μακριά το τσιγάρο του κι' άπάντησε:

— Είμαι κι' εγώ της γνώμης, ότι ο Σμώλλ μάς λέει την αλήθεια.

Και καρφώνοντας τα μάτια του έπάνω μου με ρώτησε:

— 'Ετσι δεν άινε, Σμώλλ; Γιατί να σ' άς γελώσω, κύριε λοχαγέ, το άποκρίθηκα. Δεν σ' άς ζήτησα τίποτε άλλοτος. Ζήτησα μόνον τη γνώμη του κ. Ταγματάρχη πάλω στο ζήτημα αυτό.

— Βέβαια, βέβαια, αυτό άινε η αλήθεια, έπιβεβαίωσε ο Σάλτος. Ο Σμώλλ άινε εν τάξει.

Σώπασε μία στιγμή, βυθίστηκε σε σκέψεις και τέλος είπε:

— Λοιπόν, Μόριστην, δεν είσαι και σ' της γνώμης ότι πρέπει να ένδιαφερθούμε για την υπόθεσι αυτή;

— 'Ετσι νομίζω, απάντησε ο λοχαγός.

— Συμφωνείς και σ' Σμώλλ; Θέλεις να κάνουμε τη δουλειά οι τρεις μας;

— Και βέβαια, απάντησα πρόθυμα.

— 'Ωραία! Και τώρα άκουσε τί έχω να σου πω.

— Είμαι όλος αυτιά, ταγματάρχα μου.

— Νομίζω, φίλε μου Σμώλλ, ότι ή υπόθεσις αυτή δεν ένδιαφέρει την Κυβέρνησι. Τι άνακατεύεται ή Κυβέρνησι σ' ένα τέτοιο ζήτημα; Πρόκειται για μία υπόθεσι έντελώς άτομική, δική σου. Σ' αυτό το συμπέρασμα καταλήξαμε εγώ κι' ο παλιός μου φίλος ο Μόριστην άφου συζητήσαμε πολύ ώρα πάνω σ' όσα μου έμπιστεύθηκες. Με καταλαβαίνεις;

— Μάλιστα, κ. Σάλτος.

— Καλά, θά κάμω λοιπόν να μην πής λέξι σε κανένα άλλο για το θαυμάσιο. Να κρατήσεις το μυστικό σου.

Να μη μιλήσω ούτε στον κ. Διοικητή, ρώτησα κοιτοπόνηρα.

— Βεβαίως όχι. Θα έκανες μεγάλη κουταμάρα ν' άναμίξης το Κράτος σε μία τέτοια δουλειά.

— Και τί πρέπει να γίνη;

— Κάτι πολύ-πολύ απλό, Σμώλλ: Να μ' άς πής, τώρα άμέσως, καθαρά και έσπερα τι ζητάς για το μυστικό σου, τι αξιώσεις έχεις. Κι' έμεις, αν συμφωνήσουμε, θα κανονίσουμε τα πάντα χωρίς να μ' άς κανέναν τίποτα. Μ' έννοιας, Σμώλλ; Καταλαβαίνεις το συμφέρον σου;

Δεν το άπάντησα άμέσως. Προσποθήκα ότι σκέπτομαι την πρόστασι του. Παίζονταν μεταξύ μας ένα ποινικό παιχνίδι. Ο ταγματάρχης προσπαθούσε να φαίνεται άτάραχος. Και όμως μάντεψε άλη του την πλεονεξία. Ο πόθος του να άποχτήσει τον περίφημο θαυμάσιο έλαμπε στα μάτια του.

Για να είμαι όμως ελκικρινής, κύριε, πρέπει να σ' άς πω ότι κι' εγώ δύσκολα συγκρατούσα τη συχνή νησι μου. 'Επαίτα το τελευταίο άπελπισμένο παιχνίδι μου και ήμουν άρκετα ταρμαμένος. Γι' αυτό, πριν άπαντήσω, έκαμα μερικούς γύρους μέσα στην καλύβα προσποθόμενος ότι σκέπτομαι για να πάρω μίαν άποφάσι.

Οι δυό άξιώματικοί με κύτταζαν με άγωνία και περίμεναν με άνοσηφονία την τελευταία μου λέξι. 'Επί τέλους, άφου ήρέμισα κάπως σπάθηκα μπροστά τους και τους είπα:

— 'Ακούστε με, κύριοι. 'Όταν βρισκείται κανείς στη θέση που βρίσκομαι εγώ σήμερα δεν κάνει πολλά παύσια. Σας ζητώ λοιπόν το έλξης; Να με βοηθήσετε έμένα και τους συντρόφους μου να δραπέτευσουμε.

Οι δυό άξιώματικοί άνατινάχθηκαν άήσυχτοι.

— 'Επιτρέψτε μου να τελειώσω, τους είπα και κατόπιν μου λέτε τις άποκρίσεις σας. 'Επαναλαμβάνω λοιπόν και προτείνω: 'Αν θέλετε να σ' άς δώσουμε το ένα πέμπτον του θαυμάσιου θα μ' άς βοηθήσετε να δραπέτευσουμε άπο τις φυλακές. Μόλις το σκάσουμε θα φύγουμε όλοι μαζί για το μέρος που βρίσκεται κρυμμένος ο θαυμάσιος και θα γίνη ή μοιρασιά επί τόπου.

— 'Εδω βέβαια δεν βρίσκεται, ταγματάρχα μου. Άλλα στην Καλκούτα ή στο Μάδρας ύπαρ-

κει περίμενα μ' άγωνία την άπάντησή τους.

— Αυτό που ζητάς, Σμώλλ, μου είπε ο Σάλτος, άινε πολύ δύσκολο, πολύ έπικίνδυνο.

— Ναι, ταγματάρχα μου, το ξέρω, άλλα θα πάρετε το ένα πέμπτον του θαυμάσιου. Θα πληρωθείτε δηλαδή καλά.

— Το ένα πέμπτον... Χμ... 'Α-έζει τον κόπο να ρωφικονδύνη κανείς για τόσο λίγα;

— Δεν άινε λίγα, κ. Σάλτος. Θα πάρετε άπό πενήντα χιλιάδες λίρες ο καθένας σας. Το βρίσκετε μικρό το ποσό αυτό;

— 'Εστω... Το ποσό άινε άρκετό... 'Όσοσο...

— Διατάζει; Τότε δεν μου μένει παρά ν' άπευθυνώ στον διοικητή. Κι' ίσως αυτό να άινε το πιο σωστό. Θα μου δώσουν έτσι την έλευθερία μου, που αξίζει περισσότερο άπ' όλους τους θαυμάσιους του κόσμου. Συμφωνώ λοιπόν. Σας άρνείσθε. Κι' εγώ είμαι έλεύθερος να ένεργήσω, όπως μου φαίνεται σωστό και φρόνιμο.

Ο ταγματάρχης σηκώθηκε δρις.

— Στάσου, Σμώλλ! φώναξε. Βιάζεσαι πολύ, διάβολε. Δεν σου είπαμε ότι άρνούμεθα. Σου είπα μόνον ότι αυτό που ζητάς άινε πολύ δύσκολο. Για σκέψου λιγάκι. Μία άπόδρασις δεν άινε καθόλου εύκολη δουλειά, διάβολε και μάστιγα ή άπόδρασις τεσσάρων μαζι καταδίκων. Μολατούς 'ελα γίνονται, όταν υπάρχει καλή θέλησις, άκόμα και τα πιο άδύνατα.

— Μη λέτε μεγάλα λόγια, ταγματάρχα μου, του είπα. Δεν άινε δα και άδύνατο αυτό που ζητώ. Καθόλου άδύνατον μάστιγα. Πριν μιλήσω μαζί σας σκέφθηκα πολύ και μελέτησα τα πάντα λεπτομερώς. Μπορώ μάστιγα να σ' άς πω, αν θέλετε, πώς μπορεί να γίνη αυτή ή δουλειά.

— Άλέγε, Σμώλλ. Είμαι περίεργος να μάθω πώς θα τα καταφέρουμε κατά τη γνώμη σου και τις μελέτες σου.

— Ένα μόνον έμπόδιο υπάρχει, κύριοι: Το ότι δεν έχουμε έδω στο νησί κανένα πλοίο, για να μπούμε μέσα μία νύχτα μ' άροκτες τροφές και νερό και ν' άνοιχτούμε στο πέλαγος...

— Βλέπεις λοιπόν πώς το πρόβλημα άινε δύσκολο, φώναξε ο Σάλτος. Που θα βρεθί πλοίο για την άπόδρασι;

— 'Εδω βέβαια δεν βρίσκεται, ταγματάρχα μου. Άλλα στην Καλκούτα ή στο Μάδρας ύπαρ-

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τα δαμάσκηνα

Ο παπας-Γιάννης έφτασε το πρωί αυτό έξω φρενών στο σχολείο του χωριού, κάλεσε ιδιαιτέρως το γέρο δάσκαλο και του είπε άφριζοντας άπ' την όργη του:

— Κύριε Πελοπίδα, δεν άινε κατάστασις αυτή. Τα παιδιά του σχολείου σου άινε αληθινά λυκόπουλα, άινε κλέφτες. Μάλιστα κ. Πελοπίδα, άινε ληστές, λυκοπόδες! Δυό-τρεις άπο σκύτους μπαίνουν στον κήπο μου και μου κλέβουν τα δαμάσκηνα. Μου την έχουν μαδάσει τη μοναδική μου δαμασκηνιά κι' άπαρά να τιμωρηθούν οι ένοχοι. Είπε ζήτημα αν έχουν άπομείνει στο δέντρο πενήντα δαμάσκηνα άκόμα.

— Παπά μου, απάντησε ο κ. Πελοπίδας, δεν έχετε παρά να μου πείτε ποιοι άινε αυτοί οι τρεις κι' εγώ θα τους τιμωρώ συστρά.

— Να σου πω ποιοι άιναι; Και μήπως τους ξέρω. Μόλις μόρεσαι να δώ τις σιλουέτες τους χέσε το βράδυ μέσα στο σκοτάδι την ώρα που πηδούσαν τον νεκρό του κήπου.

— Πολύ καλά,

χουν, δόξα τῷ θεῷ, ἀκετά πλοία...
—Λοιπόν;... Κατόπιν;... Τί ἐννοεῖς;
—Τὸ πᾶνμα εἶνε πολὺ ἀπλό, κύριοι. Θὰ γυμνάσετε ἕνα καλὸ καὶ γοργοτάξιμο τρεχαντήρι στὴν Καλκούτα ἢ στὸ Μαδρασ, θὰ τὸ φέρτε ἐδῶ, θὰ μπούμε μέσα μιά σκοτεινὴ νύχτα καὶ θὰ τὸ σκάσουμε.

—Γιὰ νὰ πᾶμε ποῦ;
—Σὲ μιά ἀκτὴ, ἀπομακρυσμένη, τῶν Ἰνδῶν. Ἀπὸ πτόσιμα ἐκεῖ, ὅλα τὰ ἄλλα πλοῖα εἶνε εὐκόλα.

—Ἐπικρατῆς σιωπῇ γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα.

—Ἐγὼ βηματίζω πάνω-κάτω καὶ κἀννίζω.

—Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ συλλογιζόντουσαν τὴν πρόστασι καὶ ζυγνίζον τὰ πράγματα.

—Ἦσαν βέβαιος, παρ' ὅλη τὴν ἀγωνία μου, πῶς στὸ τέλος θὰ δεχόντουσαν τὴν πρόστασι μου. Τὸς τραβῶντες, τοὺς μαγνῆτιζε κ' αὐτοὺς ὁ ὁρατορ.

—Ἐπὶ τέλους εἰσαβ. τὸ λόγο ὁ Σάλτο.

—Ἄν ἦσαν μόνος σου τοῦλάχιστον, ποῦ εἶπε. Τότε...

—Δὲν τὸν ἀφῆρα νὰ συνεχίσῃ.

—Ἦ καὶ οἱ τέσσερες ἡ καὶ, ταγματάρχα μου, τὸ ἐτόνισα.

—Ναί, βέβαια, σ' ἐνόηθ'. Γιὰ σκέψου όμως. Ὅταν ἐλευθερωθῇς σὺ θὰ μπορέσης, μὲ τὴ βοήθειά μας, νὰ ἐλευθερώσης καὶ τοὺς συντρόφους σου.

—Δὲν γίνεταί, κ. Ταγματάρχα.

—Ἐγὼ καὶ ἐμεῖς ἀντιτάττομε ὅσοι οἱ τέσσερες, νὰ μὴ ἐνεργήσῃ καὶ γὰρ χωριστὰ κ' ἐνωθῇ νὰ κρατήσῃ τὸν ὄρκο ποὺ ἔδωσα.

—Ἐπιμένετε λοιπόν;

—Ἀπολύτως.

—Ὁ Σάλτο γύρισε τότε στὸν λοχαγὸ.

—Βλέπετε, Μόρταν, τοῦ εἶπε.

—Ὅταν ἴσως ἔτι εἶνε ἀνδρῶπις ποῦ ξέρετε νὰ κρατᾷ τὸ λόγο του. Δὲν ἐγκαταλείπει τοὺς φίλους του. Αὐτὸ εἶνε σοδάρ... αὐτὸ σημαίνει, φίλε μου, ὅτι μποροῦμε νὰ τοῦ ἔχουμε κάθε ἐμπιστοσύνη.

—Ὁ Μόρταν κούνησε στενωχῶς ὁμῆμενος τὸ κεφάλι του.

—Ὁ Σάλτο ἀπόρησε.

—Τὶ συμβαίνει; τὸν ρώτησε.

—Τὶ νὰ συμβαίη; ταγματάρχα μου. Πρόκειται γιὰ μιά...

—Λοιπόν;... Λοιπόν; Τελείωσε τὴ φράσι σου.

—Θέλω νὰ πῶ πῶς πρόκειται γιὰ μιά βρωμοδόλη...

—Ὁ Σάλτο χαμήλωσε τὸ κεφάλι του σιωπηλῶς.

—Ὡστόσο, συνεχὲς ὁ Μόρταν, ὅπως πολὺ σωστὰ λές μ' αὐτὰ τὰ χρήματα μποροῦμε νὰ σωθῶμε.

—Αὐτὸ εἶνε σίγουρο, Μόρταν. Γιατί νὰ κρυβάζετε πίσω ἀπὸ τὸ δάχτυλό μας; Εἰμαστε χαμένοι ἀνδρῶπις, ξετιναγμένοι στὰ χωριά. Χρειάζεται λοιπὸν μιά γενναία ἀπόφασι, καὶ δὲν πρέπει νὰ διστάζουμε. Θὰ ρισκινῶνόμεθα, βέβαια, ἀλλὰ χωρὶς κίνδυνον δὲν κατορθώνει κανεὶς τίποτε. Ἀς ἀφῆσουμε λοιπὸν τοὺς δισταγμούς κ' ἄς μὴν φιλοσκοκινίζουμε τὰ πράγματα. Σὺμφωνοί;

—Δὲν ἔχω καμμιά ἀντίρρηση, Σάλτο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια...

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ-ΚΑΛΤΣΕΣ

σε λογικὰς τιμὰς

ΑΓΙΟΘΗΚΗ

ΘΗΣΙΣ 17

Ἀνακτὴ 8 π.μ. - 6 μ.μ.

Αἰσθητικὸν Ἐπιστημονικὸν

Εργαστήριον

Βεσσαζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

Ἀναλαμβάνει τὴν ἐξάδειψιν δ. λων τῶν δυσμορφῶν τοῦ προσώπου. ὡς καὶ τὴν ριζικὴν ἀποτρίχωσιν, ἐξαφανίζει τὰς ρυτίδας, οὐλὰς, ἐγκαύματα, στίγματα (παγάδες), στίγματα εὐλαγίας καὶ θεραπεύει τὴν τοιχοπώσιν.

Μιά τραγωδία στοὺς πάγους

Περικετιώδης διήγημα

Ἦσαν μιά βραδυὰ βαρυχειμωνιάς τρομακτικῆς ἀπὸ ἐκείνης, ποὺ μόνον στὰ μέρη τοῦ βορείου Καναδά καὶ τῆς Ἀλάσκας, μπορεῖ κανεὶς νὰ γνωρίσῃ. Στὴ μεγάλη αἰθούσα φαγητοῦ τοῦ ἀεροκλιματιστοῦ, ἀνάμεσα σ' ἀπέραντα λευκὰ δια τῶν ὀνταρίο, βρισκόμαστε καμμιὰ δεκαριά κυνηγοί.

Καθισμένοι μπρὸς σὲ μιά μεγάλη θερμάστρα, καπνίζαμε τίς πίπες μας, πίνουμε οἶστρο καὶ περνοῦσαμε τίς ὥρες μας μὲ δραματικές ἀφηγησεις ἀπὸ τὴ ζωὴ μας.

—Ἐλα, Σκόντυ, φωνάζαμε, δὲν ὄλοι μας σχεδὸν εἴχαμε ἀφηγηθῇ κάτι. Εἶνε ἡ σειρά σου.

—Ὁ Σκόντυ Ὀσμπορν, ἕνας γενοτόμος κυνηγὸς ἐξέλαβε ἕνα σημεῖοματάριο μὲ τὰ ἐξώφυλλα του τριμμένα.

—Μπορ φαίνεται, εἶπε, ὅτι ἀπὸ ὅλες τίς ιστορίες ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ σὰς ἀφηγηθῶ, περισσώτερον ἐνδιαφέρον ἔχει τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ τοῦ ἡμερολογίου. Προηγουμένως ὅμως πρέπει νὰ σὰς πῶ μὲ λίγα λόγια ποὺ καὶ πᾶς τὸ βρῆκα.

—Ὅπως ξέρετε ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια εἶχα ὑπηρετήσει στὴν ἑσπέρω χωροφυλακῇ τοῦ Καναδά, στὴν περιφέρειὰ τοῦ Κλοντικ καὶ ἀκριβῶς στὰ σύνορα τῆς Ἀλάσκας.

—Ἐμμεῖνα ἐκεῖ δύο χρόνια. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ βροσκοῦν χρυσοφόρα κοιτάσματα στὰ Κλοντικ καὶ μυριάδες χρυσοθηρῶν ἐξοστράτευαν ὡς τὴν καταραμένη ἐκείνη περιοχή.

—Ὁ προϊστάμενος τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Κλοντικ, εἶχε μοιράσει τοὺς ἀνδρες τοῦ ἀνὰ δύο, γιὰ νὰ πηγαίνουν περιπολῶντες στὰ διάφορα σημεῖα. Ἐγὼ εἶχα ὡς συντόμοφο κόποιον Μπίλλ Κάρστεν.

—Μιά μέρα, περιπολοῦντας φτάσαμε σὲ μιά ἀπὸ τίς ἐγκαταλειμμένες πόλεις, ποὺ βρισκόταν πολυάριθμες, ὅπως ξέρετε, στὰ μέρη ἐκεῖνα, ἀριστερῶς ἀπὸ τοὺς χρυσοθηρῶν, ποὺ ἐφυγαν γι' ἄλλα μέρη, ἐγκαταλείποντας τὸ σπιτί τους, ὅταν σάθηκαν τὰ χρυσοφόρα κοιτάσματα.

—Στὴν κεντρικὴ πλατεία, ἔξω ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο κτῖριο, εἶδαμε πᾶς σκελετοὺς ἀνθρώπων καὶ δύο σκελετοὺς ἀλόγων.

—Στὸ σκελετὸ ποὺ ἔσκυφα ἐγὼ, βρῆκα σκόρπια χρυσόσκονη καὶ χρυσόπετρας, ἕνα πορτοφῶλι μὲ ἀκετὰ δολλάρια καὶ αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἡμερολόγιό.

—Καὶ τώρα ἀκούστε τί γράφει.

—Ὁ Σκόντυ ὄνιξε τὸ σημεῖοματάριο κ' ἀρχισε νὰ διαβάξῃ τὰ ἐξῆς:

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ τοῖχοι ποὺ φωσφορίζουν

Ὁ Ρῥοσσὸς ἐπιστῆμων Μοροζὼφ ἔχει ἐπινοήσει μιά μέθοδο γιὰ νὰ φωτίζονται καλλίτερα οἱ αἰθούσες τῶν χειρουργείων καὶ ν' ἀποφεύγεται ὁ κίνδυνος τῆς τυχαίας διακοπῆς τοῦ ηλεκτροφωτισμοῦ κατὰ τὴν διάρκειά μιᾶς ἐνχειρήσεως. Οἱ τοῖχοι καὶ τὸ ταβάνι τῆς αἰθούσας ἀλειφονται μὲ ὀρισμένα ἅλατα ψευδαργύρου ἢ κοβάλτου, ποὺ ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ ἐκπέμπουν φῶς ἐπὶ 1½ ὥρα ἀφ' οὗ πέρουν ἐπάνω τους ἡλιακὰς ἀκτίνες μιᾶς λάμπας ὑπεριωδῶν ἀκτίνων. Ἐτοῖο δημιουργεῖται μιά διάχυτη ἀνταύγεια μέσα σ' ὅλη τὴν αἰθούσα. Οἱ τοῖχοι μιᾶς αἰθούσας, ποὺ ἀλειφθηκαν μὲ τέτοιες οὐσίες τὸ 1941, ἐξοκλόουθουν νὰ φωσφορίζουν, μολοντὶ τὰ παράθυρα κατεστράφησαν ἀπὸ ἕνα βομβαρδισμὸ καὶ οἱ τοῖχοι ὑπέστησαν ἐπὶ 3 χρόνια τὴν ἐπίδρασι κάθε κακοκαιρίας.

Τὰ πεντάδυμα τῆς Ἀργεντινῆς

Ἐκτός ἀπ' τὰ περίφημα πεντάδυμα τοῦ Καναδά, υπάρχουν κ' ἄλλα στὴν Ἀργεντινῇ, τὰ ὁποῖα συμπληρῶνουν σὲ λίγο τὰ 3 χρόνια τους. Οἱ εἰδικοί λοιπὸν ἐπιστήμονες φρονοῦν ὅτι αὐτὰ ἔχουν πιθανότητες νὰ ζήσουν περισσότερα χρόνια ἀπ' τὰ πρῶτα. Οἱ λόγοι εἶνε δύο: Πρῶτον, μετὰ τὴ γέννησί τους ἀνεπτυχθέντες φυσιολογικά, ἐντὶ τὰ πεντάδυμα τοῦ Καναδά κρειάσθηκαν πολλὰς κ' ἐπιμελείας περιποιήσεως γιὰ νὰ διατηρηθοῦν στὴ ζωὴ. Δεύτερον, μόνον δύο ἀπ' αὐτὰ εἶνε τοῦ ἰδίου φύλου καὶ ὁμοῖα μεταξὺ τους, συνεπὲς προέρχονται ἀπ' τὸ ἴδιο μητρικὸ ὄργανον, ἐντὶ τὰ πεντάδυμα τοῦ Καναδά προερκόντουσαν ὅλα ἀπὸ ἕνα ὄργανον. Κατὰ τοὺς βιολόγους κατὰ τοὺς στατιστικούς, παιδιὰ γέννημένα ἀπὸ διαφορετικὰ ὄργανα ἔχουν περισσότερες πιθανότητες νάρθουν στὸν κόσμον ζωντανὰ καὶ νὰ ζήσουν πλεῖστα χρόνια.

ἀκόμη λάμπει, ποὺ μοῦ λέει πόλα... Τὶ φρίκη!...
—Ὁ Νοεμβρίου.

«Οἱ τροφές μας τελείωσαν ἐντελῶς ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ. Πᾶς ἔκανε ὁ Τζόντυ γιὰ τὴν τελευταία μπούκιά! Καὶ οἱ χιονοθύελλες ἐξοκλόουθουν ἀτελείωτες ἡ μιά ἐπ' ἄλλη, φοβερές, τρομακτικές, λιγνιτώδεις. Εὐτυχῶς ὅτι βρισκόμαστε ἀπὸ στέγην.

«Φάγαμε τ' ἀλόγα μας... Πεινᾶμε... Τὸ φοβερότερον πρᾶγμα στὸν κόσμο, εἶνε ἡ πείνα. Διψᾶσαμε συγχρόνως. Μὰ μόλις βρῆκαμε νὰ κόψουμε ἕνα κομμάτι πάγο, γιὰ νὰ τὸ βάλουμε στὸ στόμα μας, καὶ νὰ κόψουμε τὴ δίψα μας, ὁ καυμένος ὁ Τζόντυ ἔπαθε παράλυσι τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδιῶν. Τὸν μετέφερα δὴν μπόρεσα, ὡς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

«7 Νοεμβρίου, νύχτα.

«Φρίκη! Θέξ μου, λυπήσου με καὶ βοήθησέ με. Τολμάχιστον δὲν πρόκειται νὰ σωθῶ, κάνε ὅ,στε νὰ πεθῶν τὸ γρηγορότερον. Βρισκομαι ὁλομόνοχος πιά μέσα στὴν πόλι καὶ μὲ τὸ πῦμα τοῦ δυστυχισμένου μου φίλου ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Καὶ ὅμως θὰ ἦμουν ἐντυχιμένος, νὰ υποποθῶ νὰ μείνω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ ἔξω. Ἐδῶ μέσα δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω! Ἦ μοναχία εἶνε ἀπίστα. Καὶ ἡ πείνα!... Διψῶ ἐπίσης. Ὁ ἀποφασιστὴν νὰ βγῶ ἔξω, γιὰ νὰ κόψω ἕνα κομμάτι πάγο. Τὸ θέλω, μὰ δὲν τολμῶ, φοβόμαι.

«9 Νοεμβρίου.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλησιάζω στὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγω τὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ξεδιψῶμαι μὲ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ εἶνε χειρότερα. Παγώνουν ὅλα μου τὰ σωματικά! Δὲν ἀντέχω πιά. Προτιμώτερος ὁ θάνατος καὶ ὁ πῦρ φρικτῆς ἀκόμη, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

«Τὶ ἀγωνία, θεέ μου! Σημέρωσε, ἀλλὰ ἔξω μαινεταί ἡ καταγίνδα. Πᾶς νὰ ζευτῶται; Τὸ στόμα μου καὶ ὁ λάρυγγας μου ἔχουν ξεραθῇ. Πλη

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΓΙΟΥ ΡΙ

Η δημοφιλής Γιοβ. Ρι υποδέχθηκε το Σάμου με μεγάλο ενθουσιασμό. Τους είχε χωρίσει ο πόλεμος. Είχαν γνωριστεί και είχαν γίνει καλοί φίλοι στον Άγιο Φραγκίσκο. Εκείνη σπούδαζε ζωγραφική κι' εκείνος ήταν φοιτητής της Φιλολογίας. Ο Σάμου ήταν ένας υψηλόσωμος άνδρας, μελαγχολικός, με νόστιμο πρόσωπο.

Δύο μήνες πριν ξεσπάσει ο πόλεμος της Γαλιτίας με την Αμερική, η Γιοβ. Ρι έφυγε για το Κιότο. Μία δεν χωράει πια χριστιανός. Ανελάβε όλη προσπάθεια στο έθελοντικό σώμα των νοσοκόμων...

Ο Σάμου πάλι, που είχε μάθει τα γαλιανέζικα από τη Γιοβ. Ρι, είχε τοποθετηθεί στο επίτελειο του Μάκ Άρδου, όταν έγινε η κατάληξη της Γαλιτίας.

Όλες οι Γαλιανέζες κτύπαζαν ψαχτάρα τους Αμερικανούς κι' απέφυγαν τη συντροφιά τους. Μία σιγά, σιγά ο παγος έσπασε κι' έγιναν πιο φιλάρεσκες, πιο τρυφερές.

Ο Σάμου είχε ξεχάσει την δημοφιλή φιλένδο του, που είχε γνωρίσει στον Άγιο Φραγκίσκο. Μία ημέρα όμως τη συνάντησε ξαφνικά στο δρόμο.

—Γιοβ. Ρι! φώναξε αλόχαρος.

—Σάμου!

Εμφάνισαν τα χέρια τους θερμά, εγκάρδια, με το χαμόγελο στα χείλη. Κι' έτσι, η Γιοβ. Ρι έγινε ο οδηγός του στο Κιότο. Ήταν πάντα καλοί φίλοι, όπως άλλοι στην Αμερική. Και τα βράδια σύχναζαν στο μαγευτικό πάρκο του Μαρουγιάντα. Ένοιωθαν κι' οι δύο τους την ίδια συγκίνηση μπροστά στους μικρούς θαυμαστούς κήπους με τα χρυσάνθεμα. Η εκάστοτη της Γιοβ. Ρι έκανε έντυπια στο Σάμου. Τι παραξένι γυναικά που ήταν! Ένα λουλούδι, μία πεταλούδα, ένα φυλλάριόκι στην επιφάνεια του νερού την έκανε να δακρύζει από μία

απερίγραπτη παιδική χαρά.

Η φίλα τους είχε μείνει άγνη, αδελφική. Μία ένα βράδυ, στον περίφημο κήπο του Γιοσιμίτσου, μπροστά σε μία μικρή λίμνη γεμάτη γαλιανέζικες νωφάδες, μέσα σε μία γλυκύτητα και μωρημένη ατμόσφαιρα, τα χέρια τους άγγισαν το ένα το άλλο με μία καινούργια, άγνωστη τρυφερότητα.

Κι' οι δύο τους ένοιωσαν τότε ένα αλλόκοτο σκίτημα στην καρδιά και ρίγησαν από μία βαθειά και άνεξηγητη συγκίνηση. Μία αλλόκοτη έκσταση είχε πλημμυρίσει την ψυχή τους.

Εκείνη τη νύχτα δεν συνέχισαν τον περίπατό τους ως το πάρκο του Μαρουγιάντα. Για πρώτη φορά τους φώδισε το σκοτάδι της νύχτας. Γύρισαν όμως την άλλη νύχτα και κάθισαν σ' ένα απόμονο παγκάκι, κάτω από το πυκνό φύλλωμα ενός μεγάλου δένδρου.

Κι' εκεί, σιωπηλά, έσφιξαν πάλι τα χέρια τους με τρυφερότητα. Και σε λίγο, τα χέρια τους με τ' απαλά τους χάδια, άρχισαν να μιλούν πιο θερμά, πιο δημοφιλώς και πιο πειστικά από το στόμα.

Η Γιοβ. Ρι είχε μεθύσει πια από τα χάδια του Σάμου κι' έγερνε κάθε τόσο την ανάκαλιά του. Κι' έβλεπε τα χείλη τους έσφιξαν σ' ένα γλυκό, πεθνητικό φιλί. Η δημοφιλής Γιοβ. Ρι δοκίμαζε για πρώτη φορά το ερωτικό φιλί ενός λευκού. Για πρώτη φορά ένοιωσε τον έρωτα ν' αναστατώνει αλόκληρη την ύπαρξή της.

Στο δεύτερο φιλί, η Γιοβ. Ρι τρέμοντας από συγκίνηση, του ψιθύρισε στομά με στομά: —Σε συλλογίζομαι με τόση αγάπη!

—Μ' άρεσεις τόσο πολύ! Δεν ξέρεις πόσο σ' αγαπώ! της απάντησε ο Σάμου με τρυφερότητα.

—Δεν θα χωρίσουμε πιά, αγαπημένε μου.

—Ω, ναι, μικρούλα μου, τι

ποτα πιά δεν θα μας χωρίση. Θα φύγουμε μακριά, θα σε πάρω μαζί μου.

—Αληθεία, Σάμου; —Ναι, αγαπημένη μου. Ο πόλεμος πιά τελείωσε. Θα σε πάρω να φύγουμε και να πάμε να ζήσουμε μακριά.

Η δημοφιλής Γιοβ. Ρι, τότε έκουσε με βαθειά, μ' απεριγραπτή συγκίνηση. Τα αμυγδαλωτά της μάτια φεγγαβολούσαν από ελπίδα.

Εγείρε το κεφάλι της στον άμμο του Σάμου και του ψιθύρισε τρυφερά:

—Ναι, αγαπημένε μου, πρέπει να φύγουμε μακριά. Δεν ξέρω γιατί, αλλά φοβόμαι, φοβόμαι, καλέ μου Σάμου.

Ο νέος απόρησε.

Την έσφιξε στο πλατύ στήθος του, την φίλησε στα γόνατα της μάτιας και της είπε:

—Φοβάσαι; Δεν πρέπει να φοβάσαι, μικρή μου αγαπη. Τι είναι εκείνο που σε φοβάται; Μίλησέ μου... Άνοιξέ μου την καρδιά σου.

Η μικρή Γιοβ. Ρι σφίχθηκε περισσότερο κοντά του, σαν τ' αντιστάσει ποταλάκι και του ψιθύρισε δειλά:

—Δεν ξέρω τι είναι ακριβώς εκείνο που με φοβάται, καλέ μου Σάμου. Μά τρέμει η καρδιά μου. Φοβόμαι για σένα, φοβόμαι για τον έρωτά μας...

—Δεν πρέπει να φοβάσαι τίποτα, όταν βρίσκεσαι κοντά μου.

—Ω, αγαπημένε μου Σάμου, δεν ξέρεις τι κινδύνους διατρέχει κανείς στον τόπο αυτό...

Ο νέος έσφιξε τις γροθιές του.

—Αλλοίμονο σε κείνον, που θα τομήσει να σοδ κήνη κακό! φώναξε. Ένα μόνον ζητώ από σένα γλυκερία μου Γιοβ. Ρι: να μ' αγαπάς όσο σ' αγαπώ!

—Σε λατρεύω, Σάμου! Σ' αγαπώ σαν τρελή... Σ' είπα κι' μόνη χαρά της ζωής μου, συ είσαι για μένα το πόν, συ είσαι ο ήλιος της ζωής μου...

—Αλλοίμονο!...

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που πρόφερε για τον έρωτα η δημοφιλής Γιοβ. Ρι.

Μία σκιά γλυκύτερη πίσω από τα δέντρα. Η Γιοβ. Ρι με μία πνιγμένη κορυφή πόνου σφίχτηκε περισσότερο στην ανάκαλιά του αγαπημένου της. Κάποιο χέρι κάρφωσε βαθειά στη ράχη της ένα μαχαίρι. Η Γιοβ. Ρι ξεθύχθηκε, δίχως τα χείλη της να προφέρουν κανένα παράπονο. Είχε καταλάβει ποιος ήταν ο φονιάς της. Ήταν ένας φανατικός Γιοβ. Ρι, ο Άνταμ, που δύο χρόνια τώρα νοσηλευόταν από τη Γιοβ. Ρι στο στρατιωτικό νοσοκομείο...

Ο Άνταμ μισούσε τους ξένους και δεν θα την άφηνε ποτέ ζωντανή στην άγκαλιά ενός Αμερικανού, ενός εχθρού τους.

Κι' έτσι έσβυσε η Γιοβ. Ρι, σαν ένα λουλούδι της κερασιάς, που έπεσε από τον κλώνο, προφέροντας με την τελευταία πνοή της δυο πονεμένες λέξεις:

—Σ' αγαπώ!

ΜΥΡΙΑΜ ΧΑΡΡΥ

Τα ξάνα πού έδρασαν στέν πολεμο

Στην Όττάβα, την πρωτεύουσα του Καναδά, μέσα σε μία αίθουσα που υπάρχουν διάφορα αναμνηστικά του πολέμου, έχουν εντοιχισθεί πέντε μεγάλα μετάλλια πάνω στα οποία έχουν χαραχθεί: ένα αλφειό, ένα σκύλο, ένα γοιζούρι, ένα τάρανδο κι' ένα περιστέρι. Πάνω απ' αυτά τα μετάλλια υπάρχει η εξής επιγραφή.

«Τις πέντε ένεκεν εις τους συμπολεμιστάς μας».

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο κακούργος

Ο περίφημος για τη σοφία του Καλίφης Χαρούν ελ Ρασίντ αποφάσισε μία μέρα να επισκεφθεί τις φυλακές της Βαγδάτης, στις οποίες βρισκόταν κλεισμένοι οι πιο τρομεροί κακούργοι του βασιλείου του, και να δώσει χαρί σ' έναν από αυτούς.

Ακολουθούμενος λοιπόν ο δικαίος μονάρχης απ' το βεζύρη του και τους υπαοπιστάς του καθάλαψε το αλφειό του, διέσχισε τους δρόμους της Βαγδάτης κι' έφτασε στις φυλακές.

Ο διευθυντής των φυλακών τον υποδέχτηκε με πολλούς τεμενάδες και μόλις έμαθε την επιθυμία του τον ώδηγησε στα κελιά των φυλακισμένων. Οι κατάδικοι μόλις αντίκρισαν τον πανένδοξο Χαρούν ελ Ρασίντ πέσανε μπροστά στη γη κι' ακούμπισαν το μέτωπό τους στο χώμα για να δείξουν την ταπεινότητά τους.

Ο Καλίφης διέταξε τότε να τους φέρουν ένα-ένα εμπρός του κι' έκανε σε κάθε κατάδικο την ερώτηση:

—Γιατί βρίσκεσαι κλεισμένος εδώ μέσα;

Ο πρώτος κατάδικος — ένας φονιάς — ακούγοντας την ερώτηση του Χαρούν ελ Ρασίντ απάντησε:

—Αδίκη με καταδίκασανε, πολυχρονωμένε μου, άδικα τών άδικων. Εγώ είμαι τιμωρός ανθρώπων, δεν έκανα κανένα κακό στη ζωή μου. Ο Άλλος με καμάν αν λέω ψευδήματα.

Ηρώς κατόπιν η σειρά άλλου κατάδικου, αλλά κι' αυτός είπε τα ίδια στον Καλίφη:

—Ένδοξε άρχηγε τών πιστών, τών απάντων. Εγώ είμαι ο πιο άθωος άνθρωπος πάνω στη γη κι' άπορώ γιατί με κρατούν κλεισμένο στη φυλακή!

Ο τρίτος κατάδικος, ένας γυνώστης κλέφτης, άρχισε να κλαίει, να χτυπιέται και να όρκίζεται πως ποτέ δεν άνγινξε ζένο πράγμα.

Το ίδιο συνέβη και με πολλούς άλλους κατάδικους. Όλοι τους όρκιζόντο ορκίζοντο πως είνα... άθως περισσότερο!

Εξάφνα ο Καλίφης αντίκρισε έναν κατάδικο συμμαζεμένο σε μία γωνία του κελιού, με σκυμένο το κεφάλι και βαθειά λυπημένο. Διάταξε τότε να τον όδηγήσουν άμέσως εμπρός του και τον ώπησε:

—Εσύ γιατί βρίσκεσαι εδώ μέσα; —Εγώ, πολυχρονωμένε μου, άπάντησε εκείνος, βρίσκομαι στη φυλακή δίκαια. Είμαι ένας κακούργος, σκότωσα ένα γείτονα μου για να τον ληστέψω και καλά κάνανε να με κλείσουν εδώ.

Η ειλκιρινής απάντησις τού κατάδικου αυτού που δεν έμοιαζε με τους άλλους έκανε μεγάλη έντυπια στον Χαρούν ελ Ρασίντ. Ήρισε λοιπόν τού διευθυντή των φυλακών και τού είπε:

—Πρέπει ν' άφησες άμέσως ελεύθερο αυτό τον φοβερό και τρομερό εγκληματία. Γιατί αν μείνι εδώ μέσα ν' πάρει κίνδυνος να... διαφθείρη όλους αυτούς τους άθώους ανθρώπους που, όπως λένει οι ίδιοι, δεν έκαναν καμμία κακή πράξη στη ζωή τους. Δώδε τον γρήγορα, δώδε, του την έλευθερία του, για να μη μολύνει άλλες αυτές τις λευκές περισσότερες!...

Ετσι κι' έγινε.

Ο ειλκιρινής κατάδικος άφένθηκε άμέσως ελεύθερος.

Όσο για τους άλλους κατάδικους, τούς άδθεν άθώους, τούς φώναξε ακόμα και δεν κρύνει!...

Ετσι κι' έγινε.

Ο ειλκιρινής κατάδικος άφένθηκε άμέσως ελεύθερος.

Όσο για τους άλλους κατάδικους, τούς άδθεν άθώους, τούς φώναξε ακόμα και δεν κρύνει!...

Ετσι κι' έγινε.

Ο ειλκιρινής κατάδικος άφένθηκε άμέσως ελεύθερος.

Όσο για τους άλλους κατάδικους, τούς άδθεν άθώους, τούς φώναξε ακόμα και δεν κρύνει!...

Ετσι κι' έγινε.

Ο ειλκιρινής κατάδικος άφένθηκε άμέσως ελεύθερος.

Όσο για τους άλλους κατάδικους, τούς άδθεν άθώους, τούς φώναξε ακόμα και δεν κρύνει!...

Ετσι κι' έγινε.

Ο ειλκιρινής κατάδικος άφένθηκε άμέσως ελεύθερος.

Όσο για τους άλλους κατάδικους, τούς άδθεν άθώους, τούς φώναξε ακόμα και δεν κρύνει!...

Ο θρίσμος της Έλσα

Όταν έγινε η διάρρηξη της Προβίσιαλ Μπάνκ στο Λονδίνο, η διάσημη γιτέκτις Έλσα βρισκόταν στο Παρίσι. Από τις έφημερίδες λοιπόν έμαθε ότι οι διαρρηκτές είχαν μπει από ένα φεγγίτη, ότι πήδησαν πάνω σ' ένα τραπέζι και με τη βοήθεια ενός μικρού μωτέρ έσκοναν το ένα μέρος του χρηματοκιβωτίου και άφηναν κοσμημάτα και χρυσασφικά άλλας έλκισαν χιλιάδες λίρών, τα οποία είχε πάρει η Τράπεζα την προηγούμενη προς φύλαξη. Αν δεν ήταν παύ βισατικοί θα άνακαλύπταν κ' ένα χρηματόδεμα διακοσών χιλιάδων λίρών. Οι διαρρηκτές άφηναν διακοσμάτα άποτυπώματα τών ποδιών, γιατί ήσαν έντυπιοι, και μερικά τών χεριών.

Αυτά έγγραφον οι έφημερίδες, όπως έλπιση ότι την όπδισις αυτή την είχε αναλάβει η ειλκική εγκληματοτική ύπηρεσία της Σκότλαντ Γιάρντ.

Η Έλσα έκανε έναν ειλκικό μορφαισμό. Ήξερε ότι οι άσους της ύπηρεσίας αυτής είχαν φύγει για το μέτωπο.

Κι' αυτή η όπδισις θάρρη στα χέρια που, ψυθίρισε μ' ένα χαμόγελο.

Και δεν είχε άδικο. Πάντε έδδομάδες άχολήθησε η Σκότλαντ Γιάρντ και δεν κατάφωρε να άνακαλύψει τίποτα.

Η Έλσα άφισε το Παρίσι και πήγε στο Λονδίνο. Δεν άχολήθηκε τίποτα να βρή τους διαρρηκτές. Ήξερε όμως πολύ καλά όλα τα ύπηρεσια κλειστοποδικά μαγαζιά, όπου γινόντοσαν άγοραπωλήσεις πολυτιμών λίθων.

Φέρεσε, λοιπόν, μία πολυτελέστατη τουαλέτα, μπήκε σ' ένα καμφοτόπο άποκίτητο νέου τύπου και σταμάτησε μπρος στην πόρτα τού κοσμηματοπωλείου Μπλούμενταλ.

Έγχετε κάτι για σκουλαρίκια; Ο κοσμηματοπώλης της έδειξε διάφορα μπριλλιάνια και μία σειρά από μαργαριτάρια. Τα έλκτισε δια λεπτομερώς, γιατί είχε μελετήσει τον κατάλογο των μαργαριταρών που έλκλπησαν από την Τράπεζα, και τελικάς πήρε από χέρια της ένα μεγάλο μαργαριτάρι, που είχε το σχήμα αλφειού.

Τι κρίμα! ψυθίρισε. Δεν έχετε το ταίρι του;

—Όχι, έλεπε ο Μπλούμενταλ, αλλά... τι πληρώνετε να το βρω;

—Πόσα θα θέλατε και για τα δύο;

—Χίλιες λίρες!

—Θα τις έχετε, αλλά διάζομαι.

Ο Μπλούμενταλ άρχισε να σκέπτεται.

—Επειτα είπα:

—Αιγάκι... όσολο.

—Το ξέρω, έλεπε η Έλσα, γιατί προέρχονται από την κλοπή της Προβίσιαλ Μπάνκ.

Συγκρόνως έβγαλε το πιστόλι της και φώναξε επιτακτικά στο Μπλούμενταλ:

—Και τώρα... άφου έξερε ποιος έχει το μαργαριτάρι, θα μου το πείτε γρήγορα, γιατί άχχετε μπλεξίματα με την Σκότλαντ Γιάρντ.

Ο Μπλούμενταλ άρχισε να τρέμει.

—Θα σας πω τόνόμα του, ψυθίρισε, αλλά μη με μπλέξετε έμένα σε τίποτα.

—Έγχετε το λόγο μου.

—Τόχει ο Μπλάτλιν... ένε καυτικός, πολύ ειλκίλινος.

—Και πού μπορώ να τον βρω;

—Σε καμμία ταβέρνα. Συχνάζει στού «Απταρική», στην «Αγριογυλιάρικα» και στού «Ελφραντάς».

Ένα μήνα έμωνε η Έλσα να βρή τον Μπλάτλιν. Μεταμοιεμένη πότε σε έφημερίσπολιδες πότε σε άνθρωπιδες, και πότε σε τραγουδίστρια με μία κίθαρά στο χέρι γύριζε νύχτα-μέρα σ' αυτά τα κέντρα.

Απειλιόταν όμως στο τέλος και έαναγνώρισε στού Μπλούμενταλ.

—Εγώ σοδ έβασα το λόγο μου πως δεν άδ σε πειράζω, έσυ με γέλασες, τού έλεπε.

—Όχι, μά το Θεό!... διαμαρτυρήθηκε εκείνος. Μά άτάσου. Θα σε συστήσω σε κάποιον που ένε φίλος του. Έλα στις τρεις από δά.

Στις τρεις η Έλσα έαναπήγε.

Πέραςε στο γραφείο της έπε ο Μπλούμενταλ. Είχε εκεί κάποιος Σα-

μούελ-Μπέντιο Κορσέο. Αυτός έξερε πολλά.

Η Έλσα δεν περιέμενε ούτε στιγμή. Μπήκε στο γραφείο, τράβηξε το πιστόλι της και φώναξε στον άγνωστο:

—Άκουσε με καλά. Θα σοδ δώσω έκατό λίρες για να μου πής πού βρίσκεται ο Μπλάτλιν. Σύμφωνοι;

—Δεν κάνει έκατόν πενήντα; ρώτησε εκείνος.

—Έστω, αλλά πές μου πρώτα πως τα καταφέρατε και κάνατε την κλοπή;

Ο Σάμουελ τάχασε μπρος στο θάρορ αυτής της γυναικας. Άναγκάστηκε να μιλήσει, άφου έάπαιρνε μάλιστα 150 λίρες.

—Άφου με γέλασαν θα τα πω όλα, έλεπε στη γιτέκτις. Ήσουν άλλοτε ο-πάλληλος της Τράπεζας. Και θέλασα να έδικηθώ τού διευθυντή της, γιατί με είχε άπολύσει. Βόηκα ένα φίλο μου σκοποπόι, αυτός τα συμφώνησε με τού Μπλάτλιν και τού άδωρησα στην Τράπεζα νύχτα. Ετύχως πού ο φίλος έ ήταν άροιστος. Μά γέλασαν όμως. Πήραν ένα σωρό πράγματα και μου δώσανε μόνο έκασι λίρες.

—Και πού βρίσκεται τώρα ο Μπλάτλιν;

—Στην ταβέρνα τού «Νέγρου».

—Ευχαρίστω, πάμε. Θέλω να μου τον δείξω.

Βγήκαν από τού μαγαζι τού Μπλούμενταλ. Η Έλσα άρχισε να συρρίνη τού «Τιπερνού». Ήταν σύνθημα. Πίσω τους βγήκαν μέσα από διάφορα μαγαζιά μερικά πολίτες και άρχισαν να τούς άκολουθούν. Ήσαν έξη άστυνομικοί της Σκότλαντ Γιάρντ.

Επειτα από ένα τέταρτο μπήκαν στην ταβέρνα τού «Νέγρου».

—Ποιος ένε; ρώτησε η Έλσα τών Σάμουελ.

—Αυτός πέι κάτω στο βάθος, ο μελαχροινός, της απάντησε εκείνος.

Και της έδειξε έναν άνθρωπο με κτηνώδες πρόσωπο. Εκείνος γύρισε άφηνικά το κεφάλι του. Μόλις αντίκρισε τού Σάμουελ με τη γυναικά και πιο πίσω τούς έξ άστυνομικούς, έβγαλε άστραπαλάς δυο πιστόλια κι' άρχισε να πυροβολεί.

Ο Σάμουελ έπασε άμέσως κεκός.

Η Έλσα κινήθηκε από μία σφαίρα στο πλευρό. Κι' άλλοι δυο άστυνομικοί τραυματίστηκαν μέλλον σφαίρας.

Οι άλλοι τέσσερες όμως άωρησαν στ' άναμεταξί έμένα του, τόν χτύπησαν με τα κλάμα στο κεφάλι, τόν έάσαν και τού πέσανε τις χειροπέδες.

Ποτέ το Άγγλικό κοινό δεν είχε ένθουσιασθή τόσο πολύ, όσο σ' αυτή την περιόστασι, που μία γυναικά γιτέκτις, είχε βείξει τόσο θάρρος και ψυχραιμία.

Το δωμάτιο της κλινικής που μετέφεραν την Έλσα είχε γεμίσει από λουλούδια.

Ο σερ Τζάωρτζ Μάκνεζι, ένας από τούς μεγαλύτερους χειρουργούς τού Λονδίνου, άνέλαβε να τη όσσει.

Κ' έτσι, όταν έπαιτα από δύο μήνες η Έλσα σηκώθηκε για να παραστή στη δική τού Μπλάτλιν, άποφάσισε από τού κοινόν, που της έβριγνε λουλούδια. Ο Μπλάτλιν καταδικάστηκε σε θάνατο.

Κι' ένα πρωί πάνω από τις φυλακές, που άφρατίετο, όωφάθηκε η μαύρη σήμα, σημείον ότι τόν είχαν κρεμάσει...

ΓΑΣΤΟΝ ΡΙΣΑΡ

Τι συνέβη στο Μάγερλινγκ;

Ο ρομαντικός έθιλος τού έρωτος τού άρχισούσε Ροδόλφου της Αυστρογυλιάρικας και της άρσις Βαρβάτης Μαρίας Βεστέρα είναι πασίγνωστος. Τόν έκαν διηγήσι τόσο συγγραφείς, έχει γίνει φέλιμ στον κινηματογράφο με τού Σάρα Μπουανίε και την Νταβίλ Νταριέ... Σύμφωνοι μ' αυτόν, οι δυο έρωταμένοι άποκλήτησαν στο Μάγερλινγκ, όταν ο άπταρτρωρ Φραγκίσκος Ιωσήφ τούς έπέθελε να χωρίσουν. Τώρα όμως έσχετο απ' τη Νορβηγία μία κατηγορηματική διάζωση τού θύλου.

Στην πόλι Κρίστιανσταντ της Νορβηγίας, έφανε άκόντονας ένας άλλος άπιδος δ' Ιωάννης Νεπουίντ Σαλές τού της Τσάκνης. Οι γείτονές του τόν ήξεραν ως Ούγκο Κόλεο, πρώην λιμενάρη.

Όταν πέθανε, πού άλγαν άγορά, άφως μερικά σπουδία έγγραφα, πού έγχαρκτηρίστησαν ως γνήσια από τού νορβηγικά δικαστήρια. Τα νομικά αυτά βεβαιώνουν ότι ο Ροδόλφος και η Βαρβάτα έλάσαν άπιδος κα' η Μαρία μάλιστα άσχημα στο Μάγερλινγκ, για λόγους σχετικούς με την πολιτική, κι' η Βαρβάτα έλάσε τού κεφάλι τού άρχιδούκου με μία πιστολιά της σφαίρας! Τότε ο άπιδος τού Ροδόλφου Ιωσήφ άλάσε την άπιδος και την άόκτισε.

Δυσσομία του Ιδρώτος

Σήμερα θα μιλήσουμε επάνω σ' ένα πολύ λεπτό ζήτημα πού ενδιαφέρει, έξ ίσου νομίζω, τούς άνογνώστας μας άμφοτέρων τών φύλων, τού ελάττωματος της βαρείας άποπνοίας και της δυσσομίας τού σώματος, τού όποιον παρουσιάζουν πολλά άτομα. Η προσοχή καθενός, και ιδίως των γυναικών, συνήθως στρέφεται στη μοναδική περιποίηση τού προσώπου, για τήν καθαρότητα και τήν όμορφιά τού όποιον και μόνο, φροντίζουν κι' ενδιαφέρονται.

Προς τι όμως η όμορφιά, οι πολυτιμες τουαλέτες και τού βουρτυμα στολιδία όταν μία γυναικά παρουσιάζει μία δυσσομία άποπνοίας; Η άπιδος καθαριότης και περιποίηση τού σώματος είναι τού μελύτερο στολιδι της όμορφιάς. Τήν δυσσομία έντυπια και τήν άπιδος πού προκαλεί μέσα σε μιά συγκέντρωση ή βαρεία κι' έννοηλη δυσσομία πού άπιδουν μερικά άτομα, είναι άόκοπο να τόνισω, γιατί οι περισσότεροι από τούς άνογνώστας, θα τήν έχουν νοιώσει. Πολλά άτομα άνογνώστας άνταποκτικόν κι' όλην τήν άπιδος ελάττωμα των — και ιδίως οι γυναικες — προσπαθούν να τού συκαλύψουν χροσμοποιώντας βαρεία άρματα. Τό κακό μ' αυτά χειροτερεύει ακόμα περισσότερο και η δυσσομία άποπνοία γίνεται περισσότερο άόρατη κι' έντονη.

Η βαρεία δυσσομία τού σώματος προκαλείται από τις διάφορες ζυμώσεις πού γίνονται στις μασχάλες και στα πόδια, λόγω των μεγάλων έφιδρώσεων πού προκαλούνται σ' αυτά τα μέρη ιδίως τού σώματος.

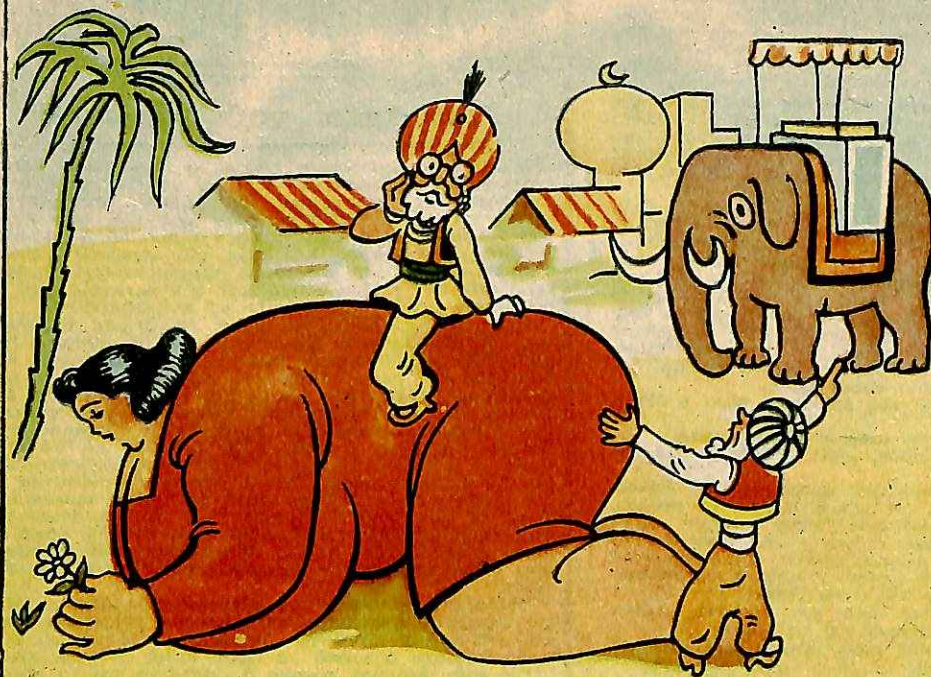
Για τούς λόγους αυτούς ή μασχάλη και τα πόδια έχουν άναγκή ιδιαίτερας περιποίησις. Ο ύγινης καθαρισμός της μασχάλης και των κάτω άκρων γίνεται με σαπούνι. Κατόπιν δέ, άπαραίτητον είναι τού πονδράκιμα μ' άφθονο τάλκ.

Ιδιαίτερως, συνιστά σ' άσους έχουν τού ελάττωμα της έξ ιδρώτος δυσσομίας τήν χρήσιμη εις της έδδομάδας κατά τόν καιμώνα και περισσότερο τού καλοκαίρι, γενικόν λουτρών με μ' π' ο' ρ' α' τ' υ' ε' σ' ο' υ' ν' τ'.

Για κάθε τέτοιο λουτρό διαλύετε μέσα σ' ένα δοχείο με δυο όκάδες ζεστό νερό 250 γραμ. μπουράνι τού σόουν, τού όποιον άνατάρσσετε δυνατό για να διαλυθή καλά και κατόπιν τή διαλύσι αυτή τήν ρίχνετε μέσα στο νερό τού λουτρού σας, τού όποιου τήν θερμοκρασία τήν κανονίζετε όπως σείε τήν συνήθετε. Διάρκεια παραμονής τού λουτρού από είκοσι λεπτά μέχρι ήμισια ώρα. Μετά τού σκούπισμα πονδράστε άφθονως τού σώμα με τάλκ.

Τα ίδια λουτρά είναι άπαραίτητά σ' άσους ύποφέρουν από γενική υπέρλπιση τού σώματος. Όσυντως και τή θεοικού λουτρά είναι άριστά για τήν ίδια αιτία.

Εκτός των γενικών λουτρών τού σώματος χρειάζεται και καθμερινή ειδική περιποίησις των μασχάλων, από άσους έχουν τού ελάττωμα της δυσσομίας. Η ύγινης αυτή περιποίησις συνίσταται στο καθαρισμό με σαπούνι και άφθονο νερό των μασχάλων και κατόπιν επάλειψι των βιά τού έλκς ύγροφ φαρμάκου: Φορμολίν 1 γραμ. Βάμμα μπυλαδ

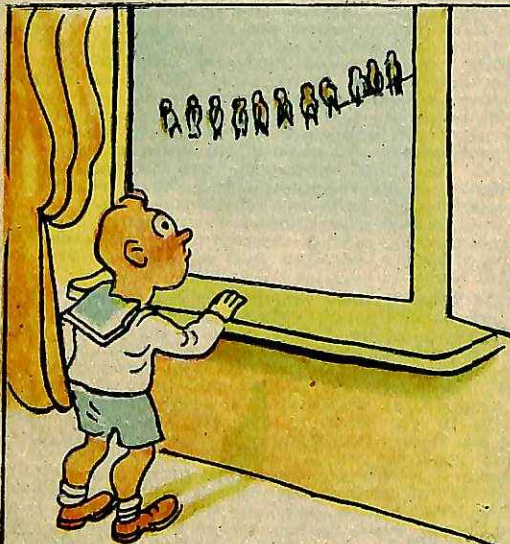

Ο ΜΥΘΟΣ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ

— Μαχαραγιά μου, έκανες λάθος, ό έλέφαντας τής 'Υψηλότητός σας είχε εδώ!

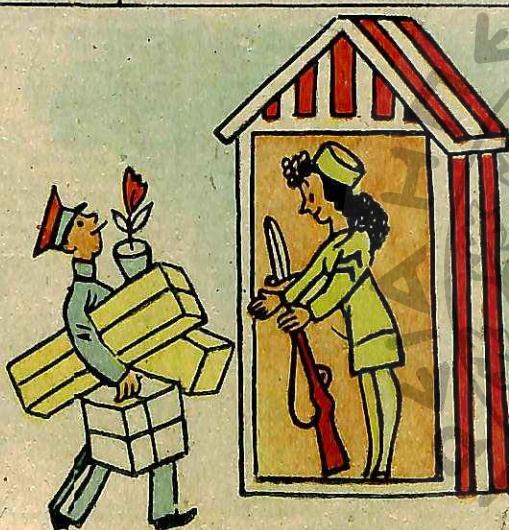
— Λυπούμε πολύ, δεσποινίς, αυτό δέν μπορεί νά θεωρηθῇ ως έγγραφος υπόσχεσις γάμου.

— Μαμά, δώσε μου λίγα ψύχουλα. Τά σπουργίτια κάνουν ούρά.

— Δέν άκουσα καλά τό μικρό σας όνομα, κ. Κρανιολάσκιβιτς.

Όταν ή γυναίκα θά γίνῃ στρατιωτίνα.

